

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ) ညှိုးပွင့်

BURMESE
CLASSIC

ဒု တိ ယ အ အိ င

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၀၈၆၀၂၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၃၁၇၀၅၁၂
ထုတ်ဝေခြင်း	-	၂၀၁၂ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေး	-	၁၀၀၀အုပ်
တန်ဖိုး	-	၁၅၀ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ခင်မာချို ပန်းဝေဝေစာပေ၊ အမှတ်(၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း ကလျာပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၂/ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

ညှိုးပွင့်

၈၉၅-၈၃

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)
ညှိုးပွင့်/ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)၊ ရန်ကုန်၊
ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ခုနှစ်၊
၃၃၈-စာ၊ ၁၅x၁၈ စင်တီ။
(၁) ညှိုးပွင့်

ပထမအကြိမ် - ၁၉၈၈ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၁၂ ခု၊ ဇွန်လ

အခန်း(၁)

သည်နေ့မနက်မှ ငံပလီက ပြန်ရောက်ကြသည်။
ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက်စ မိန်းကလေးငါးရင်မှာ
ပျော်ရွှင်လှိုက်ခုန်မှုများ မပြယ်သေး...

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဤခြံကြီး
အတွင်းမှာပင် မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း နှစ်သုတ်ခွဲ၍ ကျင်းပသည်။
လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနှင့်
သတ်ချလာနိုင် ဆိုသော လူပျိုည ယမကာပွဲများ ပြီးဆုံးတော့ ညဉ့်
သန်းခေါင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစောမှာလည်း လေယာဉ်ကွင်း ဆင်း
ခဲ့ရ သဖြင့် ချစ်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး ပန်းလှဲခဲ့ကြသည်။

ထိုပင်ပန်းခဲ့မှု စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မှုများ အားလုံးကို ငပလီပိုင်း
ဆုံးများက သူတို့ထံမှ သယ်ယူ၍ အဆုံးမမြင်သော ပင်မယ်ပြင်
သွင်းသို့ မျှောပေးခဲ့ကြ၏။

ငပလီ၏ စတုရင်းဟိုတယ်မှာ စားလိုက် နားလိုက် ရေကူး လိုက်ဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၏ ဖျော်ရွှင်ဖွယ်အကောင်းဆုံး နေ့ ရက်များကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသော 'ရွှေမောင်ဝင့်နှင့် မြတ်မြတ်သူ' ချမ်းသာလှသော ယောက္ခမများ၏ 'ဝင့်ထယ်ဂေဟာ' ခြံကြီးအတွင်းရှိ လက်ဝဲဘက်မှ သီးသန့်တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးကို သူတို့နှစ်ဦးအတွက် လက်ဖွဲ့ပေးသည်။

ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ အားလုံးကတော့ နိုင်ငံခြား၌ စစ်သံမှူ အဖြစ် အမှုထမ်းနေကြသော မြတ်မြတ်သူ၏ မိဘများက နိုင်ငံခြားမှ ပို့ပေးခဲ့သည်။ လက်ဝတ်ရတနာများစွာကိုလည်း လက်ဖွဲ့ခဲ့ကြ၏။

မြတ်မြတ်သူ၏ဘဝတွင် လိုအပ်ခြင်းဆိုသည်ကို မကြုံဖူးခဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိပြီးပြီ။ ရွှေမောင်ဝင့်မှာလည်း သူ၏ ငယ်ချစ်ဦး။

ဂုဏ်ခြပ်ချင်း တူညီသော မိဘများကလည်း ကျေနပ်ကြည် ဖြူစွာ လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြပြီ။

မြတ်မြတ်သူ၏ဘဝကို ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများဖြင့် တည် ဆောက် ဖွဲ့စည်းထားခဲ့၏။ သူ့ဘဝကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းစီ ပြန်လည်ခွဲ ထုတ်ကြည့်လျှင်လည်း ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ချမ်းမြေ့ခြင်း စသော အဆစ်အပိုင်းများကိုသာ ရရှိမည်။

မိမိ၏ဘဝသည် အလုံးစုံသော ပြည့်စုံခြင်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားသူဟု မြတ်မြတ်သူကိုယ်တိုင်လည်း ခံယူပြီးသား သိရှိပြီးသားပါ။

ရေခိုးအလှပြင် အဝတ်လဲပြီး အခန်းထောင့်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ စတ္တုပန်းပွင့် ရောင်စုံများ ဖဲပြား ဖဲပွင့်များနှင့် သေသစ်

လှပစွာ ထုပ်ပိုးထားသော လက်ဖွဲ့ပုံကြီးက ဟည်းနေ၏။

“ဒါ သမီးမြတ် အားလုံးပိုင်တယ်”

ဟူ၍ ယောက္ခမကြီး 'ဒေါ်လှထယ်' ကိုယ်တိုင်က ကြေညာ ပြီး သူ၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် လာရောက် စုပုံထားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်မြတ်သူသည် ပါလစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ကျွန်းကွတ်လျှာထိုးခင်းပေါ်မှာ တင်ယူငွေ့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အကြီးဆုံး လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ခြောက်ယောက်စာ ဒင်နာဆက် အပြည့်အစုံ ထမင်းစားပြီး ကော်ဖီဖျော်ရန် တီးဆက်ပါ ပူးတွဲလျက်... .

နောက်ထပ် ခပ်သေးသေး ခပ်အိအိ တစ်ထုပ်ကို ဖောက် လိုက်တော့... .

မန္တလေး ပိုးစစ်လုံချည်တစ်အုပ်စုံတွဲ ဆင်တူဝတ်နိုင် ရန်... .

“အင်းပေါ့လေ၊ မေမေတို့က သူဌေးတွေဆိုတော့ လက်ဖွဲ့ တဲ့သူတွေကလည်း သူဌေးတွေမို့ အကောင်းစားတွေ အဖိုးတန်တာ တွေပဲ ဖွဲ့ကြမှာပဲ”

“ဒါတွေ ငါတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖောက်နေရင် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ရောက်တာတောင် ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နေနှင့်ဦး၊ မောင်လာ ဇူ ဝိုင်းဖောက်ခိုင်းရမယ်၊ ဒါတွေ သူလည်း တစ်ဝက်ဆိုင်တာပဲ ထုပ်ပေ”

မြတ်မြတ်သူက တွေး၍ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏မောင်သည် ငပလီမှာကတည်းက မြတ်မြတ်သူ စားချင်သည်ဆိုသော ဘဲကင်ကို

၈ * ကလျာ (ပိစု-သိပုံ)

သွားဝယ်နေ၏။ အိုက်စကရင်ပါ ဝယ်ခဲ့ရန် ရေခဲဘူးပါ ကားပေါ်တင် သွားသည်။

“ကလင်... ကလင်”

ကားဟွန်းသံ ကြားရမည့်အစား လူခေါ်လျှပ်စစ်ခေါင်း လောင်းသံ ကြားလိုက်ရ၍ မြတ်မြတ်သူ အံ့ဩသွားပြီးမှ...

“ဟိုဘက်တိုက်ကြီးက တစ်ယောက်ယောက်လာတာ ထင် ပါရဲ့၊ မောင်ပြန်လာတာဆိုရင် ကားဟွန်းသံ ပေးမှာပေါ့”

တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ကြည့် လိုက်တော့...

သံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသော အမျိုးသားတစ်ယောက် သူ့လက် မှာ ဖြူးဖွေးသော အထုပ်တစ်ခုကို ပွေ့လျက်...

“ကို... ကိုရွှေမောင်ဝင့် ရှိလားခင်ဗျ”

“ဟင်... အပြင်သွားတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒါ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အထုပ်ကို မြောက်ဆပြသည်။

မြတ်မြတ်သူက ချိတ်ထားသော သော့တံကို လှမ်းယူပြီး သံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်...

“ရော”

ထိုသူကမ်းပေးသော အထုပ်ကို ဘာမှမစဉ်းစားဖြစ်ဘဲ လှမ်း၍ ယူလိုက်မိသည်။

မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ခွင်တွင်း ကျလာသော အရာမှာ နွေး ထွေးအိညက်နေ၍ သူက အလန်တကြားပင် အဝတ်ဖြူစကို လှုပ်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဦးစွင့် * ၉

“အို... ကလေး... ကလေးလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ ကလေးပဲ၊ ရော ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ်၊ ကျုပ်သွားမယ်”

ကလေးပေါ်သို့ စာချုပ်တစ်ရွက်ကို တင်ထားခဲ့ပြီး ထိုသူက တသုတ်ကရက် ပြန်လှည့်ထွတ်သွားသည်။ ခဏချင်းမှာပင် မြတ် မြတ်သူ၏ မျက်စိအောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်ကိုလည်း နောက်ထပ် အကြိမ်တစ်ရာ ပြန်တွေ့ရစေတာမူ မြတ်မြတ်သူ မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။

မြတ်မြတ်သူကို အသိဉာဏ်ကင်းစင်စေသော ဆေးနှင့်များ တို့လိုက်လေသလား ထင်ရသည်။

သူသည် ကလေးငယ်ကိုပိုက်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အာရုံကြောများ လှုပ်ရှားမှု ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ ထင်ရသည်။

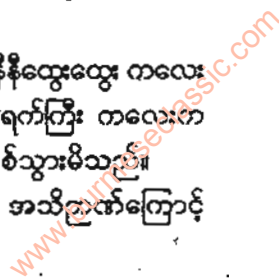
ထိုစဉ် သူ့ရင်တွင်းမှ ကလေးငယ်မှာ လူးလွန့်လာသည်။ ဓုတ်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်သွားအောင် တအာင့်အာင့် ညှစ်ပြီးမှ...

“အူဝဲ... အူဝဲ... ဝဲ...”

ဆိုသော အသံများ တရစပ် စူးစူးဝါးဝါး ထွက်လာတော့ သည်။

မြတ်မြတ်သူ၏ဘဝတွင် ဤသို့သော နီနီထွေးထွေး ကလေး လေးကို တစ်ခါမှ မချီမပိုးဖူးခဲ့။ ခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ကလေးက ဦးလိုက်တော့ သူ လန့်ပြီးလွှတ်ချခါနီးအထိ ဖြစ်သွားမိသည်။

ပြီးတော့မှ လူသားတစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်ကြောင့်

ညောင်ခန်းမှ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်သို့ ကလေးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး...

ကလေး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ လျော့ကျသွားသော စာချုပ်ကို ကြောက်လန့်စရာ အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုလို တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ကောက်ယူဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့...

“နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်”

ထိပ်ခေါင်းစည်းကိုဖတ်ပြီး အလယ်စာသားများကို မဖတ်ဖြစ်။ အောက်ဆုံးနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့...

သတို့သမီး၏လက်မှတ်... မဂိုးဝါ။

သတို့သား၏လက်မှတ်... ရွှေမောင်ဝင့်။

“အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး”

လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပေါက်ကွဲမည့် အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုလို အလန့်တကြား လွင့်ပစ်ရင်း မြတ်မြတ်သူ ကြီးအော်လိုက်သည်။

‘ဝင့်ထယ်ဂေဟာ’ ကြီးတစ်ခုလုံး ကြားသာစေသော မြတ်မြတ်သူ၏ အော်သံနှင့် ကလေးငယ်၏ ငိုသံတို့က ဆူဆူညံညံသွားတော့သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သမီး... မြတ်”

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်”

ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်လို ခြံတွင်းသို့ ဆင်းပြေးသွားသော မြတ်မြတ်သူနှင့်...

ဟိုဘက်တိုက်ကြီးဆိုမှ အသံကြား၍ ပြေးဆင်းလာသော

ဒေါ်လှထယ်တို့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ဆုံကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းမေမေ့ကို...”

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင် ဆွံ့ဆွံ့အအဖြစ်နေသော ချွေးမအသစ်စက်စက်ကလေးကို ဒေါ်လှထယ်က အံ့ဩလွန်းစွာ ကြည့်နေဆဲ...

“ဟို... ဟို... ဟိုမှာ...”

အိမ်ထဲသို့သာ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မြတ်မြတ်သူ ဘာမှ မပြောနိုင်ရှာ။

“လာ... သမီး၊ လာ လာ”

ချွေးမလေး၏လက်ကို ဆွဲပြီး တိုက်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်မိသည်နှင့်...

“ဟဲ့... သောက်ကျွန်းနဲ့၊ ဘယ်က ကလေးလေးတုံး”

ဒေါ်လှထယ်က ကလေးနား ကပ်သွားချိန်မှာ မြတ်မြတ်သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စာရွက်ကိုကိုင်၍ တောက်ယူလိုက်သည်။ နှီးတော့ ပြန်ထနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ...

“ဒီ... ဒီမှာ မေမေရဲ့”

“ဟင်... ဘာလဲ... ဒါက”

“မောင်... မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်၊ မြတ် သေမယ်၊ မြတ်... မြတ်တိုက်မြတ် သတ်သေတော့မယ်၊ သူ့ကိုလည်း သတ်မယ်”

မြတ်မြတ်သူ၏ စကားသံနှင့် ငိုရွှက်သံတို့က ရင်တွဲမတတ်။

၁၂ * ကလျာ (ပိဗ္ဗ-သိဝံ)

ယခုမှ အဖြစ်မှန်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်လာနိုင်သော မြတ်မြတ်သူက အော်ပြောရင်း အလောင်းစင်ဘေးမှ ကျန်ရစ်သူ တစ်ယောက်လို တအားကြီး၍ ငိုပါလေတော့သည်။

ဒေါ်လှထယ်၏ လက်ထဲမှ လက်ထပ်စာချုပ်သည် တကယ့် တရားဝင်စာချုပ်။

မှော်ဘီမြို့နယ် တရားရုံးတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်က ချုပ်ဆိုထားခဲ့သော စာချုပ်။

ခြံအမှတ်()ဝင့်ထယ်ဂေဟာ ဝင်ဒါမိယာနေ အဘဦးအောင်ဝင့်၏သား မောင်ရွှေမောင်ဝင့် အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ်. . .

အားလုံးအမှန်အကန် အတိအကျ။

ဒေါ်လှထယ်သည် စာချုပ်စာရွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ပြီး အသည်းအသန် ငိုနေကြသော မြတ်မြတ်သူနှင့် ကလေးငယ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး လှူပြည်မှာ ဆက်လက်နေချင်စိတ်ပင် ကုန်ခန်းသွားတော့သည်။

ဒေါ်လှထယ်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘဲ တိုက်ပြတင်းဝမှနေ၍ ခြံအလုပ်သမားကို လှမ်းခေါ်ပြီး. . .

“မင်းတို့ ဘာကြီးကို သွားခေါ်စမ်း မောင်ညို၊ ကြီးကြီးခေါ်နေတယ် မြန်မြန်လာပါလို့၊ ကြားလား”

ဒေါ်လှထယ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မောင်ညိုက တိုက်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူ့ငွေကြီး ဦးအောင်ဝင့်လည်း သူတ်သီးသူတ်ပြာ ရောက်လာရာတော့သည်။

“ဘာလဲ. . . ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“အဲဒီစာသာ ဖတ်ကြည့်တော့ ကိုအောင်ဝင့်၊ ရှင့်သားလုပ်ပုံ ကျုပ်တို့မျက်နှာ ဓားနဲ့သာ လှီးပစ်ဖို့ ရှိတော့တယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီစာချုပ်နဲ့ ဟောဟိုကလေးကို ခုပဲ လူတစ်ယောက်က လာပို့သွားသတဲ့”

ဒေါ်လှထယ်၏ဘဝမှာလည်း ဤမျှရှုပ်ထွေးပွေလီသော မိသားစု အရေးအခင်းမျိုး မဖြစ်ဖူးခဲ့၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူ၍ ပေးစားထားသော သား၏ ချစ်သူ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို စာနာစွာ ဖေးမလျက်. . .

“လာ သမီးလာ၊ အိပ်ရာထဲ သွားလှုံနေရအောင်”

ခွေးမလေးကို ချောခေါ်ပြီး အိပ်ခန်းတွင်းမှာ နားနေစေသည်။

ဒေါ်လှထယ် ပြန်ထွက်လာတော့ ဦးအောင်ဝင့်မှာ စာချုပ်ထို ကိုင်ပြီး နက်နဲစူးရှစွာ တွေးနေပုံရသည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

“ဟင်. . . ဘာပြောတယ်၊ ဒီလောက်ခိုင်လုံတဲ့ စာချုပ်ပါရက်နဲ့ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ရှင့်သား တိတ်တိတ်ပုန်း. . .”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ကွယ်၊ ငါ့သား ရွှေမောင်ဝင့်ကို ငါ ယုံအယ် သားဟာ ဒီလိုသိက္ခာပျက် သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်ဘူး”

“တော့နှယ်တော်၊ အကောင်လိုက်ကြီး ဘူးပေါ်သလိုပေါ်ပြီး

အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာတောင် တော့သားတော် အထင်ကြီးတုန်းလားတင်”

ဦးအောင်ဝင့်သည် သူ့ယုံကြည်ချက်ကိုပဲ စွဲကိုင်ထားရမလား၊ ဇနီးသည်၏ စကားကိုပဲ လက်ခံရတော့မလား၊ ဝေခွဲရခက်ခဲနေစဉ်မှာ ကလေးငယ်၏ စူးစူးဝါးဝါး ငိုသံက တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းနေသည်။

“မကြားချင်ဘူး... မကြားချင်ဘူး”

“ဒီကလေးငိုသံ ဆက်ကြားနေရရင် မြတ်ဗွဲ့လိမ့်မယ် မေမေတို့ရဲ့”

အခန်းတွင်းမှ ချွေးမလေး၏ အော်သံဆုံးသည်နှင့်...

“ဟေး မောင်ညို လာစမ်း၊ လာစမ်း၊ ဒီဟာလေးကို မင်းချီသွားစမ်း၊ မစိန်မြကို ဖေးလိုက်၊ ခဏချောထားလို့ တိုက်ပေါ်မတက်နဲ့၊ နောက်ဖေးတန်းလျားမှာပဲထားလို့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အကြီး”

“ကိုယ့်မြေး ဆိုပေမယ့် ဘယ်က မိ၊မစစ် ဖ၊မစစ်ဟာမနဲ့ ရှုထားတဲ့ ကလေးလဲ မသိဘူး”

“ဒီမှာ မလှထယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာမှမဝေဖန်နဲ့ဦး၊ မြတ်မြတ်သူကို မင်း ဖျောင်းဖျာထား ကြားလား”

ဦးအောင်ဝင့်က စာချုပ်ကို ကိုင်လျက် တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းရင်း...

“လမ်းထဲတို သားရဲ့တား ဝင်လာပြီ၊ သားကို ငါ ခေါ်သွားမယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခုနေဆုံလိုက်ရင် ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်”

ဦးအောင်ဝင့် ခြံဝထွက်သွားတော့ ဒေါ်လှထယ်လည်း ချွေးမလေးကို နှစ်သိမ့်ရန် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာရတော့သည်။

အခန်း(၂)

“အေး... သားဆီတ ဝီလို့စကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ”

“တကယ်ပါ ဖေဖေရယ်၊ တျမ်းအမျိုးမျိုးကျိန်ပြီး သားပြော ရဲ့ပါတယ်၊ မပိုးဝါ ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ အမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး ဒီထဲမှာပါတဲ့ ထောက်ကြန့်ရွာက ခြံတစ်ခြံရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း သား မသိဘူး၊ ချောက်လည်း မချောက်ဖူးဘူး”

“အင်း”

“ဒါဟာ သားနဲ့ မြတ်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ခုကွပေးချင် လို့ သက်သက်လုပ်တာပဲ ဖေဖေ”

“အင်း... သားပြောသလိုသာ သားနဲ့ လုံးဝမပတ်သက် ဘူး ဆိုခဲ့ရင် ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် လေးနက်နေပြီ”

“ဗျာ... ”

“သားနဲ့ မြတ်မြတ်သူတို့ကို အင်မတန် ရန်ငြိုးကြီး တစ်ယောက်က တမင်သတ်သတ် လုပ်ကြံလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ဒေါသနှင့်အတူ ပြင်းပြသော ခံစားမှု အရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးများနှစ်နေ၏။

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ သားတို့ကို ဒီလောက်တောင်ပဲ ရန်ငြိုး ကြီးတဲ့လူ ရှိနိုင်ပါ့မလား ဖေဖေ”

ဦးအောင်ဝင့် ဣစ္စနက်နဲ့စွာ တွေးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ် ရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရွှေမောင်ဝင့်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“သား ဟိုဘက်တိုက် ပြန်တော့မယ်၊ မြတ် သိပ်ငိုနေရှာ နာပဲ”

“ဖေဖေပါ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

ပန်းချုံ ခြံစည်းရိုးများကို ကျော်ဖြတ်လာပြီးချိန်မှာ...

“ဒီလိုလုပ်မယ် ဖေဖေ”

ဦးအောင်ဝင့်က သားကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီစာချုပ်ရေး၊ ကလေးရေး မြတ်ကိုပါခေါ်ပြီး ဒီထဲမှာပါတဲ့ ဝိသေသအတိုင်း လိုက်သွားမယ်၊ မျက်နှာစုံညီ ဖြေရှင်းမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီထဲကလေးကို ထားခဲ့ရုံပဲ”

ဦးအောင်ဝင့်သည် သား၏ အစီအစဉ်ကို ဝင်၍မကန့်ကွက် သော်လည်း သူ့သား ထင်မြင်မျှော်လင့်နေသလို ဤကိစ္စသည် အလွယ်တကူ ပြီးပြေသွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ချစ်ဇနီးမြတ်၏အခန်းသို့ ပြေးဝင်သွား ခြင်းမှာ မြတ်မြတ်သူသည် ဒဏ်ရာရနေသော ကျားသစ်မလေး ရန်သူ နှင့်ဆိုင်သလို အိပ်ရာထက်မှ ပြေးထုလာပြီး ခင်ပွန်းသည်ကို

ထုနှက်ရိုက်ပုတ် ဆွဲကုတ်ရင်း...

“ဟင်... ဒီလောက်တောင်ပဲ ယုတ်မာရသလားဟင်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ရက်စက်ရသလား”

“မောင့်ကို သတ်မယ်၊ မြတ်ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်၊ ကဲ... ကဲ... လုပ်ရက်ဦး၊ လုပ်ရက်ဦး၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့ မြတ်ကိုယ် မြတ်လည်း သတ်သေ...”

“ဟဲ့... ဟဲ့၊ အို... မြတ် သမီး၊ ဒေါသသိပ်မကြီးနဲ့လေ”

မြတ်မြတ်သူမှာ မေ့မြောတက်ချက်သွားတော့မလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ပြီး ရွှေမောင်ဝင့်၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲထားသည်မှာ ဘယ်သူမှ ဖြည်၍မရ။

“မောင် ရှင်းမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ခုပဲရှင်းပါ့မယ် မြတ်ရယ်”

ဇနီးသည်ကို ဒေါသကင်းစွာ ချောနေရှာသည်။

ဒေါ်လှထယ်သည် မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ကွဲကို စာနာစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်သားကို ဒီလောက်တောင် ရိုက်ပုတ်ပြောဆိုနေရသလားဟုပင် ယောက္ခမနေရာမှနေ၍ မမြင်ရက်နိုင်။

ရွှေမောင်ဝင့်က အခိုင်အမာ ငြင်းဆိုနေသော်လည်း ဒေါ်လှထယ်ကတော့ မယုံကြည်။

လက်ထပ်စာချုပ်ကလည်း အခိုင်အမာ၊ ကလေးတစ်ကောင်လုံးလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီမို့ သား ရွှေမောင်ဝင့်၏ ဇာတ်ရွှပ်တူပင် လက်ခံယုံကြည်လိုက်သည်။

“ကဲ... သွားကြမယ်၊ လာ မြတ်”

ရွှေမောင်ဝင့်က လက်ဆွဲခေါ်တော့ ဆောင့်ရုန်းပစ်သည်။

“ဪ... မြတ် ဆာနေမလား၊ ထမင်းစားပြီးမှ သွားမလားဟင်”

“ဘာမှ လာမေးမနေနဲ့၊ ထမင်းလည်း မစားချင်ဘူး၊ မောင့်မိန်းမဆီလည်း မလိုက်ဘူး၊ သွား... သွား... ဟား”

မြတ်မြတ်သူ အသံကုန်အော်ပြီး ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ သား”

ဦးအောင်ဝင့်က ချိန်ချိန်ဆဆဟန်ဖြင့်...

“သားတို့ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ ခဏနားကြပါဦးလားကွယ်၊ ပြီးတော့မှပဲ ထောက်ကြန့်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို...”

“အို... မမြဲနဲ့ဘူး ဖေဖေ၊ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်အထိ ဒီလိုတက်ပြီး စော်ကားတာ ဘယ်လိုလုပ် ငုံ့ခံနေရမလဲ”

“ဟင်...”

“သား အသက်ကြေး လောင်းရဲတယ်၊ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပြီး ပြောရဲတယ်၊ သား ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မရွှပ်ဘူး”

“ကဲလေ... ဒါဆိုလည်း အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြတာပဲ တောင်းပါတယ်၊ လာ... သွားကြမယ်သား၊ မြတ်တော့ နေရစ်ခဲ့ပါစေ”

ဦးအောင်ဝင့်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ခဏအတွင်းမှာပင် ဝင့်ထယ်ဝေဟာကြီးထဲမှ မာစီဒီးကားနက်ကြီး ထွက်သွားသည်။ ရွှေမောင်ဝင့်ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ဘေးမှ ဦးအောင်ဝင့် ပါရှိသည်။ နောက်ခန်းမှာတော့ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးကို မစိန်မြဆိုသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ပွေ့ချီလျက် ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း အမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းနှင်သွားနေသည်။

ထောက်ကြန့်လမ်းခွဲအရောက်တွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ မေးပြီး မှ မှော်ဘီဘက်သွားသော လမ်းအတိုင်း ဆက်လာပြီး ခဏအကြာမှာ လက်ဝဲဘက်လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ရ၏။

ခြံများက နံပါတ်မရှိ။ ရှေးယခင်က ဦးလွန်းမောင် ဆိုသော အဘိုးကြီး ပိုင်ခဲ့ဖူး၍ ဦးလွန်းမောင်ခြံဟုသာ ခေါ်နေကြသည်။ ဦးလွန်းမောင်လည်း ကွယ်လွန်ပြီ။ သူ့မိသားစုများကလည်း ခြံကို ခွဲ၍ စိပ်၍ ရောင်းပြီး ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြပြီ။

ထောက်ကြန့်ရွာ ဦးလွန်းမောင်ခြံနေ အဖ ဦးဘကြွယ်၏ သမီး မပိုးဝါဆိုသော စာချုပ်ထဲက လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်းစုံစမ်း တော့...

“ဟင့်အင်း၊ ဦးဘကြွယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး”

“မပိုးဝါဆိုတာ မကြားဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က လူသစ်တွေ”

စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အဖြေများကြောင့် ရွှေမောင်ဝင့် တုန်လှုပ်စပြုလာပြီ။

ဤပြဿနာကြီးကို ခုချက်ချင်းပင် အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်လည်း စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အိပ်နေသော ကလေးကို ပွေ့ထားရသေ မစိန်မြကလည်း အသက်ပြင်းပြင်းပင် မရှုရဲ။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ထိုစဉ်ကပင် တစ်သိန်းကျော်တန်သော ကားကြီး၏တန်ဖိုးကို မေ့လျော့စွာဖြင့် မြေလမ်းသွယ်လေးများကို မြင်တိုင်း ကြမ်းတမ်းစွာ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်၍ မေးမြန်းနေတော့သည်။

“ဦးဘကြွယ် ဟုတ်လား၊ အင်း သူတို့သားအဖအကြောင်း တော့ ကြားဖူးလိုက်တယ်။ သေသေချာချာ သိချင်ရင်တော့ ဒီလမ်း အတိုင်းသွားပြီး ဟောဟို ရာဘာတောအုပ်နောက်မှာ ကြက်ခြံကြီးရှိတယ်။ အဲဒီခြံအလွန်မှာ သွားမေးကြည့်ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း လမ်းကြမ်းများကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။

မှော်ဘီမရောက်မီ ပြည်လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်း နောက်ဘက်တွင် မြေဧကပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် စိုက်ပျိုးကြ၊ ဓွေးမြူကြ၊ နေထိုင်ကြသူပေါင်း များစွာရှိကြပါလား။

“ဦးဘကြွယ် ဟုတ်လား၊ အင်း အလျင်က နေသွားဖူးတယ် ထဲ့ ကျွန်မတို့ မရောက်ခင်က၊ ဟိုအဘတော့ သိလိမ့်မယ်၊ အဘရေအဘ... ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ”

ကလေး ခါးထစ်ခွင်၍ အိုထားသော အမျိုးသမီးက ခြံတွင်း၌ ခြေဩဇာချနေသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို လှမ်းအော်လိုက်၍ ဦးအောင်ဝင့်တို့ သားအဖလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး...

အဘိုးကြီး သူတို့နားသို့ ရောက်လာအောင် မစောင့်နိုင်။ သူတို့ကလည်းသွား၊ ဟိုကလည်းလာနေ၍ ခြံလယ်မှာ ဆုံမိကြသည်။

အလုပ်ကြမ်းသမားမို့ ရင့်အိုဟန် ပေါက်နေသော်လည်း များရောက်လာတော့ ဦးအောင်ဝင့်တို့ထက်ပင် များစွာငယ်ရွယ်ပါသည်။

သူ့ကို ဦးဘကြွယ်နှင့်သမီး မပိုးဝါတို့ကို သိသလားဟူသော မေးမြန်း ဆုံးသွားသည်နှင့် သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“အဘကြွယ် ဒီနေ့မနက်ကပဲ အညာကို အပြီးပြန်သွားပြီ ခင်ဗျ၊ သူ့သမီး မပိုးဝါ ဆုံးတဲ့လပြည့်ဆွမ်းသွတ်ပြီးတာနဲ့ တန်းပြန် တာပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြိုင်တူအကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ရွှေအောင်ဝင့်က ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ခံစားမှု များဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသော်လည်း ဦးအောင်ဝင့်က ထိုခြံလုပ်သားကို စေ့စေ့စုံစုံ မေးမြန်းရာမှ ရရှိလာသော အဖြေများက...

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဒီခြံကိုဝယ်ပြီး ပြောင်းလာတော့ မပိုးဝါ ဆိုတာက သေဆုံးနေပြီ၊ အဘကြွယ်နဲ့ သူ့မြေးမလေးပဲ ကျန် ရစ်တယ်၊ မပိုးဝါက ကလေးမွေးပြီး သွေးတက်ပြီး ဆုံးတာလို့ ပြော တယ်၊ အဘိုးကြီးခမျာ သနားစရာဗျာ၊ သူ့သမီးလေးအကြောင်း ပြောပြောပြီး ငိုလိုက်တာ၊ သူ့သမီးအကြောင်းတော့ မပြောတတ်ဘူး ဗျ၊ ပစ်သွားတာလား၊ ကန်တော့ဗျာ၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတာ လားတော့ မသိဘူး၊ အဘိုးကြီးမှာ ဒီကလေး နီတာရဲလေးနဲ့ ဘာလုပ် ရမှန်း မသိတဲ့အချိန်မှာ လူရည်ခပ်လည်လည်တစ်ယောက် ရောက် လာပြီး သူ့ကူညီမယ်၊ ဒီလိုမတရားလုပ်လို့ ဘာရမလဲဆိုပြီး ကလေး ကို လာခေါ်သွားတာပဲ ခင်ဗျ”

“အဘကြွယ်လည်း ဒီမနက် အရုဏ်ဆွမ်းသွတ်ပြီး အပြီးပြန် သွားပြီလေ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အမျိုးအဆွေလည်း မကျန်ခဲ့ဘူးဗျ ကလေးကို ခေါ်သွားတဲ့လူကို ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ ဒီရွာ၊ ဒီခြံ ကတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီမှာကလည်း မြေအကျယ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ခြံကိုယ် လုပ်နေကြတော့ တစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ယောက်လည်း မသိကြပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကလေးတို့ ခင်ဗျား ယူမွေးစားမလား”
“ခင်ဗျာ... ဟာ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဆရာလေး ရယ်၊ နောက်ဆုံး အမြွှာမွေးထားလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားဖို့တော့ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဝံ့ပါ သူ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအဘကြွယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး ဘယ်ရွာကို ပြန် သွားတာလဲ”
“ဟင်္တင်အင်း၊ အဘကြွယ်ရဲ့ နေရပ်လည်း မသိဘူး၊ ဒီခြံဝယ်မှ တွေ့ဖူးကြတာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ ခင်ဗျာ”

ထိုခြံလုပ်သား၏ အမေးကိုပင် မဖြေဖြစ်ကြတော့ဘဲ သား အဖနှစ်ယောက် ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ကြတော့ သည်။

“ဖေဖေ”
“ဟင်”
“ဒီဟာလေးကို လမ်းပေါ်မှာပဲ ချပစ်ခဲ့ကြရအောင်”
“နေပါဦး သားရယ်၊ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားကြသေးတာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒါလေး ပြန်ပါလာရင် မြတ်ကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”
“လူမှုဝန်ထမ်းဌာနဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးမယ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် မိမိရမှာပေါ့ကွယ်၊ အသက်တစ်ချောင်းပဲ၊ လမ်းမှာ လက်လွတ် ထားခဲ့လို့တော့ မကောင်းပါဘူး”

ဦးအောင်ဝင့်က လူသားဆန်စွာ တွေးနိုင်သော်လည်း ရွှေမောင်ဝင့်သည်မှ သူ့ချစ်သူ၏ မျက်ရည်စက်များ၊ သူ၏ သိက္ခာတရားများကို ထိပါးလာသဖြင့် ဘယ်လိုအကြင်နာစိတ်မှ မထားနိုင်။ သူကားနောက်မှာ ပါလာသော ကလေးငယ်ကို မီးပုံတွင်းသို့ ပစ်ချမှ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ပစ်ချနိုင်လောက်အောင် သူ့ရင်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဒေါသများ လှိုက်လှိုက်ဆူနေ၏။

“ဟယ်... ဟိုသူဌေးသား ပြန်လာတယ်တော့၊ ကြည့်စမ်း”

ခြံတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံ၊ ဦးအောင်ဝင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ထူးခြားသော မျက်နှာများကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကားမောင်းနေသော ရွှေမောင်ဝင့်ကတော့ ဘာမှမကြားလိုက်၊ မမြင်လိုက်၊ သူ့ကို ညွှန်ပြနေမှန်းလည်း သူမသိလိုက်။

ချိုင့်ဝှမ်းများစွာဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော မြေလမ်းကို လွန်ပြီး ပြည်လမ်းမပေါ်သို့ ကားဘီး ချပြီးသည်နှင့်...

“အိမ်ကိုပဲ ပြန်မောင်း သား”

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ကားကို ဒတ်စတော့(ပ်)ဆိုသော ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးရွှေ့ငိုက်ကျသွားကြသည်။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ဆိုသော ကလေးငယ်၏ လန့်အော်သံကလည်း ကားအတွင်းမှာ စူးစူးဝါးဝါး။

“ဟာ... ဒီဂြိုဟ်ဆိုးလေး အသံကလည်း ကျက်သရေမရှိ လိုက်တာ၊ တောက်...”

“ကားကို ဆက်မောင်းပါ သား”

“ဖေဖေ မောင်းခိုင်းတာ အိမ်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီဟာလေးကရော”

“ဖေဖေတို့တိုက်ကြီးဘက်ကိုပဲ ပြန်မောင်းပါ။ လက်ယာဘက်က တိုက်ကလေးထဲမှာ မြတ်မြတ်သူ မသိအောင် ဒီကလေးကို ဝှက်ထားပေးပါမယ်၊ ဖေဖေ့ကို ဘာမှထပ်မမေးနဲ့၊ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်မောင်းစမ်း ရွှေမောင်ဝင့်”

ဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ နှစ်ထပ်တိုက် အကြီးကြီး၏ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးနှစ်လုံး ဆင်တူရှိသည်။ လက်ဝဲဘက်မှာ ရွှေမောင်ဝင့်နှင့် မြတ်မြတ်သူတို့အတွက် လက်ဖွဲ့ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း လက်ယာဘက်မှ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘဲ တံခါးပိတ်ထားရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ယခုတော့ ဤတိုက်ငယ်ကို ရှင်းလင်းပြီး အိမ်ခန်းတွင်းမှာ ဦးအောင်ဝင့်နှင့် ဒေါ်လှထယ်တို့ ရှိနေကြသည်။

“မင်းလက်ထဲက ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းလှေ့ထယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲဟင်”

ဒေါ်လှထယ်မှာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ နီနီထွေးထွေး ကလေး၏ မျက်နှာကို ငြိုကြည့်နေသည်။ ပါးစုံအစ်အစ် ဆံပင်နက်နက်၊ အပေါ်

၂၆ * ကလျာ (ပိဗ္ဗာ-သိဝံ)

နှုတ်ခမ်းမှာ ကကြီးပုံ အရစ်မပါသော နှုတ်ခမ်းဝိုင်းဝိုင်းကွေးကွေးလေး။

“ဒီအရွယ်လေး ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲလို့ ဘယ်လိုလုပ် မှန်းလို့ ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို မေးရတာလဲဟင် ကိုအောင်ဝင့်”

“လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီကလေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းမြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်လောက်က...”

“ရှင်”

“အေး... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်လောက်က အဲဒီကလေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် မွေးဖွားခဲ့တယ်လေ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာပြောတယ် ကိုအောင်ဝင့်”

“အခု မင်းလက်ထဲက ကလေးဟာ မင်းရဲ့ မြေးအစစ်ပဲ မလှထယ်”

“ရှင်... ဒါ... ဒါဖြင့် ရွှေမောင်ဝင့်က ညာတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါ သူ့ကလေးပေါ့၊ ဟုတ်လားဟင် ကိုအောင်ဝင့်”

ဒေါ်လှထယ်က အံ့ကြွခြင်းကြီးစွာ တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာဖြင့် မေးနေသော်လည်း ဦးအောင်ဝင့်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်...။

“ဒီမြေးမလေးဟာ တို့ရဲ့သားငယ် ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ သားကြီး စိန်အောင်ဝင့်ရဲ့ ရင်သွေး၊ သူ့ရဲ့သမီးလေးပါပဲကွယ်”

အခန်း(၃)

ပေါင်ချိန်စက်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော ချစ်ဇနီး၏ လက်ကလေးကို လှမ်းတွဲလိုက်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမက ဆေးစာအုပ်မှာ ရေးမှတ်ရင်း...။

“မမြတ်မြတ်သူရဲ့ ပေါင်ချိန် ဒီတစ်ပတ် ပိုလျော့သွားတယ်နော်၊ အားဆေး မှန်မှန်စားရဲ့လား”

“စားပါတယ် ဆရာမ”

“ဆရာဝန်ကို ပြောပြပါနော်၊ အခန်းထဲ ဝင်သွားပါ” ကိုယ်ဝန်ဆောင် စမ်းသပ်ခန်းမို့ ရွှေမောင်ဝင့် လိုက်၍ ဇင်ခွင့်မရှိ။

ချစ်ဇနီး၏ လျော့နည်းလာသော ကျန်းမာရေး အခြေအနေအတွက် စိုးရိမ်မိသည်။

ယခု ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လ ရှိခဲ့ပြီ။

ချစ်သူဘဝက အပြုံးမျိုး၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လုံး ကြည့်နေရသော အပျော်မျိုးကို နောက်ထပ်ပြန်လည်၍ တွေ့ခွင့်မရတော့ပါ။

၂၈ * ကလျာ (ပိဗ္ဗ-သိဝံ)

မှိုင်းဝေသော မျက်ဝန်းများ နှမ်းလျလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ အမြဲမြင်တွေ့နေရသည်။

သွက်လက်စွာပင် စကားမပြောတော့။ အပြစ်ဖွဲ့ခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း၊ စကားနာထိုးခြင်း စသော လင်နှင့်မယားတို့၏ သဘောတရားကို ကျော်လွန်ကာ...

မြတ်မြတ်သူ၏ နှလုံးအိမ်အတွင်းမှာ နာကြည်းလွန်းရခြင်းကြောင့် ကြေကွဲနေရသော ခံစားမှုများသာ ပြည့်လျှံနေသည်။ အဆိုးရွက်သော စိတ်နာခြင်းကြောင့် ချစ်သူကို ရင်ဆိုင်ပြောဆိုချင်စိတ်ကိုပင် မရှိတော့ပါ။

နှလုံးသား နာကျင်ရသော စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်က ရှိလာသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ဝေဒနာကပါ ယှဉ်တွဲခံစားနေရရှာသော ရွှေမောင်ဝင့်၏ ချစ်ဇနီးလေး မြတ်မြတ်သူ။

“အင်း... မြတ် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပေပေတို့ကြောင့်”

“ပေပေနဲ့ မေမေသာ မြတ်ကို ငဲ့ရင်၊ ငဲ့ကို သနားရင် ဒီပြုဟ် ဆိုးမလေးကို ဘာမှပွေးထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ခုတော့...”

ရွှေမောင်ဝင့် ဆက်မတွေးဖြစ်တော့ပါ။ ဆေးခန်းတံခါး ပွင့်လာသဖြင့် ချစ်ဇနီးကို ထကြိုတွဲခေါ်ရသည်။

သူသည် ယောက်ျားမာန်ဖြင့်သာ အားတင်းနေရပါသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူနှင့် ထပ်တူခံစားနေရပါကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့်ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးပါ။

“ဆရာဝန်တ ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ဆေးရုံကို လာခဲ့ပါတဲ့၊ ဆေးစာတွေလည်း ရေးပေးလိုက်တယ်”

ဦးဖွင့် * JE

“အင်း... အင်း၊ မောင် မြတ်ကို ပြန်ပို့ပြီးမှ ဆေးထွက်ဝယ်မယ်နော်”

“လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာခဏရပ်နေနော်၊ မောင် ကားသွားခေါ်လိုက်မယ်”

“မခေါ်နဲ့၊ ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ကြရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မြတ်ရယ်၊ ဆိုက်ကားက ဆောင့်က ဆောင့်နဲ့”

“ရပါတယ်၊ ဆိုက်ကားစီးရတာ လေရတော့ ခေါင်းနောက်ထာ ပြေတယ်”

ရွှေမောင်ဝင့် ဆိုက်ကားပြေးခေါ်ပြီး...

“မြတ် ရွှေကပဲထိုင်နော်၊ မောင် နောက်က ထိုင်မယ် သိလား” ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ဇနီးသည်ကို ရွှေခန်းမှတင်ပြီး

ရွှေမောင်ဝင့်က နောက်မှတက်စီးသည်။

ဆိုက်ကားက ထင်သလောက် မဆောင့်ပါ။ မြို့လယ်လမ်းမှာ နားမိုလည်း ချိုင်ခွက်မရှိ။ ခရီးကလည်း မဝေးလှ။ ရွှေတုံသာလမ်းမှ

မြို့လယ် ၂၅ လမ်းအထိသာ။

သူတို့နေထိုင်ရာ တိုက်ရွှေရောက်တော့ ဆိုက်ကားခ ရှင်းပြီး သုံးထပ်သို့တိုင် ချစ်ဇနီးကိုတွဲ၍ တင်ခဲ့သည်။

သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အခန်းက အထပ်မံပါသော်လည်း ပေအဝက် ပေလေးဆယ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကလည်း အလယ်တန်းစား

လောက်သာ၊ ဖြစ်သည်ဆိုရုံကလေး။

နိုင်ငံခြားရောက် စစ်သံမှူးကြီး၏သမီး၊ ထိတ်ထိတ်ကြဲ သူဌေးကြီး၏ ခွေးမသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်ကာလ၌ ဆိုက်ကားစီး၍ ပြန်ရသည်။ သုံးထပ်တိုက်ပေါ် တက်ရသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးနှင့် နေရရှာသည်။

“အိပ်ရာထဲ တစ်ခါတည်း လှဲနေလိုက်ပါလားဟင်၊ အမော ပြေသွားအောင် မောင် စပါကလင်တစ်ပုလင်း ဖောက်လိုက်ဦးမယ် နော် မြတ်”

အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာမရှိ။ ရေခဲဘူးထဲမှ ရေခဲတုံးများကို နို့ကံယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ရသည်။ စပါကလင်ကိုဖောက်၍ တစ်ဝက်ထည့်ပြီး တိုက်တော့ မြတ်မြတ်သူက ယူသောက်ရင်း ငေးနေသည်။

“ဆေးရုံ ဘယ်တော့သွားရမလဲဟင် မြတ်”

“သန်ဘက်ခါ”

“ဘာဆေးတွေ ဝယ်ရမတဲ့လဲ၊ ဆေးစာရော”

မြတ်မြတ်သူက ဘာမှမပြော။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကမ်းဖေး သည်။

ရွှေမောင်ဝင့်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်နေဆဲ ဖန်ခွက်ထဲမှာ စပါကလင် ကုန်နေ၍ တာဝန်လစ်ဟင်းသွားသူတစ်ယောက်လို ကမ်း ကတန်း ဖြည့်သွန်ပေးရှာသည်။

ဆေးစာနှစ်ရွက်အနက် တစ်ရွက်ကသာ အားဆေးအညွှန်း စာ၊ ကျန်တစ်ရွက်က ရောဂါအတွက် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူ မကြား ဖူးသောဆေး။

“မြတ်မှာ ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

မြတ်၏ကိုယ်ခန္ဓာမှရောဂါကို မီးသပ်နှင့် သားဖွားရောဂါက ပါရဂူများသာ ကုသနိုင်စွမ်း ရှိကြပါလိမ့်မည်။

မြတ်၏ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုဝေဒနာဆိုးတို့မူ သူကိုယ်တိုင် ကုသမှသာ ပျောက်တင်းနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိပါ သည်။ သိသည့်အတိုင်းလည်း တတ်စွမ်းနိုင်သမျှထက် ပိုကဲ၍ ပြုစု ယုယလျက်ပါ။

အကြင်နာရေအလျဉ်များ စဉ်ဆတ်မပြတ် စီးဆင်းသွန်း လောင်းနေပါလျက် ချစ်သူ၏မျက်နှာသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါသော်မျှ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာခြင်း မရှိတော့ပါပေ။

“မြတ် ထမင်းဆာပြီလားဟင်၊ မောင် ဟင်းတွေ နွေးလိုက် တော့မယ်လေ”

မြတ်မြတ်သူက ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီအသစ်ကို အဟောင်းနှင့် လဲသည်။ အိမ်သာဝင်၍ အပေါ့သွားတော့ ရွှေမောင်ဝင့်က အဝမှစောင့်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

မြတ်မြတ်သူက နွမ်းလျှော့ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေလှဲချလိုက်၏။ ခြံများလေးများ စမ်းကြည့်တော့ အေးစက်နေသဖြင့် စောင်ပါး ထပ်ထည့် ခြုံပေးလိုက်သည်။ ချစ်သူ၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှုတ်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေမှန်းသိတော့ မျက်ဝန်းချင်း မဆုံဖြစ်အောင် မြတ်မြတ်သူ မျက်စိမှိတ်ထား၏။

မျက်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မြတ်မြတ်သူ၏ မျက်လှည့်လမ်းကို

လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆည်းထားနိုင်ခြင်း မရှိ။

“မြတ်... မြတ်ရယ်၊ မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

ရွှေမောင်ဝင့်၏ အသံလှိုင်း၌ ငိုသံတို့ ပေါင်းဆုံနေ၏။

“မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မောင့်ကို စကားပြောပါဦး မြတ်ရဲ့”

မျက်ရည်တို့ စိမ်နစ်ပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းအစုံ ပွင့်လာသည်။

“ဘာ... ဘာမှလုပ်မပေးပါနဲ့”

“မြတ်ရယ်”

“မောင် အဲဒီလို မြတ်ကို ယုယချင်ဟန်ဆောင်လေ မြတ်အသည်းကွဲလေပဲ”

“အို ဘယ်နှယ် ယုယချင်ဟန်ဆောင်ရမှာလဲ၊ မောင့်ရင်ထဲ အသည်းထဲ နှလုံးသားထဲက အကြင်နာတွေပါ ဆိုတာ...”

“အဲဒီစကားအတိုင်း မပိုးဝါ ဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ မယားကြီးကို လည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အာ... မြတ်ကလည်းကွာ၊ မောင် အမျိုးမျိုး တိုက်ပြပြီးပါပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို ချေဖျက်လို့ရမယ်ဆိုရင် မောင် အသက်နဲ့လဲရဲတယ် သိလား၊ ဒီလို အထင်ခံနေရမယ့်အစား မောင် သေသွားတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ်ကွာ”

“မောင်က အပြောပါ၊ မြတ်ကမှ တကယ်သေချင်တာ သိလား”

“တော်ပါတော့ မြတ်ရယ်၊ မြတ်နဲ့ မောင်နဲ့ရဲ့ ရင်သွေးလေး

လည်း ရှိနေပြီလေ၊ မြတ်နဲ့ မောင်တို့ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးလေးအတွက် မောင်တို့ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေကြဦးမှာပါနော်”

“မောင်တို့ရဲ့ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးပေါ်က မောင့်သမီး လောက် မောင် ချစ်... ချစ်...”

“အို... မြတ်... မြတ်ရယ်”
စကားကိုပင် ဆက်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်း

လေးများ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငိုရုံမက ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ နေရသော ချစ်လန်းသို့...

“အဲဒီကလေးကို မောင် လက်နဲ့ ညှစ်သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါ တယ်ကွာ တကယ်ပါ။ အမျိုးမျိုးလည်း မောင် ရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ မောင်နဲ့ ငါ့ဝေပတ်သက်ပါဘူး၊ မောင့်အစ်ကိုရဲ့ ဇာတ်ရွှပ်ပါလို့”

“ရန်ကုန်မြေမှာ ရှိမနေတဲ့ မောင့်အစ်ကို ဆိုတာကို လွှဲမချ ခမ်းနဲ့”

“ဒေါသမဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ မြတ်ရယ်၊ တော်ပါတော့နော်”
“ဒါကြောင့် စကားမပြောဘဲ နေတော့လည်း ဘာလို့

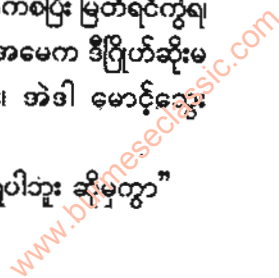
အထင်းလိုက်ပြောတာလဲ၊ ဒီမှာ မောင်”
“ဟင်”

“ဒီကလေးလေး ရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး မြတ်ရင်ကွဲရ

အကြောင်းရတာကို သိလျက်နဲ့ မောင့်အဖေနဲ့ အမေက ဒီဂြိုဟ်ဆိုးမ

တို့ တမင်မွေးထားကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မောင့်တွေ

နဲ့... မောင့်ကလေးနို့... ”
“မဟုတ်ရပါဘူး မြတ်ရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး ဆိုမှကွာ”

“မြတ်ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးချင်တာနဲ့ ဒီကလေးကို တမင် မွေးထားကြတာ မဟုတ်လားဟင်၊ မြတ် အသည်းနာလွန်းလို့ပါ မောင်ရဲ့”

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပေပေနဲ့ မေမေတို့ကို စိတ်နာပြီး သူတို့တိုက်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာ မြတ် အသိပါ”

အသည်းမကြေရုံ ငိုနေရရှာသော ချစ်ဇနီးကိုကြည့်ပြီး မိဘ ကို ပို၍စိတ်နာလာမိသည်။

ဒီကလေး ရှိနေသမျှ ဒီလင်ဒီမယား ပြဿနာ ဖြစ်နေရရှာ မည် ဆိုသည်ကို သိပါလျက် သူတို့မို့ ဒီကလေးကို ခေါ်ယူထားရက် ကြလေတယ်ကွယ်။ မိဘဆိုတော့လည်း မပြောကောင်း မကြံကောင်း လို့သာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခုလို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သောကမီး တောက်နေရအောက် လုပ်ခဲ့သည့် တရားခံတိုင်းကို ရှင်း ပစ်ချင်စိတ်တို့သည် ရင်မှာ ပွင့်ကွဲထွက်တော့မတတ်။

“ဒီမှာ မောင်”

“ပြောပါ မြတ်ရယ်”

“မောင် မြတ်ကို ချစ်ခဲ့တာလည်း သိပါတယ်၊ ခုလို တယူ တယ လုပ်ပေးနေတာတွေကိုလည်း နားလည်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်မှာ မြတ်ထက်အရင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မယား တစ်ယောက် ရှိနေတာရယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ရနေတာရယ်ဆို တော့လေ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မောင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ အဲဒီကိစ္စကိုလေ ဒီဘဝမကဘူး၊ နောင်ဆယ်ဘဝတိုင်အောင် မကြေ နိုင်ဘူး သိလား၊ နားလည်ရဲ့လား ကိုရွှေမောင်ဝင့်ကြီးရဲ့”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ငါသေသွားရင် ကောင်းတယ်၊ သေစမ်း ပါစေဗျာ”

“ဒီမှာ မောင်၊ ဘာတွေပဲ ဆင်ခြေပေးနေပေးနေ မောင်မိဘ တွေကတော့ သူတို့မြေးဦးလေးနဲ့ မြူးနေကြတယ် မဟုတ်လားဟင်”
ရွှေမောင်ဝင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ဘာမှပြန် မပြောဖြစ်။

“မောင်တို့ သွားပို့မယ်ဆိုတဲ့နေ့က အဲဒါလေးထားခဲ့ရင် မြတ်လည်း ခုလောက်မို့ မေ့သွားလောက်ပါပြီ၊ ခုတော့ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ မြတ်ကို ညာထွက်သွားပြီး ဟိုဘက်တိုက်ကလေးမှာ ဝှက်ပြီး မွေးခဲ့ ကြတာ နှစ်လကျော်မှ ဒီကောင်မ သိခွင့်ရတယ်”

“မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့ရပါဘူး”

“တော်... တော်၊ ဘာစကားမှ မပြောနဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ မရှိ ထာ ကြာလှတဲ့ မောင်အစ်ကို ‘စိန်မောင်ဝင့်’ ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မောင်တို့အားလုံး မြတ်ကိုဝိုင်းပြီး လိမ်ခဲ့ ညာခဲ့ကြတယ်၊ သွား... သွား၊ မောင်လည်း မြတ်နားမှာ မနေနဲ့”

“အို... အို... မြတ်၊ မလုပ်နဲ့လေ”

အိပ်ရာထဲမှ ရှိသမျှခေါင်းအုံး၊ ခြေတင်အုံး၊ စောင်များနှင့် ထုခွမ်း၍ ပစ်ပေါက်နေသဖြင့် ရွှေမောင်ဝင့် အနားသို့ မကပ်ဝံ့တော့။ မြတ်မြတ်သူမှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ အားပါးတရ ငိုရွှက်နေရတာသည်။

ထိုနေ့ညနေစာလည်း မစားဖြစ်ကြတော့ပါ။

ည ဆယ်နာရီကျော်သွားပြီ။

ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် အိပ်ပျော်သွားရှာသော ချစ်ဇနီး၏ မျက်နှာခွမ်းခွမ်း ဖျော့ဖျော့လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ မျက်ရည်တို့ မခြောက်ခန်းသေး။

ခြင်ထောင်ချပေးပြီး ဧည့်ခန်း ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ရွှေမောင်ဝင့်တစ်ယောက်တည်း ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိသည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရပါသော်လည်း သူ မစားရက်။

သူ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရရှာသော သူ့ချစ်ဇနီးလေးပင် ညစာ မစားဘဲ အိပ်ပျော်သွားရှာသည်။ သူ့လိုယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်အနေနှင့် ထမင်းတစ်နပ် ငတ်ရလို့ရော အကြောင်းလား။

သူ့ရော မြတ်မြတ်သူပါ ဤသို့ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးမျိုးမှာ မနေဖူးကြ။ ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရသည်ကိုပင် မွန်းကြပ်သလို ခံစားရသည်။ သူတို့ နေခဲ့ရသည်က ခြင်လုံသံဇကာတပ်ပြတင်းပေါက်နှင့်၊ လေအေးစက်တပ် အိမ်ခန်းနှင့် ဖြစ်ကြသည်။

ယခုခေတ်မှာတော့ သိပ်ဆင်းရဲသူများနှင့် သိပ်ချမ်းသာသူများ ခြင်ထောင်နှင့် မအိပ်ကြတော့ပါ။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတို့၏ ဒဏ်များကို အပြည့်အဝ ခံနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ သူ့ချစ်သူသည်လည်း သူ့တုံးပို့ပင် သတ္တိရှင်မလေးဖြစ်ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိသည်။

ဤပြဿနာကြီးမျိုး မဟုတ်ဘဲ တခြားသော အကြောင်းကြောင့်သာ ယခုလို အနေဆင်းရဲရပါလျှင် နှစ်ယောက်လုံး အတွေ့ကြုံသစ်၌ ပို၍ပင် ပျော်မွေ့ဖြစ်ကြလေမလား မသိပါ။

ယခုတော့... .

ချစ်သူ့ရင်တွင်းမှ နာကြည်းမှု အစိုင်အခဲကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ချေဖျက်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိပါပြီ။

မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ထဲမှာ သံသယမဟုတ်။ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်နေလေပြီ။

ဘယ်လိုရှင်းပြ၍မှ သူမယုံတော့။ လက်မခံတော့ပါ။

ရွှေမောင်ဝင့်အနေနှင့် ထပ်မံရှင်းပြစရာ နည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။ သူ့အစ်ကို စိန်မောင်ဝင့်သည်လည်း မြန်မာပြည်၏ နှည်သည့်နေရာ ရောက်နေသည် မသိ။ စုံစမ်း၍ပင် မရ။

ပြဿနာများကို မြေရှင်းမရလေ ဤကလေးလေးကို မုန်းတီးရွံရှာလေပင်။

ဝင့်ထယ်ဝေဟာကြီးပေါ်သို့ အပြန်သား ရောက်ရှိနေသော ဤကလေးမလေးအပေါ် ရွှေမောင်ဝင့်၏ ရန်ငြိုးသည် နှိုင်းတူပြစရာ အာဏာ မရှိလောက်အောင်ပင် ကြီးမားလေသတည်း။

အခန်း(၄)

ငါနှစ်ကျော်ကြာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ဘာမှပြောင်းလဲခြင်း မရှိသေး။

‘စိန်မောင်ဝင့်’ သည် ဘူတာစင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာပြီး အငှားကား ခေါ်ခါနီးမှာ...

“ဒါနဲ့ ဘူတာရောက်မှ တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်ဆို”

“အေး... ဟုတ်သားပဲဟာ၊ မဆက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ လာပါ”

“အို... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီတိုင်းတော့ နွဲ့ မလိုက်ခဲ့ဘူး သားကလည်း ပါသေးတာ”

“သားပါရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နွဲ့သားက ကိုယ့်သားပဲပေါ့”

“ကို နွဲ့ဆီရောက်တာက ငါနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

က ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီလေ”

“ဒါတွေ ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ အသာထားလိုက်စမ်းပါ သား”

ငါနှစ်လို့ ပြောပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျောင်းထွက်စာမှာ နေ့”

သတ္တရာန် ပါတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုအရင်ကတည်းက ရှုထားတာပေါ့ကွာ”

“ကိုကတော့ ဘာမဆို လွယ်လွယ်လေးပဲ”

နွဲ့နွဲ့စိုးက ညည်းညူလိုက်သော်လည်း စိန်မောင်ဝင့် ပြော သလိုပင် နွဲ့သားသည် သူ့သားပင် ဖြစ်ရချေမည်။ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်မှ အဖအမည်က ဦးစိန်မောင်ဝင့်လေ။

ရောက်လေရာ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော စိန်မောင်ဝင့်၏ ဝေါပျက်ဆိုးသွမ်းသော ဓလေ့အတိုင်း ယခု မိန်းမကို သူ ကျိုင်းတုံမြို့ မှ ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ပျက် ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်သော နွဲ့နွဲ့ စိုးမှာ သူထက်လည်သဖြင့် စိန်မောင်ဝင့်တို့ ငြိမ်သွားခဲ့ရပြီ။ နွဲ့ဆန္ဒ အတိုင်း တယ်လီဖုန်းလည်း ဆက်ဖြစ်ပါ၏။

“မေမေလား”

အများသုံး တယ်လီဖုန်းမှဆက်၍ အသံက အော်ပြောရ သည်။

“ကျွန်တော်လေ စိန်မောင်ဝင့်၊ ဖေဖေရော”

“.....”

“မလန့်ပါနဲ့ မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာကြ

ပြီ အခု ဘူတာက ဆက်နေတာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော့်

“.....”

“ဒါတွေ လာမှပြောတော့မယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်တာ

ပဲ ဆိုတာလား”

“.....”

“ဒါပဲ မေမေ၊ အခု လာခဲ့တော့မယ်နော်”

စိန်မောင်ဝင်းက တယ်လီဖုန်းချပြီး သူ့ဇနီးကို မျက်စိ တစ်ဘက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲဟင် ကို”

“ကိုယ့်အသံလည်းကြားရော မေမေ လန့်အော်တော့တာပဲ၊ ကဲ... လာ”

“ဒီမှာ ကို”

“ဟေ”

သားကိုယ်တိုင်ကတောင် ကိုကို သူ့အဖေအရင်းပဲ ထင်နေတာ၊ ကိုတို့အသိုင်းအဝိုင်း အားလုံးမှာလည်း ကိုရဲ့သားအရင်းပဲလို့ ကြေညာပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ၊ ဒါတွေက မိုင်နာပါ”

ပြောရင်း အငှားတားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြောသမျှ ဈေးနှင့် တက်စီးလိုက်တော့သည်။

စိန်မောင်ဝင်း ဆိုသော သူ့ဌေးသားကြီးသည် လှပလည်ပတ်သော နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး ဆိုသည့် ဇနီးသည်ကို ခေါ်လာရုံမက သူ့ဌေးတစ်စက်မှ မစပ်သော ကလေးငယ်ကိုပါ သူ့သားရင်းအဖြစ်နှင့် ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးဆီသို့ ဆောင်ကြဉ်းခေါ်ယူလာခဲ့ပေပြီ။

စိန်မောင်ဝင်းကို ပြန်လည် မြင်တွေ့ရတော့ ဒေါ်လှထယ် ငိုပါလေတော့သည်။

ဦးအောင်ဝင်းကတော့ ဒေါသမျက်နှာနှင့် စောင့်ကြို၏။

“မေမေ ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော့်သား၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဆောက်ပေးထားတဲ့ ဟိုဘက်က တိုက်ကလေးပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေကြမယ်နော်၊ ထမင်းကျတော့ ဒီမှာ လာစားမယ်နော်၊ အဟား... ဟား”

အချိန်ကာလတို့သည်သာ ရွှေပြောင်းသွားကြသည်။ စိန်မောင်ဝင်း၏ အမူအကျင့်ကဖြင့် မပြောင်းလဲသေးပါလား။

လောကကြီးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သုံးသပ်တတ်လေသော

စိန်မောင်ဝင်းကို ဦးအောင်ဝင်းက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမိန်းမကို မင်း ဘယ်တုန်းက ယူလိုက်တာလဲ၊ တို့လို

ဒီထမပါဘဲနဲ့လည်း သူ့မိဘက ဝေးစားသလား”

ယောက်ျား ရွှင်နေသဖြင့် မိန်းမကပါ ခပ်ကြွကြွ ဖြစ်နေ

သာ နွဲ့နွဲ့စိုးစိုးမှာ ဦးအောင်ဝင်း၏ အမေးကြောင့် ကုပ်သွားရ၏။

“သားတို့ လက်ထပ်တာ ကျွင်းတုံ့မှာ၊ ဖေဖေတို့ ဘယ်လို

သည် လာနိုင်မှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားဖို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“သားရဲ့အပြစ်ပါ ဖေဖေရာ၊ ကဲပါ ထားလိုက်ပါတော့”

စိန်မောင်ဝင်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောနေသော်လည်း

အောင်ဝင်းသည် လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေ

သော ကလေးငယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းသား အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရွှစ်နှစ်”

“ဘာ”

“အဟဲ့... ဒီလို ဖေဖေ၊ သူ့ကို မန္တလေးမှာယူပြီး သားက ပစ်ထားသေးတာ၊ ကျွမ်းတုံမှာ ပြန်တွေ့တော့မှ သားကိုလည်း သနား တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ယူကြတာ”

နွဲ့နွဲ့စိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော်လည်း ဤကိစ္စသည် လွယ်လွယ်လေးနှင့် ပြီးပျောက်သွားပါ၏။

• စိန်မောင်ဝင့်၏ ရွတ်တရက် အကြံဉာဏ်ထွက်လာသော လိမ်ညာမှုကို မိဘနှစ်ပါးလုံးက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ကြပါ၏။ သူတို့ သား၏ စရိုက်ဆိုးကို သူတို့သာ အသိဆုံးမို့ ယခုလို ဇာတ်ရှုပ်မှုကို လက်မခံနိုင်စရာ မရှိ။

“ဟိုကလေးက ညီညီကလေးလေးလားဟင်၊ သူလက်ထပ် တာ သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့တယ်”

“စိန်မောင်ဝင့် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဂါဝန်ဝါဝါ လေး ဝတ်လျက် အခန်းဝမှာ ရပ်ကြည့်နေသော ငါးနှစ်သမီးလေး ပိုး။

ဦးအောင်ဝင့်နှင့် ဒေါ်လှထယ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး တင်းကြပ်လွန်းသော ရင်ဖြင့်ပင်...

“ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ မေမေ ဖေဖေတို့ မွေးစားထားတဲ့ကလေး”

ဒေါ်လှထယ်က ဖြေကြားပြီး ပိုးနှင့် စိန်မောင်ဝင့်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ပေါက်ပေါက်ကျလာတော့ သည်။

ဦးအောင်ဝင့်ကလည်း သက်ပြင်းကြီးသာ ချသည်။ ဘာမှ ဝင်၍ မပြောတော့ပါ။

“ဒါနဲ့ ညီညီရော မေမေ ဟိုဘက်တိုက်မှာ သူတို့ နေကြ သလား”

ပေနှစ်ရာပတ်လည် ကျယ်သော ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရုံ ကေ ငွေကြေးကလည်း ပေါများလှသဖြင့် သားနှစ်ယောက် မိန်းမရ လျှင် သီးခြားနေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တစ်ထပ်တိုက်နှစ်လုံး တို့ ကြိုတင်ဆောက်ပေးထားခဲ့သဖြင့် စိန်မောင်ဝင့်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“သားရဲ့ညီလေး ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ နောက်မှပဲ အစအဆုံး ပြောပါရစေတော့ကွယ်”

“သူတို့ ဒီမှာ မနေကြဘူးလား”

“လာနေလိုက် ပြန်သွားလိုက်နဲ့ပါပဲလေ၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့လည်း စိတ်က လေတာပေါ့”

“ဟင်... သူ့မိန်းမကရော”

“မြတ်မြတ်သူလား၊ ကလေးမွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွား ဣတယ်ကွယ်”

“ဟာ... ဒါဆို ဒီကောင်ကို နောက်မိန်းမ ပေးစားလိုက် လေဗျာ”

“ဟေ့ကောင် စိန်မောင်ဝင့်”

“ဗျာ... ဖေဖေ”

“လူတိုင်းကို မင်းလို လွယ်လွယ်အိမ်ထောင်ပြုကြမယ်လို့ မထင်နဲ့ကွ၊ ရွှေမောင်ဝင့်ကို ဘယ်တော့မှ မိန်းမပေးစားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား”

ဘာအကြောင်းမှန်း မသိသော်လည်း ဖခင်ကြီး ဒေါသ ထွက်နေမှန်း သိသဖြင့် စိန်မောင်ဝင့် ငြိမ်နေရ၏။

“သွေးနိုးဆုံးရတာ တို့ရဲ့ ပယောဂပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့သားလေး ဟာ တို့ပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး အခဲမကြေဖြစ်နေတယ် နားလည် လား”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ပိုး... ဆိုသော ငါးနှစ်သမီးကလေးသည် ဘောင်းဘီတို့ နှင့် စပို့ရှပ်ကလေး ဝတ်ထားသော ဧည့်သည်ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

စိန်မောင်ဝင့်၏ သားဟု အမည်ခံပြီး ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ မျိုးဆက်သွေးအဖြစ်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သော ‘မောင်ပြည့်ဝန်း’ ဆို သည့် ကောင်လေးသည်လည်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝဝတစ်တစ်နှင့် ချစ် စရာကောင်းလှသော ညီမလေးအား စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေ သည်။

ဤကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ် ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြကြောင်းကို ဘယ်လူကြီးတခု ဂရုမထားမိကြ။

“သားလေးဟာ မိန်းမသေပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း သူ့စိတ် ထင်တိုင်း မသွားနိုင်စွာဘူး”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“သွေးနိုး မြတ်မြတ်သူရဲ့ ကိုယ်ပွားကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလေးလဲ... ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေ”

“ဟိုဘက်တိုက်မှာပဲ အထိန်းနဲ့ ထားတယ်၊ ယောက်ျား လေး”

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုကိုယ်စီ ရှိနေကြသော်လည်း ပြောစရာ စကားများ ကုန်ဆုံးသွားကြသလို အားလုံးငြိမ်သက်နေကြသည်။

မိန်းမရော သားပါ အပိုင်ခေါ်လာသော သားကြီးနှင့် သူ၏ ဆုပ်ရပ်များကို ဦးအောင်ဝင့်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်လှထယ်ကတော့ သူ၏ချစ်လှစွာသော သားလေး နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကြောင့် မျက်ရည်များ အသွယ်သွယ် ကျနေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပင် ခန်းဆီး ဝန်လန်ကာစကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မလုံတလုံ ကွယ်၍ ရပ်နေရှာသော ခန်းဆီးလေးပိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်...

“ပိုး... လာ... လာစမ်း၊ မေမေကြီးဆီကို”

ကလေးက ပြေးလာပြီး ဧည့်သည်များကို ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြင့် ဒေါ်လှထယ်ကို တပ်ကွယ်ထားရှာသည်။

“သားကြီး စိန်မောင်ဝင့်”

“ဗျာ... မေမေ”

“ရော... ရော၊ ဒီကလေးကို ချီစမ်း၊ အမေ မွေးစားထား ကလေးကို မင်းချီစမ်း”

စိန်မောင်ဝင့်က နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ပြီးမှ ထိုင်ရာက ထ၍ လက်ကမ်းသည်။ ကလေးတ ခေါ်လှထယ်ကို တွယ်ကပ်ထား ၍...

“သွားလေ သမီး... လိုက်သွား”

ခေါ်လှထယ် တွန်းပို့၍ လိုက်သွားရသော်လည်း ကလေး က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့။

စိန်မောင်ဝင့်သည် စွေခနဲ ကလေးကို မချီပြီး သူ့ရင်မှာ ကပ်ထားစဉ်ကာလ၌ ထူးထူးခြားခြား ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက် ရသည်။

ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို၊ ရင်ခုန်ချင်သလိုလို...

သူ့ဘဝ သူ့တစ်သက်တာ၌ ဤသို့သော အားငယ်သလို ခံစားမှု အဆန်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မခံစားမိသေး။

ချစ်စရာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ကလေးလေးကိုမှ သနားသွားမိခြင်းက သူ့ရင်မှာ အတိုင်းမသိ။

“မေမေတို့က အသက်ကြီးမှ ဘာလို့ ကလေးမွေးစားရတာ လဲဟင်၊ သူ့က ဘယ်ကလဲ”

“ဆင်းရဲလို့ပါကွယ်၊ သနားလို့ မွေးစားထားတာ”

စိန်မောင်ဝင့်သည် မျက်နှာလေး ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ကလေးကို အကြင်နာစိတ်ကြီးစွာဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ပြီး...

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ မေမေ”

“ပိုး... တဲ့”

“ပိုး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှည့်ရမှန်းလဲ မသိလို့ သူ့အမေ နာမည်ထဲတပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်ရတာ၊ သူ့အမေနာမည်က မပိုးဝါတဲ့ သားရဲ့၊ မပိုးဝါတဲ့ဟဲ့”

“မပိုးဝါ”

စိန်မောင်ဝင့်က ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်ပြီး ခေါ်လှထယ် တို့ နားလည်ချင်စွာ လှည့်ကြည့်လာသည်။

ခေါ်လှထယ်က ဖျတ်ခနဲထလိုက်ပြီး အကဲခတ်နေပုံရသော နို့နို့စိုးရွှေမှာရပ်၍...

“ကဲ... အထုပ်ပိုးတွေယူ၊ ဟိုဘက်တိုက်ပေါ်ပဲ တစ်ခါ ထည်းတက်ကြ၊ ဘာမှတော့ မလှည်းမကျင်းရသေးဘူး”

“ရပါတယ် မေမေ၊ သမီးပဲ လှည်းကျင်းရှင်းလင်းမှာပေါ့”

သူ့ခင်ပွန်းသည်၌ ဤမျှရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းသော ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟုလည်း နို့နို့စိုး ထင်ပုံမရ။

ခေါ်လှထယ်တို့ကလည်း နောက်ကြောင်းမရှင်းသော ဤ မလေးအပေါ်၌ သံသယမဝင်ကြ။

သူတို့သားကြီး၏ဇနီးနှင့် သားအရင်းဟုပင် ထင်မှတ်ယုံ ကြည်ကာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီး၏ မိသားစုဝင်အဖြစ် လက်ခံလိုက် သိရှိ။

မောင်ပြည့်ဝန်းသည် အထုပ်ပိုးဆွဲ၍ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်း သွားသော သူ့မိခင်နောက်သို့ လိုက်မသွားဖြစ်သေးဘဲ သူ့ဖခင်ဟု ထင်နေသော စိန်မောင်ဝင့်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်စရာ ညီမလေးတို့

ကြည့်၍သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

အခန်း(၅)

သားလေးကို သူ့ရင်မှာပွေ့၍ သိပ်နေကျ။

ယခုတော့ ကြာရှည်မပွေ့နိုင်သဖြင့် ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်း၍ လျှောက်သည်။ သား အိပ်ပျော်သွားပြီးသည့်တိုင်အောင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ချ၍မသိပ်ရက်သေး။ နိုးနေစဉ်ကထက် ပို၍လေးလံသွားသော အိပ်မောကျ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြာမြင့်စွာထမ်း၍ လမ်းလျှောက်နေပါသေးသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ အိပ်ရာပေါ်သို့ ချသိပ်ဖြစ်သည်။ အလင်းအားပြည့်သော မီးရောင်အောက်မှာ သား၏မျက်နှာက ပြည့်ဝင်းနေ၏။

အားလုံးကိုပဲ ခြံ၍ကြည့်ကြည့် မျက်နှာမျက်လုံး နှာတံတစ်ခုစီပဲခွဲ၍ကြည့်ကြည့် သားလေးသည် သူ့မိခင် မြတ်မြတ်သူနှင့် ထပ်တူ။

တမလွန်ရောက် ချစ်သောမြတ်သည် သူ၏ကိုယ်စား သူ၏ကိုယ်ပွားလေးကို ထားရစ်ခဲ့သည်ဟူသော အသိဖြင့်လည်း ချစ်၏ကိုယ်စား ချစ်မြတ်နိုးသည်။

“အမိမဲ့သားလေး”

ဟူသော အသိဖြင့်လည်း အသည်းခိုက်အောင် ကြင်နာသနားစိတ်များ ရွှေမောင်ဝင့်၏ရင်၌ ထာဝရ ဖြစ်ထွန်းလျက်ပါ။

မိခင်ပျောက်ဆုံးနေသော သားလေးသည်လည်း ဖခင်ကို အားကိုးတပြား ချစ်ရှာသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ဆုံခွင့်ရချိန်တိုင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခွဲမခွာကြတော့ပါ။

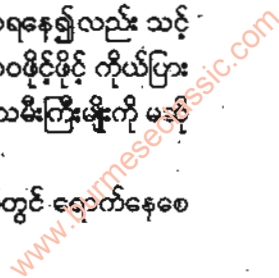
ယခုနှစ်၌ သားကို မူကြိုကျောင်းစ၍ ထားရပြီ။

သားလေးမွေးပြီးစမှစ၍ ငှားထားခဲ့သော နော်ဟယ်လင်ဆိုသည့် ကရင်မကြီးကို တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လခတိုး၍ ပေးထားခဲ့သည်။ ယခု ကျောင်းကိုပါလိုက်၍ စောင့်ရသဖြင့် တစ်လ သုံးရာထိ ဆယ်အထိ ပေးထားပါ၏။

နော်ဟယ်လင်မှာ သံနိုးမိသားစု၏ ကလေးထိန်းလုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကလေးကို စနစ်တကျ ထိန်းတတ်သည်။ လိုအပ်သော အထာရများကိုလည်း စနစ်တကျ ကျွေးမွေးသဖြင့် ကလေးမှာ အမြဲညီထွန်းဆန်းကျန်းမာနေတတ်သည်။

နော်ဟယ်လင်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မုဆိုးမဖြစ်နေသဖြင့် ရွှေအောင်ဝင့်တို့အိမ်မှာ ထာဝရနေ၍လည်း သင့်တော်ပါ၏။ နော်ဟယ်လင်လို အသက်ကြီးကြီး ဝဝဖိုင်ဖိုင် ကိုယ်ပြားပြား ချစ်နှာပြားပြားနှင့် အရွယ်ခပ်ဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးကြီးမျိုးကို မဆိုနိုင်။

တမ္ဘာအလှစံချိန်ရှင်မလေးများ သူ့အိမ်တွင် ရောက်နေစေ

ဦးတော့ သူ့မှာ ဖောက်ပြန်ယိမ်းယိုင်စိတ် ဘယ်သောအခါမှ မဖြစ် စေရပါဟု သူ့စိတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ချပြီးသား၊ နော်ဟယ်လင်က လည်း အလွန်စိုးသား သစ္စာရှိပြီး သိက္ခာကြီးမားသောသူ။

ချစ်လှစွာသော သူ၏ဇနီးမြတ်သည် သူတို့မိသားစု၏ ဒုက္ခ ကို ခါးသီးစွာ ခါးစည်း၍ ခံစားသွားရရှာသည်။

စိန်မောင်ဝင့်တလည်း လုံးဝပြန်မလာ၊ ဒါ သူ့သမီးပါဟု လည်း ဝန်ခံမည့်သူ မရှိ။ ယောက္ခမကြီးများကလည်း သူတို့၏ မြေးပါ ဆိုကာ တိုက်ကြီးပေါ်တင်ပြီး တယုတယ မွေးထားကြသည်။ လက် ထပ်စာချုပ်မှာကလည်း ရွှေမောင်ဝင့်ဆိုသော အမည်က အတိ အလင်း။

“ငါ့မိန်းမဟာ အဲဒီပြုတ်ဆိုးမလေး ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ငါ့ပေါ်မှာ အခိုင်အမာ စွဲချက်တင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသည်းကြွေမတတ် ခံစားသွားရရှာတယ်”

“ဒီကိစ္စကြီးကို ရှင်းလင်းခွင့် မရ၊ အဖြစ်မှန်ကို ဖြေရှင်းခွင့် မရနိုင်ခင်မှာပဲ သေဆုံးသွားရရှာတဲ့ မြတ်ရယ်”

“မောင့်သမီးကိုချည်း ချစ်မနေပါနဲ့၊ မြတ်ရဲ့ သားလေးတို့ လည်း ချစ်ပါ၊ ဂရုစိုက်ပါ”

ဆိုသော နောက်ဆုံးအမှာစကားကို တစ်ရံမလုပ် ပြန်လျှင် ကြားနေမိသည်။

ချစ်သူ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့စကားမှန်း သိပါလျက် ဖြေရှင်းခွင့်မရ ဖြေရှင်းပြု၍ မယုံနိုင်။ လတ်မခံနိုင်သော အဖြစ်များမှာ အဘယ် ရင်နာကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါသလဲတွယ်။

ရွှေမောင်ဝင့်မှာ သားငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ဝှမ်းစောင် နွေးနွေးပေါ့ပေါ့လေးကို ခြုံပေးလိုက်ပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အသာအယာ ဖွ၍နမ်းပြီးမှ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ချစ်ဇနီး၏ ဈာပနကို မေမေတို့ကပင် ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးခဲ့ ကြသည်။ မြတ်၏မိခင်လည်း နိုင်ငံခြားမှ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆွေမျိုးများ၊ အပေါင်းအသင်းများကဖြင့် မြတ်မြတ်သူတစ်ယောက် သလေးမွေးပြီး သေဆုံးရှာသည် ဟူ၍သာ ယုံမှတ်စိတ်ဖြင့် သနား ဩဇာနာစကား ဆိုခဲ့ကြသည်။

မြတ်မြတ်သူမှာ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်ပြည့်ချိန်မှစ၍ နောက် ဆုံးတွယ်လွန်ချိန်အထိ သူ့ရင်နှင့်အမျှ ကြေကွဲနာကျင်စွာ ခံစားသွား ရှာကြောင်းကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ သိခွင့်မရလိုက်ကြ။

လက်ထပ်ပြီးစ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်၍ မြို့လယ်မှာ နေထိုင်ခန်းငှားနေကြသည်ဟုသာ ထင်ခဲ့ကြသည်။

မြတ်ဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် မြတ်၏ မာမိကလည်း နိုင်ငံ ဩစတေးလျှိုင် ပြန်သွားရသည်။

ရက်သားနိစ္စိရွယ်သားလေးနှင့် ရွှေမောင်ဝင့်တို့နှစ်ယောက် တွဲဖက် ဘယ်လိုမှ နေ၍မဖြစ်သဖြင့်သာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးသို့ ပြန် ခြေတင်လာခဲ့ရသော်လည်း ရွှေမောင်ဝင့်စိတ်ကတော့ ဂြိုဟ်ကောင် မှတ်သား မှီနေသော ခြံသို့ ခြေဦးပင် မလှည့်ချင်။

သားလေးအတွက်မို့သာ နေသင့်နေထိုက်ရာ အဖြစ်နှင့် မြတ်၏ တိုက်ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် မိခင်ဒေါ်လှထယ်မှာ သားနှင့် မြေးလေးရှိရာ

တိုက်ငယ်လေး၌သာ အချိန်ပြည့်နီးပါး နေထိုင်၍ ပြုစုပေးရှာသည်။
မိဘတို့ တည်ထောင်ပေးသော စုတ်ရုံအလုပ်ကိုလုပ်၍
မိဘတို့ ဆောက်ပေးထားသော တိုက်ငယ်မှာနေပြီး မိခင်ကြီး၏
အကြင်နာကို ယခုအချိန်ထိ ရရှိနေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ခြင်းက
တစ်ပိုင်း။

ပိုးဆိုသော ကောင်မလေးကို ဤတိုက်ကြီးပေါ်မှာ မွေးထား
သည့်အတွက် သူ့ချစ်စေ့နီးဘက်မှ စိတ်နာသည်က တစ်ပိုင်း။

ကျေးဇူးတရားကို နားလည်ခြင်းနှင့် ပိုးကို ခေါ်ထားသဖြင့်
နာကြည်းခြင်းတို့က ရွှေမောင်ဝင့်၏ရင်မှာ အားပြိုင်လျက်. . .

မြတ်မြတ်သူနှင့် လက်ထပ်စဉ်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ အားလုံး
ကို ပုံမပျက် သုံးစွဲနေသည်။ သူတို့၏ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးပေါ်
တွင် ချစ်ဇနီး၏ကိုယ်စား သားလေး 'မြတ်သူမောင်' ရှိနေပါသည်ဟု
သော အသိဖြင့် သူ့ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်နေရခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ဟိုဘက်တိုက်ကြီးမှ စားဖို့အဆင်သင့် ပို့ပေးပြီး သန့်ရှင်းစေ
အတွက်ပါ ကလေးမလေးတစ်ယောက်က နေ့လယ် လာ၍ လုပ်ပေး
သည်။

သား ရွှေမောင်ဝင့်အတွက်၊ မြေးလေး မြတ်သူမောင်
အတွက် လိုအပ်ခြင်းမရှိအောင် ပြုစုကူညီပေးနေရှာသော မိဘနှစ်ယောက်
ကိုလည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့စကား မပြောတော့ပါ။

အေးချမ်းပြေလည်သော စကားဝိုင်းကိုလည်း မဖန်တီးပြန်။
ရွှေမောင်ဝင့်မှာ မနက်ပိုင်း သားလေးနှင့် အတူနေ၊ သား

ကျောင်းပို့၊ စက်ရုံသွား၊ စက်ရုံမှာ ထမင်းစား၊ မြို့ထဲမှာ ဝယ်စရာရှိ
လျှင် ဝယ်၊ သားကို ကျောင်းကြိုပြီး ပြန်လာ၊ ရေချိုး၊ စာဖတ်၊ အရက်
သောက်၊ ထမင်းစား၊ သားကို သိပ်ပြီးတော့ သူလည်း အရက်မူးမူး
နှင့်အိပ်။

ဒါသည် ရွှေမောင်ဝင့်၏ မပြောင်းလဲသော နေ့စဉ် လုပ်ရပ်
များ ဖြစ်သည်။

ရွှေမောင်ဝင့်၏ဘဝသည် နေ့စဉ်ပုံမှန် လည်ပတ်နေသည်။
သို့သော်လည်း ခံစားရန် နှလုံးသား မပါရှိသော စက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏
သည်ပတ်ပုံမျိုးအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ယနေ့ညနေ သူ့အိမ်ပြန်လာပြီး ထမင်းစားနေစဉ်မှာ မေမေ
က အနားလာပြီး. . .

“သားရဲ့အစ်ကို စိန်ဝင့်မောင်တော့ ပြန်လာပြီ၊ သူ့သားနဲ့
သူ့ဇနီးလည်း ပါလာတယ်၊ ဒီမှာပဲနေမယ်ဆိုလို့ သူတို့ကမှာ နေရာချ
ပေးလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ သားတွေ့ချင်သလားလို့၊ သူက လာမလို့တဲ့”

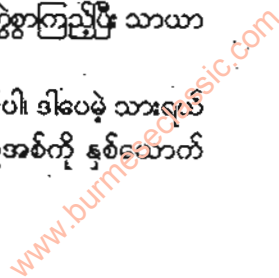
“သူ့ကို မတွေ့ချင်သေးဘူး မေမေ”

“အေး. . . အေး၊ ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့မှပဲ မေမေ လာ
တွေ့မယ်နော်”

ရွှေမောင်ဝင့် ဘာမှမပြော။

ဒေါ်လှထယ်သည် သားငယ်ကို ကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး သာယာ
ပျော်ပျောင်းသောအသံဖြင့်. . .

“သား သူ့ကို အပြစ်စာင်ချင်သလိုတင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားရယ်
အိပ်တော့ မကြီးလိုက်ပါနဲ့၊ သားတို့မှာ ဒီညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
အတူပဲ ရှိတာပါ”

၅၄ * ကလျာ (ပိဗ္ဗာ-သိဝံ)

သားလေးထံမှ စကားပြန်ခြင်း မရှိပါ၍ ဒေါ်လှထယ်လည်း ဘာမှမပြောရဲရှာ။

သားငယ်၏ရင်တွင်းမှ အာယာတအစိုင်အခဲကိုလည်း မိခင် မို့ မှန်းဆတတ်ပါ၏။

သားကြီး၏ ဟော့ရင်းဆိုးသွမ်းသော စရိုက်ကြောင့် မကောင်းသော အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ထွန်းနေကြောင်းကိုလည်း ဟိုအရင်ကတည်းက ဒေါ်လှထယ် သိခဲ့ပဲ။

မိခင်တို့မည်သည် ဆိုးသောသားကိုလည်း စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်ရုံမှလွဲ၍ အချစ်မပြယ်နိုင်။ လိမ္မာသောသားကိုလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားရုံမှတစ်ပါး သားဆိုးထက်ပို၍ မချစ်နိုင်။

ဤသားနှစ်ယောက်လုံးကို လွန်လွန်ကဲကဲ ချစ်သည့်စိတ်ထလည်း အညီအမျှပါ။

ယခုလို သားကြီးနှင့် သားငယ်တို့ အခဲမကြေနိုင်သော ဖြစ်ရပ်ကြီး ရှိနေသဖြင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဆုံလည်း ဆုံမချင်သည်။ အာယာတများလည်း မကြီးထွားစေချင်။

စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ သုံးမကုန်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း သားတို့အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရသော စိတ်တို့သည် ဒေါ်လှထယ်ရင်၌ အပြည့်။

ထိုချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများကလည်း ချေပျက်မပေးနိုင်ကြပါလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ ရှားရှားပါးပါးရှိတဲ့ ဒီသားလေးနှစ်ယောက် ပြေလည်ကြပါစေကွယ်”

အခန်း(၆)

“လိမ်တာကို ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်း ငယ်ငယ်လေး တတည်းက သိတယ်နော်”

စိန်မောင်ဝင့်သည် ဖခင်၏ တင်းတင်းတည်တည် မျက်နှာထားကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ လန့်သွားမိသည်။

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

ဆိုပြီး အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ခေါ်တွေ့ကတည်းက စိန်မောင်ဝင့် ခပ်ထိတ်ထိတ်။

ဦးအောင်ဝင့်သည် ဘီရိုသော့ကို ဖွင့်သည်။ ဘီရိုထဲမှ အံ့ဆွဲတို့ဆွဲပြီး ခပ်ရှည်ရှည်စာတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ . . .

“ရော့ . . . ဖတ်ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီကိစ္စကို ငါ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်က ရရှိခဲ့သော လက်ထပ်စာချုပ် တစ်စောင်။

စိန်မောင်ဝင့်သည် စာချုပ်ကိုဖတ်ရင်း ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခွန်သာသည်။ မနေညနေကပင် ‘မပိုးဝါ’ ဆိုသော အမည်ကို သူ့ ကြား ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကပင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

သူသည် စာချုပ်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပြန်ကိုင်ပြီး အကြာကြီး ငိုငံနေ၍...
“ကဲ... မင်း အဖြေပေးသင့်ပြီ စိန်မောင်ဝင့်”

“ခင်ဗျာ”
“ငါ မမေးချင်ဘူး၊ မင်းဝါးစပ်က ဖြေစမ်း၊ မပိုးဝါ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ထာဝရ ပေါ့ပေါ့နေတတ်သော စိန်မောင်ဝင့် သည်အချိန်မှာတော့ လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်နှာကို မြင်ရသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ မပိုးဝါဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့... ”
“ဒါဖြင့် ဒီလက်ထပ်စာချုပ်ဟာ မင်းစီစဉ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”
“မင်း ဘာလို့ ယောက်ျားမပီသဘဲ ခွေးလိုယုတ်မာရတာလဲ စိန်မောင်ဝင့်”

“ဗျာ”
“ဒီစာချုပ်မှာ ဘာနာမည်နဲ့ မင်း လက်မှတ်ထိုးထားသလဲ”
စိန်မောင်ဝင့်က သတို့သား၏ အမည်နေရာကို ဝှံ့ကြည့်နေသည်။ ဘာမှမဖြေ။

“ငါမေးတာ ဖြေစမ်း”
“ညီညီနာမည်နဲ့”
“အဲဒီလို မင်း ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ ပြောစမ်း”
“ညီညီက ဇိုးတော့ သူတို့ လာစွပ်စွဲလည်း မရအောင်လို့ပါ”

“ဘာ”
“ကျွန်တော်က ဒီမိန်းမကို မယူချင်လို့ ရှောင်သွားမှာမို့ပါ ဖေဖေ”

ဦးအောင်ဝင့်သည် သူ့သားကို စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ဘဝတွင် သိက္ခာသမာဓိ များစွာကို ထိန်းထားပါလျက် သူ၏သားကြီးမှာ သည်သို့ သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့သော စိတ်ထားများ နှိုနေရပါလားဟူသော အသိကြောင့် ဒေါသမီးသည် ရင်၌ ဟုန်းခနဲ တောက်၏။

“ဖျန်း”
ဆိုသောအသံနှင့်အတူ စိန်မောင်ဝင့်၏မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။

အားနှင့် နားရင်းအုပ်ထည့်လိုက်သော ဦးအောင်ဝင့်လည်း ဇောဟိုက်သလို ခံစားနေရသည်။

“မင်းရှောင်ချင်တာနဲ့ မင်းညီလေးလို့ ဘာလို့ လွဲချရတာလဲ ဆင်း ဟေ့ကောင်”

စိန်မောင်ဝင့် ငြိမ်နေလေ ဦးအောင်ဝင့် ဒေါသထွက်လာလေ။

“ဒီမှာဟေ့ကောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း အထက်တန်းကျောင်းသား အရွယ်လေး အောက်မေ့မနေနဲ့၊ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေကို ငါ့ကို အားလုံးပြန်ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် အရင်မေးပါရစေ ဖေဖေ”
“ဘာလဲ”

“ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့ ပိုးဆိုတဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သမီး လေးလား”

“ငါမေးတာကို မင်းဖြေပြီးမှ မင်းမေးတာကို ငါဖြေလို့ ဖြစ် မှာပေါ့၊ ပြောစမ်းကွာ မြန်မြန်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ မပိုးဝါ ဆိုတဲ့ ခြံလုပ်တဲ့ ကောင် မလေးဟာ သိပ်လှပါတယ်၊ ပွဲစား ‘ကိုတင်လှိုင်’ ဆိုသူကတစ်ဆင့် သိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ချစ်ပြီး အဲ... ကလေးရတော့ သူတို့ ငွေတစ်သောင်း ပေးတယ်၊ တောင်မလေးက မယူဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ပဲ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ စိတ်ကျေနပ်အောင် လက်ထပ်လိုက်ရတာပါ”

“မင်းမှာ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ရှိရင် တခြားနာမည် နဲ့ လက်ထပ်ပါလားကွ၊ ဘာကြောင့် ငါ့သားလေးနာမည် သုံးရတာ လဲ”

“ကိုတင်လှိုင် ဆိုတဲ့လူက ဒီခြံကို တစ်ခါ နှစ်ခါ ရောက်ဖူး တယ်၊ ငြင်းလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်တဲ့နေရာမှာ မှတ်ပုံတင် ပြရတယ်လေ၊ ညီညီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ရုတ်တရက်ဆိုရင် မှားအောင်ကို တူကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူမှတ်ပုံတင်ယူပြီး သူ့အမည်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ရှမ်းပြည် နယ် ထွက်သွားတယ်၊ သူတို့လာရှာလို့ ညီညီတို့ တွေ့သွားရင် မဟုတ် ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲ ထင်လို့ပါ”

ဦးအောင်ဝင်း၏ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲတတ်သော အရာ သာဆိုပါလျှင် ဤတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာတို့ အောင် ပွင့်ထွက်သွားလောက်ပြီ။

စိန်မောင်ဝင်းကို ရွံ့ရွာစိတ်နှင့် ခက်ထန်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဤအဖြစ်အပျက် စတင်သည့်နေ့က အစိတ်အပိုင်းလေးတစ်ခုကို ပြန် လည်သတိရလာသည်။

“ဟယ်... ဟိုသူဌေးသား ပြန်လာတယ်တော့ ကြည့်စမ်း” ဆိုသော ထောက်ကြွန်ခြံတစ်ခြံမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ၏ ဝေဖန်သံ ဖြစ်သည်။ ဤကတည်းက သူ့သားရွှေမောင်ဝင်းကို စိန်မောင်ဝင်း ထင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးအောင်ဝင်း သိလိုက်ပါပြီ။ သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း သူတို့၏ မျိုးဆက်သွေး မြေးမလေးကို စွန့်မပစ်နိုင်ဘဲ မွေးထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“အခု... အခု... သမီးလေးက အိမ်ရောက်နေတယ်ဆို တော့ မ... မပိုးဝါက ဘယ်မှာမို့လဲ ဖေဖေ”

“သေပြီ”

“ဗျာ”

“အေး... မင်းကြောင့် မင်းမိန်းမတင် သေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းညီရဲ့မိန်းမပါ သေပြီကွ၊ နားလည်လား”

စိန်မောင်ဝင်းမှာ မဆီမဆိုင် သူ့ညီမိန်းမက ဘာကြောင့် သေရပါသလဲဟု သိချင်သော်လည်း သူ မမေးရဲ။

“ရွှေမောင်ဝင်းနဲ့ မြတ်မြတ်သူတို့ ငပလီက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့ မှာပဲ အဲဒီစာချုပ်နဲ့ ကလေးကို မြတ်မြတ်သူ လက်ထဲကို လူ တစ်ယောက်က လာထည့်သွားတာ”

မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောနေသော ဦးအောင်ဝင်းသို့ စိန်မောင်ဝင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေ

သည်။ ကလေးလာပို့သူမှာ ကိုတင်လှိုင်မှလွဲ၍ တခြားသူ မပြစ်နိုင်။

“မင်း အကျင့်ယုတ်ခဲ့တာဆိုတာ သိပေမယ့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေး ငါ့ရဲ့မြေးလေးကို ဘယ်မှသွားပြီး လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းအတွက်ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ထဲမှာ ကလေးထိန်းတစ်ယောက် ငှားပြီး မြတ်မြတ်သူ မသိအောင် တိတ်တိတ်မွေးခဲ့တယ်”

စိန်မောင်ဝင့် အသက်ပင် မရှုရဲ။

“တစ်ခြံတည်းဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဖုံးလွှဲရမလဲ။ ကလေး ငိုသံ ကြားရာကစပြီး မြတ်မြတ်သူက ဒါ့ခြံမှာ မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး မြို့ထဲကို ပြောင်းသွားတယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ငါ့ခွေးမလေးဟာ သူ့ယောက်ျားပေါ်မှာ အထင်မြင်လွှဲပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ပဲ ကလေးမွေးပြီး သေသွားတယ်။ အဲဒါ မင်းကြောင့်...”

စိန်မောင်ဝင့်မှာ ဖခင်ကို ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်ရဲတော့။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သေရလို့ မင်းကို ခွင့် မလွှတ်နိုင်တာရယ်။ နောက်တစ်ချက်က ငါ့သားငယ် ရွှေမောင်ဝင့် ဟာ တို့အပေါ်မှာ ဒီနေ့အထိ စိတ်နာနေတုန်းပဲ။ အဲဒါလည်း မင်း ကြောင့်ပဲ”

ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုစိတ် မရှိဘဲ အမြဲရှောင် ပြေးခဲ့သော စိန်မောင်ဝင့်မှာ ဖခင်ကြီးရှေ့မှ ယခုချက်ချင်းပင်ထ၍ ထွက်ပြေးသွားချင်ပါပြီ။

“မင်းဟာ တစ်သက်လုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့အကောင်ပဲ။ ဘွဲ့ လည်း မရ၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်၊ မိန်းမတွေ လျှောက်ပွေ့ပြီး လူတကာကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့အကောင်၊ ခုလည်း ဘယ်ကမိန်းကလေးနဲ့

ရလာပြန်တာလဲ၊ မင်းမိန်းမကြည့်ရတာ ငါတော့ သိပ်သဘောမကျ သွား”

စိန်မောင်ဝင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဝံ့။

“တို့တိုက်ကြီးကို မင်းမိန်းမ ခဏခဏ မလာစေနဲ့၊ ဟိုမှာပဲ နေကြ၊ ငါ ထမင်းဝအောင် ကျွေးထားမယ်၊ တခြား ဘာအခွင့်အရေး မှ မတောင်းဆိုနဲ့၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“နောက်တစ်ခုက မင်းညီလေးကို မင်း တောင်းပန်၊ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည် နေတာကိုပဲ ငါ မြင်ချင်တယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပဲ၊ မင်းသွားတော့”

စိန်မောင်ဝင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတော့ ဒေါ်လှထယ်က စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေရှာသည်။ လင်နှင့် သားတွေအတွက် ဖေးရ မရ၊ မပြေလည်မှာ စိုးရိမ်ရဖြင့် သောကကြီးလှချည်ရဲ့။

အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်လာသော စိန်မောင်ဝင့်သည် မိခင်ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘဲနှင့် သူ့တိုက်ရှိရာဘက်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထွက်သွားတော့သည်။

မနေ့ညက သူ့ကို ယုယစွာ ချိပိုးခဲ့သော ‘ဘဘ’ ဆိုသည့်သူ ကို ပိုးသည် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ကို ဤအရွယ် အမိုးသားတစ်ယောက်က ငမဲမဲကြိမ် ထစ်ခါမျှ ယခုလို မချိပိုးဖူးခဲ့။ ဤဘဘဆိုသူသည် သူ့ကို မြှောက်ချိရုံ

မျှမက ရင်ခွင်ထဲမှာ တနစ်တထွေး ဖက်ပွေ့ထားလိုက်သေးသည်။
ဤရင်ခွင်နွေးခိုတွင် တစ်ခါမှ ပိုး မနေဖူးခဲ့။ ယခုလို တယူ
တယလည်း ဘယ်သူကမှ မချီခဲ့ပါ။

မနေညက ဘဘဆိုသောသူ၏ အကြောင်းကို ပိုး မအိပ်ခင်
တွေးနေမိသေးသည်။

နက်ဖြန် ဘဘဆိုသူနှင့် တွေ့ချင်သော်လည်း မေမေကြီးက
မသွားရ ဆိုသဖြင့် ဘဘရှိရာအရပ်သို့ ပိုး မသွားခဲ့ရ။

ဘဘ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရချိန်မှ
စပြီး ပိုး အောက်မှာ စောင့်နေခဲ့သည်။ ယခု ဘဘ ဆင်းလာသော်
လည်း သူ့ကို စောင်းငဲ့၍ မကြည့်ပါဘဲ ဘဘ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့
လေပြီ။

ရင်ခွင်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ပိုးမှာ ဘဘ၏ ရင်ခွင်
နွေးသည်လည်း နောက်ထပ်ခိုလှုံနှင့် မရနိုင်တော့ပါလားဟူသော
အသိကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာခဲ့မိသည်။

လက်ဝဲဘက် တိုက်တွင်းသို့လည်း ကားတစ်စင်း ဝင်လာပြီ
ဖြစ်သဖြင့် ပိုး တိုက်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ရပါတော့မည်။

“ဟိုဘက်တိုက်က ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့် မြင်အောင် မနေနဲ့
နော်၊ အဲဒီဦးဦး ဒီဘက်တိုက်ကို လာရင်လည်း ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်
ဝင်နေ၊ ကြားလား၊ ဟိုဘက်တိုက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး။
သွားရင်တော့ အသေပဲ၊ မှတ်ထားနော် ပိုး”

ဒေါ်စိန်မြက တုတ်ပြု၍ ကြိမ်းထားဖူးသည်။
ပိုးသည် ငယ်စဉ်က ဒေါ်စိန်မြနှင့်အတူ တိုက်ကြီး၏

အနောက်ဘက်အဆောင်တွင် အိပ်စက်ရသည်။

ယခု ကျောင်းစတင်ရချိန်မှစပြီး အောက်ထပ်၍ အခန်း
ကျဉ်းလေးတစ်ခန်းထဲမှာ ပိုးကို တစ်ယောက်တည်း ထားကြသည်။

ဒေါ်လှထယ် ဆိုသော မေမေကြီးက အစားကောင်း
ကောင်း ကျွေးစေပါ၏။ အိပ်ရာကောင်းကောင်း ပေးထားပါ၏။

သို့သော်လည်း ပိုးကို ဘယ်သူကမှ တယူတယ မချီကြပါ။
အထူးသဖြင့် ဧည့်သည်လာလျှင် ပိုးကို အခန်းတွင်းမှာ
ဝင်နေခိုင်းသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာကြသော ဧည့်သည်များနှင့်အတူ
ပိုးအရွယ် ကလေးငယ်များ ပါလာတတ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပိုး
ဆော့ချင်လိုက်တာ။

ပိုးကို ဘာလို့များ အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးကြတာပါလိမ့်။
အခြားကလေးများနည်းတူ ဘာလို့ ပိုး မလွတ်လပ်ရတာပါလိမ့်။

ခန်းဆီးစလေးကြားမှ ချောင်းကာ အမြဲတွေးခဲ့ရသော ပိုး။
ယခုလည်း ဘဘ ဆိုသောသူကို အားကိုးတကြီး စောင့်နေ

မိတာမှ သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘဘ ပြန်သွားခဲ့ပြီ။
အသည်းနုနုလေး၌ ဒဏ်ရာများစွာနှင့် ပိုးမည်သော ချစ်

ဧရာကောင်းလွန်းသည့် ကလေးလေးမှာ မျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့်
သူ၏အခန်းလေးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

“ပိုး တစ်ယောက်တည်း”
တစ်လောကလုံးတွင် ပိုးတစ်ယောက်တည်း ဟူသော အသိ
သည် ပိုး၏ အားငယ်စိတ်ကို အားဖြည့်ပေးနေလေတော့သည်။

အခန်း(၇)

“ရော့... သားလေး စားလိုက်ဦးနော်၊ ဒီတစ်ခွန်းဆို ကုန်ပါပြီ၊ ဟ... ဟ... သား”

ဒေါ်လှထယ်သည် မြေးချစ်ကလေး သူသူခေါ် ‘မြတ်သူမောင်’ ကို ပူတင်းများ ချော့၍ခွဲနေသည်။

မူကြိုးထားစ လေးနှစ်သားလေးမို့ လက်လက်စင်အောင် ဆော့သည့်အရွယ်။

ဒေါ်လှထယ်ရော ဦးအောင်ဝင့်ပါ ဤမြေးယောက်ျားလေးကို ဝိုင်း၍မနေကြသည်။

မရသည့်အကြောင်းကလည်း မြေးကို ချစ်ရုံသက်သက် မဟုတ်။ သားကို ငဲ့ရာမှ မြေးကို ပို၍ချစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေမောင်ဝင့်မှာ သူ့ဖုန်းဆုံးပြီး ကျန်ရစ်သော ရက်သားနှင့် သောကမီးတောက်နေချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးက သားရော မြေးပါ ပြန်၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီသားလေးကို မမွေးတတ်လို့ မေမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုပြိုက်ကောင်မလေးကို မေမေတို့ ခေါ်တင်ထားတဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ မေမေ ဒီဘက်တိုက်ကို ပြောင်းပြီး ထလေးထိန်းပေးပါ့မယ်၊ သား စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ”

“စိတ်ကတော့ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူးပေပေ”

“သားရယ်... ”

“ဟိုဟာမလေးကို တိုက်ပေါ်တင်ပြီး မေမေတို့ အမြတ်တန်းမွေးထားရက်ကြတဲ့ နေရာကိုလည်း မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး၊ မြတ်နဲ့ အတူ အဝေးကြီးကို လွှင့်သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီသားလေးအတွက် အသက်ရှင်ပေးရဦးမယ်၊ မြတ်ရဲ့ကိုယ်စား ဆတ္တာတွေ ပိုပေးရဦးမှာမို့ ဒီလောကမှာ ဆက်ပြီးရှင်သန်နေရမှာပါ”

“သားရဲ့အဖြစ်နဲ့ သားရဲ့ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မေမေ နားထည်ပါတယ်သား၊ ပိုးကို မွေးထားတာလည်း အမြတ်တန်း မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ မဖြစ်လို့သာ မွေးရတာပါ၊ သားမိတ်ရဲ့ သွေးမို့ စွန့်မပစ်ဘင့်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မွေးခဲ့ရတာပါ။ ဒီကိစ္စကို သားခွင့်လွှတ်နိုင်အောင်၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တောင် မေ့ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ သားရယ်၊ ပိုးကိုလည်း မေမေတို့မိသားစု စာရင်းထဲ မသွင်းသေးပါဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ ဆုံခွင့်ရချိန်ကျမှ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြ၊ အခုတော့ ခြံစောင့်ဦးညီရဲ့ သမီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျောင်းမှာ နာမည်စာရင်း သွင်းထားတာပါ”

ဒေါ်လှထယ်မှာ လေးနှစ်ရွယ် မြေးလေးကို မုန့်ကျွေးရင်း ရွှေမောင်ဝင့်သည် အိမ်သို့ပြန်လာကာစ အချိန်မှစ၍ ပြန်တော့နေမိသည်။

သူ့ခွင့်ပွန်းသည်အပေါ်၌ အထင်မှား အမြင်မှားစိတ်တို့ကို တမလွန်အထိ ယူသွားရှာသော ချွေးမလေး။

အသည်းကွဲဝေဒနာနှင့် မသေသင့်သောအရွယ်မှာ သေ သွားရရှာသည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်လှထယ်မှာ လူသိမခံဝံ့သော်လည်း သူ ရင်၌ မချီအောင်ပင် ချွေးမလေးအတွတ် ခံစားခဲ့ရသည်။

ဤဖြစ်ရပ်၌ သူတို့လင်မယားမှာလည်း တာဝန်မကင်းဟု နှစ်ယောက်လုံးက ခံယူခဲ့ပါသည်။

သားကြီး စိန်မောင်ဝင့်၏ ရင်သွေးပါဟု သိလျက်နှင့် တစ်နေရာရာသို့ သွားရောက်မစွန့်ပစ်နိုင်တော့ပါ။

ဤကလေးကို မွေးပေးမိခဲ့သည့် အကျိုးဆက်ကြောင့် သား လေး ရွှေမောင်ဝင့်တို့ မိသားစု၏ အဖြစ်ဆိုးကို ဖန်တီးမိခဲ့လေသည် ဟူသောစိတ်ကြောင့် ပိုးဆိုသော မြေးမလေးအပေါ် စိတ်နာခဲ့ဖူးသည် မှာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။

ပိုးနှင့် ထိတွေ့ရသည့်အခါများမှာလည်း ဖခင်မေတ္တာနှင့် မထိတွေ့ရရှာသော ကလေး၊ မိခင်မေတ္တာ မဲ့နေရှာသော ကလေးဟု သော အတွေးဖြင့် သနားခြင်း ကရုဏာက ရင်၌ အတိုင်းမသိ ခိုအိတ်၏။

စိန်လို ရွှေလိုဥပြီး မွေးခဲ့ရသော သားလေးနှစ်ယောက် ဆင့်ပွားလာသော မြေးလေးနှစ်ယောက်အပေါ်မှာလည်း ကြီးမှား သော သံယောဇဉ် ဖြစ်မိလေသော ဒေါ်လှထယ်။

မြေးကြီးပိုးကတော့ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံထားရရာမှ တည်လာသော သနားကြင်နာမှုမေတ္တာ။

မြေးယောက်ျားလေး မြတ်သူမောင်တတော့ မိမိကိုယ်တိုင် အကြင်နာရင်ဖြင့် တာဝန်ယူကာ မွေးပေးရန် ဒေါ်ယုလာခဲ့သူဖြစ်၍ ပိုပြီးတာဝန်ရှိသလို သနားစိတ်လည်း ပို၏။ မေတ္တာလည်း ပို၏။

“ငါ့သားလေး ခုလို အသည်းကွဲပြီး မပျော်မရွှင်နဲ့ မိသားစု ဘဝလေး ပျက်နေရရှာတာ ငါတို့ ပိုးကို မွေးမိလို့”

ဆိုသော နောင်တစိတ်သည် ဒေါ်လှထယ်၏ရင်မှာ ကြိမ် ဇန်များစွာ ဖြစ်ထွန်းဖူး၏။

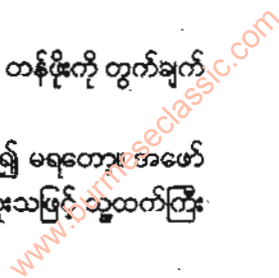
ပိုးအပေါ် သနားစိတ်က မြင့်မားခဲ့မိပါသော်လည်း သူ့ကို မွေးမိလိုဆိုသော အတွေးကြောင့်လည်း ပိုးအပေါ် နာကြည်းစိတ် ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ဤတိုက်၌ ရွှေနေချိန်တွင် ကလေးနှင့် အတူ ထာဝရနေသည်။ ယနေ့တော့ မိခင်ဒေါ်လှထယ် ရှိနေသဖြင့် အိပ်ခန်းတွင်းမှာ စာဖတ်နေသည်။ ယနေ့ စက်ရုံမှ စောစီးစွာ ပြန်လာ သည်။ မိခင်ရော ကလေးထိန်းအဖိုးသမီးကြီး နော်ဟယ်လင်ပါ ရှိနေ ၍ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍လှဲပြီး စာဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်သူမောင်ကို အကောင်းဆုံး အစားတွေကျွေး၊ အလှ နှင့်အဝတ်တွေဆင်ပြီး တန်ဖိုးကြီးလှသော ကစားစရာများနှင့် ကစား နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ကလေး၏သဘာဝတ တန်ဖိုးကို တွက်ချက် ထင်သည် မဟုတ်။

လေးနှစ်သားအရွယ်သည် ရင်ခွင်ပိုက်၍ မရတော့၊ အဖော် မရှိလေပြီ။ အဖော်နှင့် ကစားချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ထက်ကြီး

၆၈ * ကလျာ (ပိဗ္ဗာ-သိဝံ)

သော ကလေးများနှင့်အတူ ကစားချင်တတ်ကြသည်။ ကလေးကြီး
ပြေးလျှင် ပြေးခြင်း၊ ခုန်လျှင်ခုန်ခြင်း၊ အတုယူ၍ ကစားတတ်သော
အရွယ်သို့ မြတ်သူမောင် ရောက်ခဲ့ပြီ။

“မောင်လေးရေ... မောင်လေးသူသူရေ”

“မောင်လေးဖို့ စကြာလေး ရခဲ့ပြီဟေ့”

“မောင်လေး သူသူရေ”

ဝါးရိုးငယ်လေးထိပ်မှာ စက္ကူစကြာလေး တပ်ထားသော
အပေါ်စား ကစားစရာလေးနှစ်ခုကို ဦးက ကိုင်လျက် အားရဝမ်းသာ
ပြေးလာရှာသည်။

ပိုး၏လက်ထဲမှ စကြာလေးများက ပိုး၏ ပြေးရိုန်နှုန်း
ကြောင့် မွတ်နေအောင် လည်လာသည်။

ပိုး၏အသံနှင့် ပိုးလက်ထဲမှ လည်နေသော စကြာလေးများ
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြတ်သူမောင်က အားရဝမ်းသာ အိမ်ပေါ်
ပြေးဆင်းလာ၏။

မြတ်သူမောင်၏နည်းတူ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ရွှေမောင်ဝင့်က
လည်း ပိုး၏အသံကို ကြားသည်။

စာအုပ်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ပြေးထွက်လာချိန်မှာ
သူ၏သားလေးသည် ပိုးလှမ်းပေးနေသော အပေါ်စား ကစားစရာ
ယူနေသည်။ ပိုးကလည်းပြုံး၍ စကြာနှစ်ခုကို သူမောင်လေး၏ လက်
နှစ်ဘက်တွင်းသို့ ထည့်နေဆဲမှာ...။

“ပေးစမ်း၊ ဒီအစုတ်ပလုတ် ကစားစရာတွေ”

ရွှေမောင်ဝင့်က စက္ကူစကြာလေး နှစ်ခုကို ဆုပ်ချေ၍

ညိုဖွင့် * ၆၉

တံကို ချိုးပစ်ကာ...။

“နင့်ကို ဒီခြံထဲ ဘယ်သူက လာခွင့်ပေးတာလဲ ပြောစမ်း”

“မောင်... မောင်လေးက စကြာလိုချင်တယ်ဆိုလို့ လာပို့

တာပါ ဦးဦးရယ်”

ပိုး ငိုလေပြီ။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ပိုး၏ပခုံးကို ဆောင့်တွန်းရင်း...။

“ငါ့သားဆီ နင် ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

“နင့်လက်နဲ့လည်း ငါ့သားကို ဘယ်တော့မှ မထိနဲ့...။

သွား”

ပိုး မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပတ်လက်လန် လဲကျသွားသည်။

ကြောက်လွန်းသဖြင့် တုန်နေသော ပိုး၏ငိုသံက သိပ်

ထွက်။

မြတ်သူမောင်၏ ဝါးခနဲ ငိုသံကသာ ကျယ်လောင်လွန်းလှ

သည်။

မြတ်သူမောင်မှာ ပိုး လဲသွားသဖြင့် လန့်သွား၏။ ပိုးကို
သနားစိတ်နှင့် သူ့မှာထားခဲ့သော စကြာ ကစားစရာလေး မွေ့မွေ့
သွားသဖြင့် နှမြောစိတ်များကြောင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်အော်၍ ငိုနေ
ရှာသည်။

“ရန်ငြိုးကြီးလှချည်လား သားရယ်၊ ဘာမှနားမလည်တဲ့

တလေးတွေပါကွယ်”

ဒေါ်လှထယ်က မြတ်သူမောင်ကို ကောက်ချီလိုက်ပြီး...။

“ထ... ထ ပိုး သွား၊ အိမ်ပြန်ချေတော့”

ပိုးကို ထူမည့်သူ မရှိ။ ပိုးဘာသာ ကျွေးထပြီး တိုက်ကြီးဘတ် သို့ ပြန်ပြေးသော ခြေလှမ်းများက သိပ်မမြန်။

ပိုး၏ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာရာမှာ နာကျင်သွားလေပြီ။ နှလုံး သားနုနုလေးမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရရှိသွားပြန်ပြီဟူသော အကြင်နာ စိတ်ဖြင့် ဒေါ်လှထယ် သက်ပြင်းချသော်လည်း ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးမသွား ပါ။

ကျီကျီတက်ငိုနေသော မြေးလေးမြတ်သူမောင်ကို ဒေါ်လှ ထယ်က ဆိုပြီး တိုက်တွင်းဝင်လာတော့ ကလေးထိန်း နော်ဟယ်လင် က ပြေးထွက်လာပြီး ကလေးကို လှမ်းချီသည်။

“နော်ဟယ်လင် လာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“သားက ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ကစားနေကျလား”

အမှန်ကတော့ မိခင်ဒေါ်လှထယ်ကို သိပ်ပြီးမကျေနပ်လှ။ မိခင်မို့ မပြောချင်၍ ကလေးထိန်းကို ဖိ၍ဟောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နော်ဟယ်လင်မှာလည်း ဘာဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ဒေါ်လှ ထယ်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း မကြိုက်မှန်းသိလို့ ဘယ်တော့မှ ကစားမခိုင်းပါဘူး။ မနေ့ကတော့ ထမင်းချက်တဲ့ မသောင်းစိန်က ဈေးသွားရင်း ပိုးဖို့ အဲဒီစကြာလေးတစ်ခု ဝယ်လာတယ်။ ပိုးနောက်ဖေးမှာ ကိုင်ပြေးလို့ စကြာလေး လည်နေတာကို မင်းသားက မြင်ပြီး လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ပေးလိုက်ရတာ၊ စကြာက စုတ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ပိုးက ဒီနေ့ နှစ်ခု ထပ်မှာပြီး လာပေးတာ ဖြစ်မှာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုလာနေကျလား”

“မလာပါဘူးကွယ်။ မလာရပါဘူး။ သူ့သူက တစ်ခါတလေ ဘာမှလဲလား ပိုးနဲ့တွေ့ရင် ကစားတယ်။ ဒီအရွယ်ဟာ အဖော်သိပ် တော်တယ် သား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကစားရဘူး မေမေ၊ သူတောင်းစား ထလေးနဲ့ ကစားရင် ကျွန်တော် ဒီလောက်မဖြစ်ဘူး။ ခုတော့ မြတ်ကို ဆော့တွင်းပို့ခဲ့တဲ့ ဟာမလေးကို သား မကြည့်ချင်ဘူး။ မမြင်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ခုလိုရင်ကွဲနေရတာ ဒီဟာမလေးကြောင့်။ ဒီတောင်မလေးကို မြင်ရတိုင်း. . .”

“တော်ပါတော့ သားရယ်. . . တော်ပါတော့”

ဒေါ်လှထယ်၏ရင်၌ မချီတော့ပါပြီ။ သားငယ် ယခုခံစား နေရပြန်တော့လည်း ပိုးကို ဖောင်နှင့်တင်၍ မျှောပစ်ချင်လောက် အောင် စိတ်နာစွာ ဥပေက္ခာပြုလိုသည်။

ပိုးလေးတစ်ယောက်တည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ငိုနေတာ မြင်ရပြန်တော့လည်း ‘ဒါလည်း ငါ့မြေးပဲ၊ မင်းမမြင်နိုင်ရင် ဆင်းသွား ပါ’ ဟူ၍ သားကို ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ။

ဒေါ်လှထယ်မှာ သားကို ဒေါသစိတ်နှင့် ကြည့်မိရာမှ သား ထိချက်ဝန်း၌ မျက်ရည်စများ စွန်းနေသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါသသည် ရုတ်ခြည်းပြေပျောက်၏။

သားငယ်၏ ခံစားမှုသည် မိခင်၏ရင်၌ ထပ်တူတူးစက်လာ

ဦး

မြေးလေး မြတ်သူမောင်မှာ သူလိုချင်မက်မောနေသည့်

၇၂ * ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိဝံ)

စက္ကူစကြာလေး ဖျတ်ဆီးခံလိုက်ရ၍ ကြေကွဲစွာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေရှာသည်။

မိခင်မို့ အဖော်မဲ့နေရှာသော မြေးလေးကို သနားရသည်မှာ လည်း ရင်ကွဲမတတ်။

ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘဲ ရွှေမောင်ဝင့်၏ တွန်းပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် မြတ်ခင်းပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားသော မြေးလေးပိုးကို မျက်စိထဲက မထွက်။

ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာ ပြန်ပြေးသွားရှာသော ပိုး၏အင်္ဂါ မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရက်နိုင်လောက်အောင် သနားနေမိသည်။

ဤသုံးဦးအတွက်သာမက အသက်နှင့်အမျှ ဆိုးခဲ့၊ တေခဲ့ ပွေခဲ့သော သားကြီးကလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မိခင်မို့ ပျောက်ဆုံးနေသော သားကြီး ပြန်ရောက်လာသည်ကို ပီတိရင်ဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ကြိုချင်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ပါလာသောခွေးမက သိပ်ပြီးဟန်ပုံမရ ဦးအောင်ဝင့်ကလည်း သူတို့မိသားစုကို ကျေနပ်ပုံ မရ၍ ဟိုဘက်ဖေးရ သည်ဘက် မရနှင့်။

သားကြီးက မွေးသော မြေးကြီးကိုဖြင့် အတူမနေရသေး၍ လား မသိ။ ဒီကမြေးနှစ်ယောက်လောက် မချစ်မိသေး။

သားနှစ်ယောက် မြေးသုံးယောက်တို့အတွက် ပူပန်စေ ကြောင့်ကြရ၊ ထိန်းကျောင်းရ၊ ဖြည့်ဆည်းရနှင့် ဒုက္ခက များလှချင် ရဲ့လေ။

ဦးစွင့် * ၇၃

ဒေါ်လှထယ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် ဒေါ်လှထယ်၏ ရင်မှ သံယောဇဉ် ဒုက္ခအပေါင်းကို ချေဖျက်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါလား တွယ်။

အခန်း(၈)

“ရှင်းရှင်းပဲ ပြောစမ်းပါ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုမိဘတွေက နွဲ့လိုက်လာတာကို မကြိုက်ကြဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နွဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမပြောကြပါဘူး”

“နွဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့ မပြောကြရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ တစ်ခုခုပြောသင့်ပြီ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“ဘာကိုရမလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ခုလို ထမင်းကျွေး၊ သုံးဖို့ လေးငါးရာလောက်ပေးနေရုံနဲ့ ကျေနပ်နေရတော့မှာလား၊ အစ်ကိုညီဆို ဖေဖေရဲ့ စက်ရုံတွေမှာ သူပဲ ဦးစီးနေရတာ၊ အစ်ကိုကိုလည်း သမိုင်းက ကြာဆန်စက်ဖြစ်ဖြစ်၊ လျှံစက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆီစက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ လွှဲပေးသင့်ပြီပေါ့”

“ဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ နွဲ့ရော”

“အစ်ကို ဒီလိုအေးနေပုံနဲ့တော့ အစ်ကိုညီကပဲ အားလုံးလက်ဝါးကြီးအုပ်သွားလိမ့်မယ် သိလား၊ သူ့ကျတော့ ကားတစ်စီးနဲ့ ညနေဆို တစ်ပုလင်းကို ကိုးရာ တစ်ထောင်ပေးရတဲ့ အရက်မှ

သောက်တာ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း မနာလိုမရွံစိမ့်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်တာ၊ အစ်ကို သိရဲ့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရွှေမောင်ဝင့်က အစ်ကို ပြန်ရောက်လာတာကို နည်းနည်းလေးမှ ကျေနပ်ပုံမရဘူး၊ သူ့ကြည့်ပုံက ရန်သူကောင်မယ်ကို ကြည့်သလိုပဲ”

“အဲဒါက တခြားပါ၊ စီးပွားရေးကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“တခြားဆိုတာ ဘာလဲ”

“မမေးနဲ့ကွာ၊ ဒါက ငါတို့ညီအစ်ကိုချင်းကိစ္စ”

နွဲ့နွဲ့စိုးက ရွှေမောင်ဝင့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ မှေးစင်းသော သူ့မျက်ဝန်းမှ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းများ သို့မိတ်နေ၏။

“အစ်ကို နွဲ့ဆီမှာနေတုန်းက နွဲ့အားလုံး တာဝန်ယူခဲ့တာ အစ်ကို အသိပဲနော်”

ကွေ့ကောက်ရှုပ်ပွေမှုများကို လုပ်ဆောင်လေ့ရှိသော စိန်မောင်ဝင့်သည် ကျိုင်းတုံနှင့် တာချီလိတ်လမ်းကို မှောင်ခိုကုန်ကူး၏။ ဘစ်ဘက်နိုင်ငံသို့သွားပြီး ဥပဒေမဲ့ကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်၏။ ဤသို့ ကျင်လည်နေခိုက်မှာ အဖမ်းခံရဖူးသည်။

နွဲ့နွဲ့စိုးက ပေါက်ရောက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ပေါင်းတတ်သင်းတတ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ဖူး၏။ နွဲ့နွဲ့စိုးက ဤဖြစ်ရပ်များကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ငွေထုပ်ပိုက်၍ မှောင်ခိုကုန်ကူးရန် ရောက်ရှိ

လာသော သာမန်ကုန်သည်တစ်ဦးဟုပင် ထင်ခဲ့သည်။ တစ်ခုလပ် မလေးနှင့် မိန်းမရွှပ်သော စိန်မောင်ဝင့်တို့ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။

မကြာသေးခင်တမူ နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး သူ့ ခင်ပွန်း၏ အကြောင်းကို စုံစမ်းရာမှ ထိတ်ထိတ်ကြ သူ့ဌေးသားမှန်း သိလာခဲ့ရသည်။ နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး၏ စိစဉ်ချက်များဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဒီရောက်လာတော့ ယောက္ခမများ၏ လှိုက်လှဲသော ကြိုဆို မှုကိုလည်း မတွေ့ရ။ စိန်မောင်ဝင့်ကိုလည်း ရွှေမောင်ဝင့်ကဲ့သို့ လုပ် ပိုင်ခွင့် မပေးသေး၍ မကျေနပ်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ဒီမှာ အစ်ကို၊ အစ်ကို ခုလို အေးစက်စက်လုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ တော့ ခုလိုပုံစံက တက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

စိန်မောင်ဝင့်ကလည်း နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး ကျောသည်ကို ခံမည့် ယောက်ျား မဟုတ်။ နွဲ့နွဲ့စိုးစိုးကလည်း ခင်ပွန်းသည်ပြုသမျှ နုရဝါ သည်ဆိုသော မိန်းမစားမျိုး အဖြစ်မခံ၊ အင်အားချင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင် သော စုံတွဲဖြစ်ပေသည်။

“ဒီမှာ အစ်ကို၊ နွဲ့ဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား မှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ရှိစေချင်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ငွေ သုံးချင်တယ် ကားစီးချင်တယ် ဒါပဲ”

“ငါ့မိဘ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မင်း မြင်တယ် တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အေး... အဲဒါတွေအားလုံး ထက်ဝတ်ရ မယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့”

“အဲဒါက မိဘတွေသေမှ ရမှာလေ”

“မင်း စကားမရည်နဲ့ကွာ၊ ကြိုက်ရင်ဆက်နေ၊ မကြိုက်ရင် ပြန်၊ ဒါပဲ၊ အချိန်တန်မှ ရမှာပဲ”

နွဲ့နွဲ့စိုးစိုးက တက်ကက်လန်အောင် ပြန်၍ရန်တွေ့ပစ်လိုက် ချင်သော်လည်း ဤယောက်ျားနှင့် ဒါထက်ပို၍ ပြဿနာတက်ရန် မသင့်သေး။

ဘာပဲပြောပြော တိုက်တစ်လုံးတော့ ပိုင်နေပြီး စားဖို့လည်း မပူရ။ သုံးစရာငွေလည်း သင့်တင့်ရုံ ရှိနေပြီ။ ခဏတော့ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ဦးမှပါဟူသော အသိဖြင့် ငြိမ်နေနိုင်သော်လည်း...

ရင်ထဲ၌ ဆူးတစ်ခု ဖူးနေသလို ခံစားမှု မြက်မြက်ကလေးကို တော့ မေးလိုက်ချင်သေးသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ပိုးဆိုတဲ့ ကလေးလေးကို ဘာလို့ မွေးစား ထားတာလဲဟင်”

“မွေးစားတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ထမင်းချက်တဲ့ မသောင်းစိန်က ပြောတာပဲ၊ ဒီခြံက ခြံလုပ် သားကြီး အဘည့် ဆိုတာရဲ့ သမီးတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“သူ့ကျောင်းစာရင်းထဲမှာတော့ သူ့အဖေဟာ ဦးညို၊ ဒါပေမဲ့ ပိုးရဲ့ အဖေအရင်းကတော့ စိန်မောင်ဝင့် ဆိုတဲ့ ငါပဲ”

“ဘာ... ဘာ”

နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ လုံးဝမမျှော်လင့် မထင်မှတ်ခဲ့သော စကားကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရ၍ နွဲ့နွဲ့စိုး စိုး ပြာသွားပြီ။

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်က တိတ်တိတ်ပုန်းမယားနဲ့ မွေးထားတာလဲ၊ အဲဒါ ဘာလို့ နွဲ့ကို မပြောဘဲ လိမ်ထားရတာလဲ ဟင်”

“ငါ ဘာမှမလိမ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ မယူခင်ကတည်းက ငါဟာ မိန်းမရှုပ်တဲ့ကောင်ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲ”

“ဟင်... ဒါပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဆိုတာ တော့ ရှင် မပြောခဲ့ပါဘူး”

“အေး... ငါကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့ဘူး”

“ဟင်... ရှင် ဘာပြောတယ်”

“ဒီမှာ နွဲ့”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စတွေ မင်းကို ငါ ဘာမှရှင်းပြမနေနိုင်ဘူး၊ ပိုးဟာ ငါ့သမီးလေး၊ သူ့အမေ မပိုးဝါ ဆိုတာ သေပြီ၊ ဒီသမီးကို ငါ တာဝန် ယူရမယ် ဒါပဲ”

စိန်မောင်ဝင့် ရှင်းပြသည့်အထဲတွင် ‘သူ့အမေ မပိုးဝါ ဆိုတာ သေပြီ’ ဆိုသော စကားကို နွဲ့နွဲ့စိုး ကြိုက်သွားပြီ။

“မင်းပြောလာလို့ ငါ တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦးမယ်၊ ငါ့ သမီးလေးကို ငါ သိပ်ချစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ တို့သားအဖနှစ်ယောက် ကိစ္စကို မင်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ မင်းတို့သားအမိကိစ္စကိုလည်း ငါ ဘာမှမပြောဘူး”

နွဲ့နွဲ့စိုးက ခံပြင်းစွာ ကြည့်လာသည်။ သို့သော်လည်း စိန်မောင်ဝင့်၏ စကားက နှစ်ဘက်မျှနေ၍ သူ ဘာမှမပြောသေး

ပိုးဆိုသော သူ့သမီးကိစ္စကို ဘာမှမပြောသာသော်လည်း သူ့သား မောင်ပြည့်ဝန်းနှင့် ပတ်သက်၍ဖြင့် သူ့မှာ ပြောစရာ ရှိလာသည်။

“ကောင်းပြီ အစ်ကို၊ ပိုးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နွဲ့ ဘာမှဝင် မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားမောင်ပြည့်ဝန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့တော့ အစ်ကိုကို နွဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြော”

“မောင်ပြည့်ဝန်းဟာ အစ်ကို့ရဲ့သား မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပြောပါဘူးလို့ အစ်ကို နွဲ့ကို ကတိပေးပါ”

“အေးလေ၊ ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက အစ်ကို့ရဲ့သားလို့

ပြောထားတာ နွဲ့အသိပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောင်ကိုလည်း အစ်ကို့ရဲ့သား အဖြစ်ပဲ ရာသက်ပန် အသိအမှတ်ပြုပါလို့ နွဲ့ ပြောချင်တာပါ”

“ကောင်းပြီ”

“အစ်ကို ကတိပေးနော်”

“အေးပါ”

“နောက်ဆုံး နွဲ့သေသွားရင်တောင် သားလေးကို စွန့်မပစ် လိုက်ပါနဲ့နော် အစ်ကို”

“အေးပါကွာ၊ အခုလည်း ပြည့်ဝန်းရဲ့ အဖေဟာ ငါပါ၊ စိန်မောင်ဝင့်ပါ၊ ငါ့သမီးအရင်းရဲ့ အဖေကသာ ဦးညို ဖြစ်နေတာပါ”

အခန်း(၉)

ပြတင်းပေါက်ကို ဦးစိုက်ထားသော ခုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာ ထက်မှာ ခပ်စေ့စေ့လှဲရင်း ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ပြင်ကို ပိုး မော့ကြည့်နေသည်။

အဆုတ်လိုက် အထွေးလိုက် တိမ်တိုက်ဖွေးဖွေးတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့မော့နေကြသည်။

ဆင်ရုပ်၊ ခွေးရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ နတ်သမီးရုပ်များကို တိမ်တိုက် အတွင်းမှာ ပုံဖော်ကြည့်နေမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်တိုင် တိမ် တိုက်ထဲ ရောက်နေသလို ပိုး ခံစားရသည်။

ကလေးအရွယ်မို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပိုး မတွေးတတ်ဘဲ သော်လည်း ဤအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှနေ၍ လွတ်လပ်ကျယ်ပြန့် သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအား ကြည့်နေရသည်ကို ပိုး အနှစ်သက် ဆုံးဖြစ်သည်။

ပိုးအတွက် ခိုင်ခံ့စရာ ရင်ခွင်မရှိ။

အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော နတ်သမီး ပုံပြင်လေးများကို ကြားနာပြီး အိပ်ပျော်သွားစရာ ရင်ခွင်မရှိ ပိုးအတွက် တည်ရှိမနေပါ။

မေမေကြီးကိုတော့ ပိုး နည်းနည်းချစ်ပါသည်။ ဘဘကြီးကို တော့ သိပ်ပြီးမချစ်လှ။

ထမင်းချက် မသောင်းစိန်ကလည်း ထမင်းတစ်စေ့ ဖိတ် လျှင်ပင် ဆူတတ်သည်။ ပိုး ကစားသည်ကိုကြည့်ပြီး အပြစ်ပြောတတ် လွန်း၍ သူ့မျက်စိရွေ့မှာ ပိုး မနေချင်။

တိရစ္ဆာန်ရုံတစ်ခေါက် ရောက်ဖူး၍ ကျားကြီးကို မြင်စဉ်က ပိုး ကြောက်ခဲ့သည်။

‘နင့်ကို သရဲဆွဲလိမ့်မယ်’ ဟု မသောင်းစိန် ချောက်စဉ်က လည်း သရဲ ဆိုသည်ကို ပိုး အသေအလဲ ကြောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း...

ကျားကြီးထက် သရဲကြီးထက် ပိုးအတွက် ပို၍ ကြောက်စရာ ထောင်းသော သူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

ထိုသူကတော့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်။

ပိုး သူ့ကို သိပ်ကြောက်သည်။ သူ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မရှိလျှင် ထောင်းမည်။ ဟိုဘက်ခြံက ဘိုးဘိုးကြီးလို သူ သေသွားလျှင် ထောင်းမှာပဲ ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။

ဦးရွှေမောင်ဝင့် ဆိုသော လူကြီးသေသွားလျှင် သူက ချစ် သော သူ့ကို ပြန်ချစ်သော မောင်မောင်လေး မြတ်သူ့မောင်နှင့် တစ်ဝ ကြီး တစားခွင့် ရနိုင်မည်။ ပိုးတို့လည်း သူတို့ခြံမှ မောင်းမထုတ်နိုင် တော့ဘူးဟု ပိုး တွေးမိ၏။

“ဦးရွှေမောင်ဝင့် သေပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းလျှင် ရမလားဟု မေးကြည့်ချင်သည်။

၈၂ * ကလျာ (ဝိစု-သိပ္ပံ)

ဘယ်သူ့ကို မေးရမှန်း ပိုး မသိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပိုး မမေးဝံ့ပါ။
ပိုးအတွက် ဤအခန်းလေးက အလုံခြုံဆုံး၊ ဘယ်သူ့အဆူမှ
မခံရ၍ ပိုး၏အခန်းလေးထဲမှာပင် ပိုး နေနေကျဖြစ်သည်။

ယခုလို ဟင်းလင်းပြင် ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တိမ်
တိုက်တို့ကို အရှုပ်ဖော်ကြည့်နေမိသည်မှာ ပိုး၏ ဝါသနာတစ်ရပ်
ဖြစ်လာသည်။

ပိုးသည် ဘာကိုမှ သိပ်ပြီးမတွေးတတ်သေးဘဲ ကောင်းကင်
ပြင်ကြီးကိုသာ ငေးကြည့်နေဆဲမှာ...

“ညီမလေး... ညီမလေး”

• သူ့အခန်းဝမှ ရပ်၍ခေါ်နေသူတစ်ယောက်။

ဘောင်းဘီတိုအပြာ အကျီလက်တို မီးခိုးရောင်နှင့်

အသက်ရှစ်နှစ်ကျော်ရွယ် ကိုကိုတစ်ယောက်။

“လာလေ ညီမလေး၊ ကိုကိုနဲ့ ကစားရအောင်”

“ဟင်...”

ပိုး လန့်ထိတ်စွာ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

ပိုး၏အခန်းဝတွင် ရပ်နေသူမှာ မကြာခင်က ရောက်လာ
သော မောင်ပြည့်ဝန်း ဆိုသည့် ကိုကိုမှန်း ပိုး သိလိုက်သည်။

သူက သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေနှင့် အတူတူ ရောက်လာသူ
ဖြစ်၏။

“လာလေ၊ ခြံထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ ကစားရအောင်”

“ဟင့်အင်း... မကစားချင်ဘူး”

“လာပါ၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကြီး၊ ကိုကိုမှာ တစ်
စရာတွေ အစုံပါတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဆူလိမ့်မယ်”

“မဆူပါဘူး၊ ဘယ်သူက ဆူမှာလဲ”

“ကိုကိုဖေဖေက ပိုးနဲ့ ကစားရင် ဆူမှာပေါ့”

“ဟာ... ဘာလို့ ဆူရမှာလဲ”

“မောင်လေးနဲ့ ကစားရရင်တော့ မောင်လေးဖေဖေက သိပ်
ဆူတာပဲ၊ ပိုးကို တွန်းပစ်တယ်”

“ဟင်... ဘယ်သူက တွန်းပစ်တာလဲ”

“ဦးဦး ရွှေမောင်ဝင့်က”

“ကိုကိုဖေဖေက ပိုးကို တွန်းမပစ်ပါဘူးကွ၊ လာပါ ကစားရ
အောင်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သားညီမလေးကို
သွားခေါ် အတူတူကစားကြဆိုလို့ ကိုကို လာခေါ်တာ၊ လာနော်
ညီမလေး လာ၊ ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ”

ပိုး၏လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်၍ မောင်ပြည့်ဝန်း၏နောက်မှ
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပိုးလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ညွှန်ခန်းမှာ ဘာကြီးရော မေမေကြီးပါ ထိုင်နေသော်
ထည်း ပိုးကို ဘာမှမပြောကြပါ။

ကိုကိုပြည့်ဝန်းက လက်ဆွဲ၍ ခေါ်ထွက်လာသည်ကို

မေမေကြီးက ပြုံး၍ပင် ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

“ဘောလုံးကန်ရအောင်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ပိုးမှ မကန်တတ်တာ”

“ဘက်တမင်တန်ခိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ... သိပြီ ရော့၊ ဒီဘောလုံးနဲ့ ကိုကိုကို ထိအောင် လိုက်ပေါက်၊ ထိရင် ကိုကိုက ပြန်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား”

ပိုးလက်ထဲသို့ နီပြာကွက်ကြား သားရေဘောလုံးတစ်လုံး ရောက်လာသည်။ ပိုးကကိုင်းပြီး ကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာ...

“လာလေ၊ ကိုကိုကို ထိအောင်ပေါက်လေ ညီမလေး”

သူက ပြေးဟန်ပြုသည်။ ပိုးက ရပ်နေဆဲပါ။

“ပေါက်... ပေါက်လေ၊ ကိုကိုကို ထိအောင်ပေါက်”

ပိုးက မပေါက်ချင် ပေါက်ချင်နှင့်ပင် သူရပ်နေရာ နေရာသို့ ထိအောင် လှမ်းပေါက်လိုက်တော့...

“ဟေး... လွတ်တယ်ကွ”

သူက ငွံရှောင်ရင်း အော်ပြောလိုက်တော့ ပိုးစိတ်မှာ မခံချင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကောက်ပေးသော ဘောလုံးကိုယူ၍ အားနှင့် ငွံ ပေါက်သော်လည်း မထိ။

လွဲသွားသော ဘောလုံးကို ပိုးဘာသာကောက်ပြီး ပေါက် မည်လုပ်တော့ သူက ပြေးသည်။ ပိုးက စောစောကလို ရပ်၍မပေါက် တော့ဘဲ သူနှင့် မဖေးအောင် ပြေးလိုက်ပြီး ပေါက်လိုက်တော့...

“အား... ထိပြီ”

သူက ကျောလေးကော့ပြီး ရယ်မော၍ ဘောလုံးကို ကြို ကောက်ပြီး...

“ကဲ... ညီမလေးပြေး၊ ကိုကို လိုက်ကလှည့်”

ပိုးက သူ့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြေးတော့ သူက ပြေးလိုက်လာပြီး လှမ်းပေါက်သည်။ ဘောလုံးက ပိုး၏ဘေးနားမှ နီနဲနေအောင် ဖြတ်သန်းသွား၏။ ပိုးကို မထိ။

ပိုး ပျော်သွားသည်။

သူ၏ဘောလုံးကို လွတ်အောင်ပြေးနိုင်သဖြင့် စိတ်လည်း ဆတ်ကြွလာသည်။ သူ ဘောလုံးပြေးတောက်နေတုန်း ပိုးက အဝေး သို့ရောက်အောင် ပြေးနှင့်သည်။

လေးကြိမ်မြောက်မှ ပိုးကို ဘောလုံးထိ၏။ သည်တစ်ခါ နှိမ် လိုက်ကလှည့်။

ကိုကိုကို နှစ်ကြိမ်မြောက်မှာ ပြန်၍ထိသွားသည်။ ပိုး ပျော် ဆိုက်တာ။

အမှန်တော့ မောင်ပြည့်ဝန်းက လျှော့၍ ကစားပေးနေ ကြောင်း ပိုး မသိပါ။ နားမလည်ပါ။ ပိုးအနေနှင့် ကစားရာမှာ အသာ ရနေသဖြင့် ပျော်လာသည်။ စိတ်တက်ကြွလာသည်။ ပြေးနှုန်း ပို၍ မြန်လာသည်။

ဝင့်ထယ်ခြံကြီးအတွင်းမှာ ထိုနေ့သည် ပိုးဘဝအတွက် ဆုရှင်စွာ ကစားရသော ပထမဦးဆုံးနေ့ ဖြစ်တော့သည်။ ပြင်းပြင်း သန်သန် ပြေးလွှားမိတိုင်း ပိုး၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံက အောင့်အောင့် ဘာတတ်သည်။ ဒီနေ့တော့ ပျော်လွန်း၍ အောင့်လား မအောင့်လား ဟု ပိုး မသိတော့ပါ။

“ကဲ... ကဲ... မော့ပြီ၊ တော်ကြတော့၊ သားရေ ညီမ သားကို ခေါ်ခဲ့လေ”

မောင်ပြည့်ဝန်းက ပိုး၏ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ဦးစိန်မောင်
ဝင့် ဆိုသောသူ၏ရွှေသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကိုကိုဖေဖေက ပိုးကို ဆူလိမ့်မယ်”

“အို... ဘာလို့ဆူရမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ပိုး ကြောက်တယ်၊ ပိုး ပြန်တော့မယ်”

သူ့လက်ကို အတင်းပြန်ရုန်းနေဆဲမှာ ဦးစိန်မောင်ဝင့်က
သူတို့နား ရောက်လာပြီး ပိုးကို ဖျတ်ဆို ကောက်ချီလိုက်သည်။

ပိုး၏ရင်လေး ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ကစားထားသဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနှင့် နစ်နေသည်။

“မကြောက်နဲ့နော် သမီး၊ ဟိုဘက်တိုက်က ဦးရွှေမောင်ဝင့်
က သမီးလေးကို သူ့သားနဲ့ မကစားရဘူးလို့ ပြောတာ လူစိတ်မချိုလို့
သမီးရဲ့”

ပိုး နားမလည်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

တန်းလျားပေါ်မှာ ပိုးကိုချလိုက်ပြီး ဦးစိန်မောင်ဝင့်က
သံဘူးငယ်တစ်ခုကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရည်များ လောင်းထည့်ပြီး
ပိုးကို သောက်စေသည်။ ချိုချိုအေးအေး အရည်များ သောက်လိုက်ရ
၍ ပိုး ကြိုက်လိုက်တာ၊ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးပါ။

ပိုးနှင့် မောင်ပြည့်ဝန်းတို့ ထိုင်နေကြသော တန်းလျားလေး
၏ရွှေမှာ ခုံပုလေးနှင့် ဦးစိန်မောင်ဝင့်က ထိုင်ပြီး ပိုး၏မျက်နှာနှင့်
လက်တို့မှ ချွေးများကို သုတ်ပေးပြီး...

“ပိုး... ပိုးရဲ့မေမေ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“မေမေကြီးက ပြောတယ်၊ မပိုးဝါတဲ့၊ သေသွားပြီတဲ့”

“ပိုးရဲ့ ဖေဖေကရာ”

“ဦးညိုတဲ့၊ ဒီခြံစောင့်”

ပိုးက မြေကြီးကို လက်ညှိုးလေးထိုးပြီး ပြေ၏။

“အဲဒီဦးညို ဆိုတာ သမီးဖေဖေ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးလေးရဲ့
ဖေဖေအရင်းက ဒီမှာ”

ပိုး၏ လက်ဝါးလေးကိုဆွဲပြီး ဦးစိန်မောင်ဝင့်က သူ့ရင်မှာ
အပ်ပြသည်။ ပိုးက နားလည်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် မျက်လုံးလေးအပိုင်း
သားနှင့် ကြည့်နေရှာသည်။

ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည် ခံစားမှုများ ပြင်းပြနေ၍ စကားထပ်
၍ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲမှာ ပိုးထက် ပို၍ အစစအရာရာ နားလည်
နေပြီဖြစ်သော မောင်ပြည့်ဝန်းက...

“ညီမလေး၊ ဒါ ကိုကိုရဲ့ဖေဖေ၊ ညီမလေးရဲ့ဖေဖေ၊ ပိုးနဲ့
ညီတို့က မောင်နှမ သိလား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

ပိုး၏ ပြောပုံလေးကိုကြည့်ပြီး မောင်ပြည့်ဝန်းက ရယ်၏။
ဦးစိန်မောင်ဝင့်က မရယ်နိုင်ရှာဘဲ ပိုးကို ကောက်ချီ၍ သူ့ရင်ခွင်မှာ
သူ့ပိုက်ထားရင်းက...

“ဟိုဘက်အိမ်က မြတ်သူမောင်နဲ့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က သား
အတော်တာ သမီး သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အဲဒီလိုပဲ ပိုးနဲ့ ဖေဖေဟာလည်း သားအဖ
အတော်တယ်၊ ပိုးဟာ ဖေဖေရဲ့ သမီးလေ”

ရည်ကြည်တည်စဟု ဆိုနိုင်လောက်သော ပိုး၏နုလုံးသည်းပွတ် နုနုလေးမှာ လှုပ်ခတ်မှုက ပြင်းထန်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ဒါ ညီမလေးရဲ့ ဖေဖေပဲ၊ မြတ်သူ မောင်လို့ပဲ မေမေ မရှိပေမယ့် ညီမလေးမှာလည်း သူ့လိုပဲ ဖေဖေရှိ တယ် သိလား”

“သမီးလေး ပိုး၊ ဖေဖေသမီးလေးရယ်”

ပိုး ကြောင်နေဆဲမှာ ဦးစိန်မောင်ဝင့်က ပိုးကိုဖက်ပြီး နမ်း ရှိုက်လိုက်သည်။

“သမီးမှာ ဖေဖေ ရှိပြီ၊ ဖေဖေ ပြန်လာပြီ သိလား၊ သမီး ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ ခေါ်စမ်း သမီး... ဖေဖေလို့”

ဦးစိန်မောင်ဝင့် စကားမဆုံးဖြစ်မီ ပိုး ငိုပါလေတော့သည်။
“သမီးရယ်”

ဖခင်၏မေတ္တာဆိုသော ခံစားမှုသစ်ကို စိန်မောင်ဝင့်၏ရင် မှာ ပထမဆုံး ဖြစ်ထွန်း၏။ သားသမီးအပေါ် ထားရှိအပ်သော မေတ္တာတရားတွင် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကျော်သည် ကရုဏာတရားပါ လားဟု သိလာရသည်။ အသက်နှင့်အမျှ စွန့်ပစ်ထားခဲ့မိသော သမီး လေးကို ပွေ့ထားသောရင်မှာ အကြင်နာတို့ ပြည့်လှုံယုံဖိတ်နေသည်။

“မငိုနဲ့လေ သမီး၊ ဒါ သမီးရဲ့ဖေဖေ၊ ဒါ သမီးရဲ့ကိုကို သိလား၊ ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီ၊ သမီး ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ သိလား သမီး”

‘ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး’ ဆိုသော စကားစုသည် ပိုး၏ရင်မှ အားငယ်ကြောက်ရွံ့မှုအပေါင်းကို တွန်းလှန် နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

မောင်လေးမြတ်သူမောင်ကဲ့သို့ပင် သူ့မှာလည်း အဖေရှိပြီ ဆိုသည်ကို ပိုး ယုံရမလိုလို၊ မယုံရဘူးလိုလို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဆိုသော မောင်ပြည့်ဝန်းနှင့် ကစားနေ သည်ကို ဦးစိန်မောင်ဝင့်က မောင်း၍မထုတ်။ ကြည်ဖြူကျေနပ်နေ သည်က ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“သမီးလေး ပိုး၊ ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ ခေါ်ကြည့်စမ်း”

ပိုးကို ဝိုက်ညှော်နေသော ဦးစိန်မောင်ဝင့်ကို မကြည့်ဘဲတော့ဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ဝှက်လိုက်ပြီး...

“ဖေ... ဖေ”

“သမီး... သမီးလေးရယ်”

ဦးစိန်မောင်ဝင့်က တအားဖက်ထားလိုက်ချိန်မှာ ပိုးက ရင်ခွင်မှ မျက်နှာကို ပြန်ခွာပြီး...

“ကိုကို”

“ဟာ... ညီမလေး”

“ဖေဖေ... ကိုကို၊ ကိုကို... ဖေဖေ”

သူ့ဘဝ၌ တစ်ခါမျှ မခေါ်ခဲ့ဖူးသော စကားလုံးသစ်များကို သူ အားပါးတရ ခေါ်ကြည့်ရင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

ပိုး အငိုတိတ်ပြီ၊ ပိုး၏ချစ်စရာမျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည် စက်တို့ ခမ်းခြောက်ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ပိုး၏အပြုံးလေးက တောက်ပအားပြည့်လွန်းလှချေသည်။

အခန်း(၁၀)

မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော ကံကြမ္မာဆိုးသည် ဝင့်ထယ် ဝေဟာ၌ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဦးအောင်ဝင့် ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲကျလို့တဲ့”

“ဆေးရုံတင်လိုက်ရသတဲ့”

“သွေးတိုးရောဂါကြောင့် ဦးနှောက်ကြောပြတ်သွားတာတဲ့”

“အိမ်ကို ပြန်ခေါ်သွားပြီတဲ့”

“ဒီနေ့မနက်ကပဲ သူဌေးဦးအောင်ဝင့် ဆုံးသွားပြီတဲ့”

ဆိုသော သတင်းစကားတို့သည် မျက်နှာကြီးအသိုင်းအဝိုင်း အတွင်းသို့ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

ဘုရားကိစ္စ၊ တရားကိစ္စ၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့ ကိစ္စများတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော သူဌေးကြီး ဦးအောင်ဝင့်၏ ဈာပနကို ဝင့်ထယ် ခြံကြီး၌ပင် ငါးရက်ထား၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပါပေသည်။

ဖခင်၏ဈာပနကို အဓိကတာဝန်ယူ၍ လှုပ်ရှားပေးနေရသူ ဦးရွှေမောင်ဝင့်မှာ သူ့သားလေးကိုဝင် သိပ်ပြီးမစည်းကြပ်နိုင်အား တော့ပါ။

မသိတတ်သေးသော ဝိုးတို့မောင်နှမသုံးယောက်အတွက် တော့ ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အပျော်ဆုံးကပြိုင် မောင်လေးမြတ်သူမောင်၊ သူ့သိပ်ကစား ခုင်သော အစ်မနှင့်သာမက အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ ထပ်မံရရှိလာ သဖြင့် မြတ်သူမောင်တို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေပေသည်။ အဘိုး အဘွား အသုဘမှာ မြေးများ ပျော်ကြသည်က မြန်မာ့ထုံးစံတစ်ရပ် သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ကလေးတို့နည်းတူ ပျော်နေသည်က နွဲ့နွဲ့စိုးစိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်တွင်းမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုဖြင့် အနက်ရောင်များနှင့် ဖုံးအုပ်ထား သေးသည်။ အဖြူနှင့် အနက်စင်း ဘလောက်စိပ်ပွပွနှင့် ထဘီအနက် ခြောင်ကို ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာကိုလည်း ဘာမှခြယ်သထားခြင်း မရှိ။

“ဖေဖေအတွက် ရင်ကွဲပက်လက်ပါပဲ”

“ဖေဖေနဲ့ ဝ၊အောင်တောင် မနေလိုက်ရဘူး”

“ဖေဖေက သူ့မြေးကြီး ‘ပြည့်’ကို သိပ်ချစ်တာ”

သူသည် ချွေးမကြီး၊ သူ့သားကြီး မောင်ပြည့်ဝန်းမှာ ဦးအောင်ဝင့်၏ ချစ်သောမြေးကြီးဟု ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ပရိသတ်တို့၏ ဦးတိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုကြ တာနေတော့သည်။

“မြေးကြီးဆိုတော့ ဩရသဆု အမွေတစ်စု ရမှာပေါ့နော်”

“နွဲ့ထို့က ဒီအထိ မမှန်းပါဘူး အန်တီရယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေ ငွန်းမာဖို့၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပြုစုပေးချင်တာပါ။ မေမေမှာက သမီး သည်း မရှိ၊ တခြားချွေးမလည်း မရှိတော့ အားလုံးပြုစုပေးရမယ့်

တာဝန် နဲ့မှာ ရှိပါတယ်”

ဦးသားသော လူကြီးပိုင်းက နဲ့နဲ့စိုးကို လိမ္မာလိုက်တဲ့ ချွေးမ
လေးအဖြစ်နှင့် သူ့စကားကို လက်ခံကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

လူလတ်ပိုင်း လူလည်အမျိုးသမီးများကတော့ နဲ့နဲ့စိုးကို
ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

နဲ့နဲ့စိုးအတွက် ဦးအောင်ဝင့် သေဆုံးခြင်းမှာ အလွန်သင့်
မြတ်သော အချိန်အခါ ဖြစ်နေပေသည်။

အတွေ့အကြုံ များပုံရသော ယောက္ခမကြီးသည် သူ့ကို
သံသယမျက်ဝန်းများနှင့် မကြာ မကြာ ကြည့်တတ်ကြောင်း မြင်ရ
သော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဘာမှပြောမသွားနိုင်ခဲ့။

သူ့သား မောင်ပြည့်ဝန်းကိုလည်း အဘိုးကြီးက သိပ်ပြီးချစ်
ပုံမရ။ သူ့မြေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သူ သံသယဝင်သွားသလား မသိ။

ဤကိစ္စတွေကို ဘာမှပြောမသွားနိုင်မီမှာ အဘိုးကြီး သေ
ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ယခုလို အသုဘကာလ ရက်မလည်မီအတွင်းမှာ လာလိုက်
ကြတဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ၊ ဆွေမျိုးရင်းရင်းချာချာတော့ ရှိပုံမရ။

ဤပရိသတ်များအလယ်မှာ နဲ့နဲ့စိုးသည် ချွေးမကြီးအဖြစ်
သူ့သားသည် မြေးကြီးအဖြစ်နှင့် ပြသခွင့်ရနေသည်ကို အကျေနပ်
ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

အဘွားကြီးမှာ ပင်ကိုယ်က ခပ်အေးအေး။ သူတို့သားအဖိ
ကိုလည်း တစ်ခါမှ သံသယဖြစ်ပုံမရ။ စီးပွားရေးကဏ္ဍပိုင်းမှာလည်း
သူ့ခင်ပွန်း စိန်မောင်ဝင့်ကို ပါဝင်ဦးစီးခွင့် ပေးရတော့မည်။

နဲ့နဲ့စိုး၏ ရည်ရွယ်ချက်လင့်ချက်များအားလုံး ပြည့်စုံနိုင်ဖို့
အကြောင်းက ဖန်လာပြီ။

“ပိုး လာဦး မေမေကြီးဆီကို”
အခန်းတွင်းမှ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဝင်သွားသော ပိုး၏ခြေ
လှမ်းများ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ပိုး အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရသူ ဦးရွှေမောင်ဝင့်သည်
မေမေကြီး၏ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်လျက်... .

“လာခဲ့လေ ပိုး။ ဝင်လာခဲ့လေ”
မေမေကြီး ခေါ်လှထယ်က အိပ်ရာပေါ်မှနေ၍ လက်ယပ်
လည်းခေါ် နှုတ်ကလည်း အော်နေ၍ ပိုး ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကို မကြည့်
ဘဲ သူထိုင်နေရာ၏ အခြားတစ်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေကြီး
တ အလယ်မှ လဲလျောင်းလျက် ပိုးနှင့် ဦးရွှေမောင်ဝင့်က မေမေကြီး
၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်မှာ... .

“သမီးလေး ပိုး”
မေမေကြီးက ပိုး၏လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး... .
“သမီးရဲ့ ဖေဖေကြီး မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့
ဦးဦးက ဒီအိမ်မှာပဲ လာနေတော့မယ်၊ ဦးဦးကိုမြင်ရင် သမီး အခုလို
ထွတ်မပြေးနဲ့တော့နော်”
ပိုးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရွှေမောင်ဝင့်ကိုတော့ မကြည့်ရဲ။

“သားလေးကလည်း စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ဒီ ကလေးမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူး”

“သူ့အဖေက သူ့ကို သိပ်ချစ်နေတာပဲ၊ သူ့အဖေဆီ သွား နေခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူးလား မေမေ”

“ဪ... သားရယ်၊ မိတ္တူနဲ့ မထားချင်လို့ပေါ့”

‘မိတ္တူ’ ဆိုသော စကားလုံးကို ပိုး ပထမဆုံး ကြားဖူးလိုက် ခြင်းပါ။ မိတ္တူ ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းမှန်း မသိသေးပါ။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း အားလုံးမေ့လိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ မင်းအဖေရဲ့ ဈာပနရက်အတွင်းက မြေးလေး မြတ်သူမောင်ဟာ သူ့အစ်ကို သူ့အစ်မတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေတာ သားမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကလေးကို ထပ်ပြီး မချုပ်ချယ်ပါနဲ့တော့၊ သူတို့မောင်နှမ တစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားကြပါစေ သားရယ်”

ရွှေမောင်ဝင့် ဘာမှမဖြေ။

“မေမေ ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ ပိုးဟာ သူ့မောင်လေးထံ သိပ်ညှာတယ်၊ သားလည်း မြတ်သူမောင်ကို မေးကြည့်ပါ၊ သူ့ပိုးကို သူ သိပ်ချစ်တာပါ”

သားလေးမြတ်သူမောင်မှာ အိပ်နေရင်းကပင် မမ... ဧ လိုက်လေ စသော ကစားကွင်းမှ စကားများကို ယောင်တတ်လျှင် ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် ပြန်တွေးလာမိ၏။

သူ ယခုမှ ပိုးကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခုနစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကာလအတွင်းမှာ ပိုးကို ပထမဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိခြင်းပါ။

ဖြေးနှစ်နေသော အသားနှင့် မျက်နှာပိုင်းပိုင်း၊ မျက်ခုံးတူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ချစ်စရာတောင်းလှသည့် ကလေးလေး။

တူမငယ်အပေါ်သို့ မေတ္တာမသက်ရောက်မီ အလျင်ဆုံး သတိရလိုက်သည်က...။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်က ဒီကောင်မလေးကြောင့် ငါ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မြတ်ဟာ...။”

ရင်ထဲမှာ စူးသွားအောင် စိတ်နာလာသည်။

သေချာသည်။ ဤကလေးပေါ်၌ မမှန်းအောင်နေ၍သာ ရချင် ရမည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှတော့ ချစ်၍ ရမည်မဟုတ်။

အင်း... အဖော်သိပ်မက်တဲ့ ငါ့သားလေးကိုတော့ ပိုးနဲ့ တစားခွင့် ပေးလိုက်ပါ့မယ်လေ၊ ဒါက ပိုးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ သားလေးအတွက်၊ ငါ့သားလေး ပျော်အောင်လို့။

“သား... ဘာတွေးနေတာလဲဟင်”

“ပိုးအကြောင်းပါပဲ၊ မေမေ့သဘောပါ၊ ပိုးကို ဟိုဘက်အိမ် ဓမ္မိဘဲ ဒီမှာထားချင်လည်း ထားလေ၊ သားတို့သားအဖ ဒီဘက်တိုက် တို့ပဲ အပြီးပြောင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ သားရဲ့တူမလေး ပိုးအပေါ် မှာရော သားရဲ့ကိုကိုအပေါ်မှာပါ အာဃာတတွေ ဖယ်လိုက်ပါ၊ ရန်ငြိုးတွေလည်း မထားပါနဲ့တော့နော် သား... ရွှေမောင်ဝင့်”

“ဟုတ်ပါပြီ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာနေပါ၊ ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့ ပြေလည်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“နောက်တစ်ခု မေမေ့ကို ကြိုပြီးသတိပေးထားချင်တယ်”
“ဘာများလဲ သား”

“ကိုကိုစိန်မောင်ဝင့်ဟာ အရင်တုန်း တခြားစီပဲ၊ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်၊ လူလည်း အတော်ပဲ တည်ငြိမ်လာတယ်၊ နောင်တတွေလည်း ရနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်သား... ဟုတ်တယ်၊ သားကြီးဟာ သနားစရာပဲနော်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ သူ့စိန်မကိုတော့ မေမေ သတိထားနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“သိမ်မွေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ တကယ်တော့ အတော်ကိုလည်မယ့်မိန်းမ”

“အင်း... သားအဖကလည်း ပြောဖူးပါတယ်၊ ချွေးမကြို ဆိုပြီး တအားပုံမချစ်လိုက်နဲ့ဦးတဲ့၊ နည်းနည်းလည်ပုံရတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုမိန်းမကို မင်းသားကြီးက ကောက်ယူလာသလဲ မသိဘူး၊ အခြေအနေ ကြည့်ဦးလို့ မှာသွားရှာပါတယ်။”

“သိပ်ပြီးမျက်နှာသာ မပေးဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲ ပဲ ဘယ်လူလည်လုပ်လို့တော့ ရမလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သားရယ်၊ မဆိုးကို သဘောမကျပေးစေ ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ့်တူလေးအပေါ်တော့ စိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့”

“ကောင်လေးကတော့ အေးပုံရပါတယ်”

“အင်း... မြေးကြီး ပြည့်ကတော့ သဘောကောင်း”

တလေးတစ်ယောက်ပါပဲ သားရဲ့”
မောင်ပြည့်ဝန်းကို သူတို့၏သွေး မဟုတ်ဟု ဘယ်သူကမှ ထင်ခဲ့ကြပါ။

“ကဲ... ပိုး၊ မောင်လေးနဲ့ သွားကစားတော့၊ မောင်လေးကို ချစ်ကြည့်နော်... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး”

ပိုးကြောက်သော ဦးရွှေမောင်ဝင့်ရွှေမှ ထွက်ခွာခွင့် ရခဲ့ရုံမက ပိုး ချစ်လှစွာသော မောင်လေးနှင့်လည်း ကစားခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းအတွက် ပိုး ပျော်ရွှင်ဖြူတူးစွာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကိုကိုနဲ့ မောင်လေးက ကစားမလို့ စောင့်နေကြတာ”

ဖေဖေ ဦးစိန်မောင်ဝင့်က တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသော ပိုးကို ခြုတ်ချပြီး မေးလိုက်သည်။

“မေမေကြီးက ခေါ်လို့ ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေဟု ခေါ်ရလေတိုင်း ပိုး၏ရင်ထဲမှာ သိပ်ခနဲနေသော တနင့်တလေးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖခင်ရင်ခွင်မှ လျှော့စေပြီး ကစားကွင်းသို့ ပိုး ပြေးလာ၏။

ဖခင်က စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပိုးကို ငဲ့ညှာသော ကိုကိုနှင့် ချစ်သော မောင်လေးတို့နှင့်အတူ ကစားခွင့်ရနေသော ပိုး၏ ခြစ်မှာ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်ကြည်ဖြူစရာ ကောင်းလိုက်ပါလဲလို့တွယ်။

အခန်း(၁၁)

ကာလတို့ တရွေ့ရွေ့ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။

“ဟယ်... ဒါလား ပိုး၊ အမယ်လေး... ထွားလိုက်တာ အပျိုကြီးဖားဖားတောင် ဖြစ်တော့မှာပါလား”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ပိုး၏လက်ကိုဆွဲပြီး အားရဝမ်းသာဟန်နှင့် ပြောနေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီ။ အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်လှိုလှိုနှင့် အလွန်ဆင်းရဲပုံရသည်။

“ကြီးကြီးက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ပိုး ငယ်ငယ်က ထိန်းခဲ့ရတာပေါ့အေ၊ ကြီးကြီးနာမည်က ဒေါ်စိန်မြတဲ့”

“ပိုး မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ပိုး သုံးနှစ်သမီးမှာ ကြီးကြီး ဒီအိမ်က အလုပ်ထွက်သွားတာ၊ တောကအမေ နေမကောင်းလို့ ခုတော့ ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ အခုရန်ကုန်ရောက်ရင်း မမထယ်ကိုလည်း တွေ့ချင်လို့ ဆရာကြီး ဆရာတော် သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တယ်”

“မေမေကြီးတော့ အိပ်နေတယ်၊ ခဏနေ နိုးမှာပါ၊ ကြီးကြီး အိမ်ထဲမှာ လာထိုင်လေ”

“နောက်ဖေးမှာပဲ သွားထိုင်နေပါမယ် သမီးရယ်”

ဒေါ်စိန်မြ ဆိုသူက ပိုး၏လက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်၏အပြင်မှ ဖတ်လျက် ကားရုံဘေးမှတစ်ဆင့် တိုက်၏နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်ပြီး ထမင်းစား စားပွဲရွေ့မှ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။

“ပိုး ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက စပြီးချီရတဲ့လူက ကြီးကြီးပဲ နိုးရဲ့”

အဘွားကြီးက ပိုးအပေါ် တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးပုံရသည်။

“ပိုး မှတ်မိတော့ ဒေါ်သောင်းစိန် ဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီး၊ ခုသူလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုပဲ သူဌေးအိမ်ဆိုတာ အိမ်ဖော်တွေ မမှတ်မိလောက်အောင် များတတ်ကြတာပဲ၊ ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ မောလိုက်တာ”

ပိုးက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲရေပုလင်းကိုယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှာ ထည့်တိုက်သည်။

“အင်း... အေးလိုက်တာ၊ အမောကို ပြေသွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ချီဘာဘ ဦးဘကြွယ် ဆိုတာနဲ့ အဆက်အသွယ် ရသေးလား”

“ရှင်”

“ထောက်ကြန့်က ဦးဘကြွယ် ဆိုတာလေ”

“ဟင့်အင်း... ပိုး ဘာမှမသိဘူး၊ ဦးဘကြွယ် ဆိုတာ သယ်သူလဲဟင် ကြီးကြီး”

“အဲဒီခြံကတော့ အဘကြွယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အဘကြွယ် ဆိုတာ သမီးရဲ့အဘိုး၊ သမီးမေမေ မပိုးဝါရဲ့ အဖေလေ”

ပိုးက ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေ၍ . . .

“အေးလေ၊ ဒါတွေ ပိုး ဘယ်သိဝါ့မလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ပိုး ဘာမှမသိဘူး၊ ပိုးကိုလည်း ဘယ်သူက မှ ပြောမပြဘူး၊ ပိုးကလည်း မေးရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး ကြီးကြီး ရယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကြီးကြီးပြောတာ မှားများသွားပြီလားကွယ်”

“မမှားပါဘူး၊ ပိုး သိပ်သိချင်တာပဲ၊ ပိုးမေမေရောလို့ တစ်ခါ က ဖေဖေကို မေးဖူးတော့ သေသွားပြီတဲ့၊ မောင်လေးမြတ်သူမောင်ရဲ့ မေမေကလည်း သေသွားတော့ ဒီလိုပဲထင်တာ၊ ပိုးရဲ့မေမေဆိုတာ ရှိသေးလားဟင်၊ နာမည်က မပိုးဝါ ဆိုတာ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မပိုးဝါလို့ ပြောတာပဲ၊ သမီးကို အနီးလေးနဲ့ ထွေးပြီး လာဖို့သွားကြတာ၊ အဲဒီနေ့က မပိုးဝါနဲ့ အဘကြွယ်တို့ နေ တယ်ဆိုတဲ့ ထောက်ကြန့်ခြံကို လိုက်သွားကြတော့ မပိုးဝါဆိုတာ ဆုံးသွားလို့ . . .”

“အို”

“ဒါက သမီး သိပြီးသားကိစ္စပါကွယ်၊ အဲ . . . မပိုးဝါက ဆုံးပြီး အဘကြွယ်နဲ့ သူ့ရွာကို ပြန်သွားပြီဆိုလို့ ကြီးကြီးတို့ ပိုးကိုခိုပြီး ပြန်ခဲ့ကြရတာ”

ဒေါ်စိန်မြသည် ပိုး၏ဘဝ စတင်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကို အသေးစိတ် ရှင်းပြသွားခဲ့သည်။

ဒေါ်စိန်မြအခါတိုင်း . . .

‘ဘယ်လိုမျိုးရိုးက ပေါက်ပွားလာမှန်းမသိဘူး မလှထယ်၊ သူဟု တစ်ဘက်စားနဲ့ဟု ဦးအောင်ဝင့်၏ ဟန်တားစကားကို ပိုးမှတ် မပိုးဝါရဲ့ ဘာမှပိုးနားမလည်ခဲ့၊ ယခုမှသာ ဖြစ်ရပ်မှန်များ ၏ မေမေကဲ့သို့ပင် ခေးလည်ခွင့် ရခဲ့ပါပြီ”

လေး နှင့် ပိုးတို့ ဆုံကြလျှင် . . . ပြောဆိုဆွေးနွေးရကောင်း နှုန်းလည်း မသိကြ၊ နားမလည်ကြပါ။

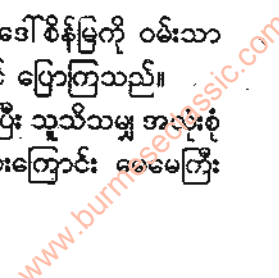
ယခုလို လူ့ဘဝအကြောင်း နားလည်တတ်စေရမည့်မှာ ပိုး ၏ ဘဝအစပိုင်းကို ပြန်လည်သိရှိခွင့်ရသဖြင့် ပိုး အရမ်းအံ့ဩရပါပြီ။

ဦးရွှေမောင်ဝင့် ပိုးကို ဘာကြောင့်မှန်းတီးနေရသည်ဆို သော အကြောင်းကိုလည်း ဒေါ်စိန်မြက ရှင်းလင်းပြောပြသွားခဲ့ သည်။

ဒေါ်စိန်မြ ပြောပြသော ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းထဲမှ အလွမ်း နင်းသမီးလေး ‘မြတ်မြတ်သူ’ ကို ပိုး သနား၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိရ သည်။ သည်အကြောင်းများကို မောင်လေး မြတ်သူမောင်လည်း သိလိမ့်မည် မထင်။ ပြောရရင် ကောင်းမလား၊ မပြောဘဲထားရ တောင်းမလား၊ ပိုး မဝေခွဲတတ်။

နောက်ဆုံး မေမေကြီး နိုးလာပြီး ဒေါ်စိန်မြကို ဝမ်းသာ အားရ ကြီးဆိုကာ စကားတွေ ဝေနေအောင် ပြောကြသည်။

ဒေါ်စိန်မြအနေနှင့် ပိုးမေးသမျှဖြေပြီး သူ့သိသမျှ အလုံးစုံ သော ဖြစ်ရပ်တို့ကို ပိုးအား ပြောပြပြီးသွားကြောင်း မေမေကြီး သိလိုက်။

“အဲဒီခြံကတော့ အဘကြွယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အဲဒီ ပိုးတို့၏ ဆိုတာ သမီးရဲ့အဘိုး၊ သမီးမေမေ မပိုးဝါရဲ့ အဖေလေ”

ပိုးက ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေ၍... သာခဲ့သည်။

“အေးလေ၊ ဒါတွေ ပိုး ဘယ်သိပါ့မလဲ” ပတ်ထားခဲ့သော တိုက်... “ဟင့်အင်း... ပိုး ဘာမှမသိဘူး၊ ပိုးကဲ့မှာ ဖြည်းလေးစွာ ထိုင်ဖြစ်သည်။ ပိုးကလည်း မေးရကောင်း”

“နာမည်တောင် အသေအချာ မမှည့်ဖြစ်ကြပါဘူး၊ မပိုးဝါရဲ့ သမီး ဆိုလို့ ပိုးလို့ပဲ အလွယ်တကူ ခေါ်လိုက်ကြတာ”

ဒေါ်စိန်မြ၏စကားကို ပြန်၍ ကြားမိသည်။

“အနီးလေးနဲ့ ထွေးထားတဲ့ ငါ့ကို ဒီအုတ်ခုံပေါ်ကနေပြီး လူတစ်ယောက်က ဒေါ်မြတ်မြတ်သူရဲ့ လက်ထဲကို အပ်သွားခဲ့တာ တဲ့”

“ဘယ်သူမှ မလိုချင်ကြဘဲနဲ့ ရောက်လာရတဲ့ ငါ့ကို အားလုံး က မုန်းကြမှာပဲ”

“ဒါကြောင့် ငါငယ်ငယ်က မြတ်သူမောင်လို့ မနေရတာပေါ့၊ ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကဆို ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်မှာပဲ”

ပြန်တွေး၍ ရသမျှအကြောင်းအရာများကို ပြန်တွေးကြည့် ရင်း ပိုး ပြန်လည်အားငယ်လာတော့သည်။

ဘယ်သူ့ရင်ခွင်မှာမှ မအိပ်စက်ရဖူးပါဘဲနှင့် တသီးတသန့် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ပိုး။

အဝတ်အစားနှင့် ကစားစရာအချို့ကို သင့်မျှရုံ ရရှိခဲ့သော် လည်း မျက်နှာသာ အဖေမခံခဲ့ရပါ။ မေမေကြီးက ပိုးကို သနားစိတ်

ဖြင့် ဂရုစိုက်သည့်အခါတိုင်း... .

“ဘယ်လိုမျိုးရိုးက ပေါက်ပွားလာမှန်းမသိဘူး၊ မလှထယ်၊ သိပ်ပြီးမမြောက်စားနဲ့ဟု ဦးအောင်ဝင့်၏ ဟန်တားစကားကို ပိုးမှတ် သားမိပါသော်လည်း ဘာမှပိုးနားမလည်ခဲ့၊ ယခုမှသာ ဖြစ်ရပ်မှန်များ တို့ စုစည်းကာ ပိုးနားလည်ခွင့် ရခဲ့ပါပြီ”

“မပိုးဝါတဲ့”

မိမိ၏ မိခင်ဆိုသော အသိကြောင့် ရင်ထဲမှ တမ်းတစိတ် ဖြင့် ခေါ်ကြည့်မိသည်။

“ငါ့ရဲ့မေမေဟာ တကယ်ပဲ သေသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲ ပို့ချင်တာနဲ့ သေပြီလို့ ညာပြီးလာပို့သွားတာများ သား”

“မေမေရဲ့အကြောင်းကို ငါ တခြားမှာ လိုက်ပြီးစုံစမ်းနေ ရော မလိုပါဘူး၊ မေမေအကြောင်းကို အသေးစိတ်သိမယ့်လူဟာ အဖေပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေကို မေးကြည့်မယ်၊ မေမေကို သွားရှာ ခုအောင်လို့ ပြောမယ်”

“ကိုကိုကိုကျတော့ သူ့မေမေအန်တီနဲ့က သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ငါ့မေမေက သိပ်ချစ်မှာပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဟင့်အင်း မဟုတ် သေးဘူး၊ မချစ်လို့သာ ဒီကိုလာပို့ထားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ အို မသိဘူး ဆိုဘူး၊ ငါ ဘယ်သိမလဲ မေမေ သေပြီလား ရှိသေးလား၊ ငါ့ကို ဘာလို့ခွဲရတာလဲ ဆိုတာတွေ ဖေဖေကို မေးကြည့်မယ်၊ ဖေဖေ မသိ ဘူးဆိုရင်လည်း သိအောင် စုံစမ်းခိုင်းမယ်၊ ဖေဖေဆီကို ငါ ခုပ် သွားမယ်”

အခန်း(၁၂)

“သမီး မေးတာတောင် နောက်ကျနေပါသေးတယ်ကွယ်”
“ဟင်... ”

“ဖေဖေ ဒီအိမ်ကို ပြန်လာပြီး သမီးလေးကို တွေ့ရပြီး
ကတည်းက ဖေဖေကိုယ်တိုင် မပိုးဝါကို လိုက်ရှာပြီးပါပြီ သမီး”

“တွေ့လား၊ တွေ့လားဟင် ဖေဖေ”

“သမီးမေမေဟာ သမီးကို မွေးပြီးတာနဲ့ တကယ်ပဲ ဆုံးသွား
ရှာပါပြီကွယ်”

သည်တစ်ကြိမ် ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အလုံးစုံသော ဆုံးရှုံးခြင်း
ထက် ပိုသည်ဟု ပိုး ခံယူမိ၏။

ငယ်စဉ်က မိခင် ဆိုသည်ကို တမ်းတရမှန်း မသိခဲ့။ ကိုယ့်
ဘဝ ကိုယ်လည်း နားလည်အောင် တွေးတောရမှန်း မသိခဲ့။

ယခုလို သိတတ်စအရွယ်ရောက်လာချိန်ကျကာမှ ဒေါ်စိန်
မြနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

မပိုးဝါ ဆိုသော မိခင်ကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ တွေ့ချင်တာ
မှ ပိုး၏မေမေ ဆိုသူသည် ဤလောက၌ ရှိမနေတော့၊ သေဆုံးနှင့်
တဲ့လေ။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတောင် သမီး
တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရတာပဲ၊ အခုဆို ဖေဖေလည်း ရောက်
လာပြီပဲ၊ သမီး ဘာအားငယ်စရာ ရှိသလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို
ပြောလေ သမီးနော်”

ဖေဖေက ပိုး၏ပခုံးလေးကို ကိုင်၍ပြောတော့ ဖေဖေ၏
မေတ္တာသည် အင်အားများအဖြစ်နှင့် ပိုး၏နှလုံးသားမှာ စိမ့်ဝင်၏။

“သမီးကို ညီညီက ဆူသေးလား”

“မဆူပါဘူး”

“သူ့သားနဲ့ ကစားတာ မကြိုက်ရင် အောက်ကျခံပြီး
ကစားနဲ့နော် သမီး”

“မောင်လေးက သမီးကို အတင်းလိုက်လိုက်ကပ်နေမှန်း
ဦးဦးကလည်း သိပါတယ်”

“အေးလေ၊ ကလေးဆိုတာ အဖော်နဲ့ ကစားချင်တာပေါ့၊
အဖိုးတန် ကစားစရာတွေ ဝယ်ပေးရုံနဲ့ ကလေးဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူတို့သားအဖက ဖေဖေသမီးအပေါ်မှာ နိုင်ထက်
စီးနင်း လုပ်လာရင် ဖေဖေ ပြန်ပြောနော် သမီး၊ သမီးအတွက် ဖေဖေ
တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ”

ဖခင်၏ အကြင်နာမျက်နှာကို အားကိုးစွာ မော့ကြည့်မိ
သည်။

ဖခင် ဦးစိန်မောင်ဝင့်နှင့် ဦးဦး ရွှေမောင်ဝင့်တို့မှာ အတွေ့ရ
နည်းသူတို့ မှားနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ချင်းတူကြသည်။ မျက်ဝန်းချင်း
ထည်း ဆင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဖေဖေ၏ အကြည့်မျိုး ဦးဦးက

ပိုးကို တစ်ခါ ဗျ မကြည့်ဖူးခဲ့။ ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ အကြင်နာ၊ မေတ္တာနှင့် အားကိုးဖွယ် ကောင်းလောက်သော ရောင်စဉ်များဖြင့် စိုလက်နေ၏။ ဖေဖေ၏အကြည့်ကို ခံရသော ပိုးမှာ ရင်ထဲသို့ သီတာရောင်တွေ ကျလာသည့်နှယ် အေးမြလှပါ၏။

သည်မျက်ဝန်းမျိုးပိုင်ရှင် ဦးဦးက ပိုးကို ကြည့်သည့်အခါ တိုင်းမှာ ဒေါသ၊ အာယာတ၊ မလိုမုန်းထားခြင်း၊ ရန်ငြိုး စသော အပြုကြည့်များကြောင့် ပိုး တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရဖူးသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဦးဦးသည် သူ့သားလေး မြတ်သူမောင်နှင့်ကျတော့ မျက်ဝန်းရော နှုတ်ခမ်းပါ အပြုံးတွေ လှိုင်ဝေစွာဖြင့် ကြည့်တတ်လေသည်။

ဖခင်အဖြစ်နှင့် သားသမီးအပေါ် ကြည့်သော အကြည့်တိုင်းသည် အေးမြအားပြည့်သော စေတနာကြည့်များ ဖြစ်နေကြောင်း ပိုး နားလည်ရပါပြီ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သမီး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့မေမေကို တမ်းတနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့လောက် သမီးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ အဘကြွယ်အီ သွားကြတာပေါ့နော်”

“အဘကြွယ်ဆိုတာ မေမေရဲ့ အဖေဆို၊ ဒေါ်စိန်မြ ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးရဲ့ အဘိုးအရင်းပေါ့၊ သမီးနဲ့လည်း တွေ့

ထားသင့်တယ်လေ၊ ဖေဖေတောင် သွားတွေ့ပြီး သမီးအကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင်... ဖေဖေ ဘယ်တုန်းက သွားလိုက်တာလဲ၊ ဘာလို့ သမီးကို ခေါ်မသွားတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေ သမီး ဘာမှမသိခင် ဖေဖေရောက်ကာ တေပါ”

“ဘိုးဘိုးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဖေဖေလည်း ထောက်ကြန့်ခြံက အသိတွေကတစ်ဆင့် သွားစုံစမ်းခဲ့တာ၊ အဘကြွယ်ဟာ မပိုးဝါဆုံးပြီး အညှာကို ပြန်သွားအယ်၊ နောက်တော့ ကောင်းကောင်းမကျန်းမာတာနဲ့ မှော်ဘီမှာနေတဲ့သမီးက ခေါ်ပြီးပြုစုနေတယ်၊ မှော်ဘီဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း အရှေ့ဘတ်မှာနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး လှမြင့် ဆိုတာက အဘကြွယ်ရဲ့ သမက်ပဲ၊ သူ့သမီးက အိမ်ရှေ့မှာ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်၊ သမီးရဲ့ ကြီးကြီးပေါ့၊ နာမည်က မပိုးဖြူတဲ့”

“တစ်နေ့လောက် သွားရအောင်နော် ဖေဖေ၊ မေမေရဲ့ ဘိုလ်စား မေမေရဲ့ အမျိုးတွေနဲ့ သမီး တွေ့ချင်တယ် ဖေဖေ”

“ပို့မယ် သမီး... လိုက်ပို့မယ်၊ ဆင်းရဲကြရွာပါတယ်ကွယို၊ သနားပါတယ်”

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“ဖေဖေက မေမေကို စွန့်ပစ်ပြီး ဘာလို့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို သွားပြေးသွားတာလဲဟင်”

“အင်း... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အတွေးတစ်မျိုးပေါ့
သမီးရယ်၊ မပိုးဝါတို့က ဆင်းရဲတော့ ဖေဖေက သဘောတူမှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ရှောင်သွားတာပဲ ဆိုပါတော့လေ”

“ဒီအကြောင်းချည်းပဲ ဟုတ်လို့လား”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“ဖေဖေမှာ မိန်းမကြီးရှိလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ မရှိပါဘူး”

“ဖေဖေရာ သမီးကို မညာပါနဲ့၊ အန်တီနဲ့ကို ဖေဖေ အရင်
ယူလို့သာ ကိုကိုက သမီးထက် ကြီးနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သမီးလေးကိုယ်တိုင် ဒီအကြောင်း တွေးတတ်လာပြီလား။
ဒေါ်စိန်မြက ပြောသွားခဲ့လို့လား။ ဦးစိန်မောင်ဝင့် သိလို့လှသော်
လည်း သမီးကို မေးမနေတော့ပါ။

ပိုးကတော့ သူ့အဖေ ဝန်ခံသည်ဟုပင် ယူဆကာ သူ့စိတ်မှာ
လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ဖေဖေ၊ ဟိုမှာ ကိုကို တင်းနစ်ကွင်းထဲ ဆင်းသွားပြီ၊ သမီး
သွားတော့မယ်နော်”

ပိုးက တင်းနစ် မရိုက်တတ်သေး။ တင်းနစ်ကွင်းတွင် ပိုက်
မြင့်မြင့်ထန်းကာ ဘက်တစ်ဖက်ကို ကိုကိုနှင့် ရိုက်နေကျ။ တစ်ဖက်
လေတိုင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံက အောင့်တတ်သော်လည်း ပိုး ဘယ်သူ
ကိုမှ ပြောမပြုဖြစ်။

“သမီး”

“ဘာလဲ... ဖေဖေ”

ဖေဖေတို့ပိုင်သော လက်သာဘတ်တိုက်တွင်းမှ ဆင်းသွား
သော ပိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီးမှ... .

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး သမီး၊ သွား... သွားကစားချေ”
အမှန်တော့ ထိုနေ့က ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည် ပိုးကို အဖြစ်မှန်
နှင့်ပြောလိုက်တော့မလို့ပါ။

မောင်ပြည့်ဝန်းဆိုသော ပြည့်သည် သမီးနှင့် ဘာမှမတော်။
မင်းဝါ၏နောက်မှ နွဲ့နွဲ့စိုးကို လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည့်သည်
နွဲ့နွဲ့စိုးမှ ပါလာသော သားဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောမည်။

ထိုအချိန်မှာ ခြံတွင်း၌ မောင်ပြည့်ဝန်းကလည်း စောင့်နေ။
အိမ်ထဲမှ နွဲ့နွဲ့စိုးကလည်း ထွက်လာ။

ပြီးတော့ သမီးကိုယ်တိုင်က ကစားချင်စိတ်နှင့် ပြုံးပြုံးပျော်
သော် ဖြစ်နေ၍ ဦးစိန်မောင်ဝင့် မပြောဖြစ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

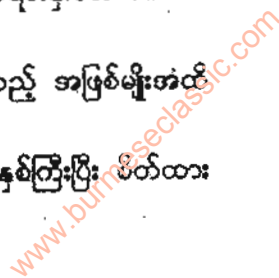
ဇူးဖုံးရုံ စကတ်လေး ဝတ်ထားသဖြင့် နွဲ့ထွားစ ပေါင်သား
အားများ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ပေါ်သွားသည်ကို ဦးစိန်မောင်ဝင့် မနှစ်
ခြိုက်လှ။

အပျိုမဖြစ်သေးသော်လည်း သမီးလေးနှင့် မောင်ပြည့်ဝန်း
တို့ ဒီထက်ပို၍ မရင်းနှီးစေချင်။

ဘာသွေးမှ မတော်စပ်သူနှစ်ဦးတို့ မရင်းနှီးလေ ကောင်း
သေပါ။

သံယောဇဉ်ကြီးချင်းငြိ၍ ဖြေမရသည့် အဖြစ်မျိုးအင်
အဖြစ် မခံနိုင်။

မောင်ပြည့်ဝန်းသည် ပိုးထက် သုံးနှစ်ကြီးပြီး ဖိတ်ထား

၁၁၀ * ကလျာ (ပိစ္စ-သိပ္ပံ)

ကောင်းစွာ ပိုးအပေါ်၌ ငဲ့ညှာတတ်သော်လည်း မောင်ပြည့်ဝန်းနှင့် ဖြင့် သမီးလေး ပိုးကို သဘောမတူနိုင်ပါ။

မောင်ပြည့်ဝန်း၏ ဖခင်သည် ပညာတတ်မဟုတ်။ မျိုးရိုးက မချမ်းသာ။ ဦးစိန်မောင်ဝင့်တို့အမြင်၌ နိဗ္ဗိတကျသော၊ အောက်တန်းကျ သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ၏။

မောင်ပြည့်ဝန်း၏ဖခင်သည် စန္ဒရားဆရာ ဖြစ်၏။

သင်ကြားလိုသူတို့ထံ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်၍သင်ပေး ရသော စန္ဒရားဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း၌ 'စန္ဒရား သက်မော်' ဟူသော အမည်ဖြင့် သီချင်းလေးဘာလေး ရေးသည်ဟု ကြားရသည်။ နွဲ့နွဲ့စိုးကိုယ်တိုင်က အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒရားဆရာ ဆိုသော အနုပညာသမား၏ သားနှင့်တော့ သဘောမတူနိုင်။

ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီး၏ မျိုးဆက်ဖြစ်၍ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးဖြစ်သူ ပိုးသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော အမွေတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ရလေမည်။

ပြီးတော့ ပိုးသည် သိပ်လှသည်ဆိုသော သူ့မိခင် မပိုး၏ ထက် ပို၍လှသည်။

“အင်း... ငါ့သမီးလေးကို မောင်ပြည့်ဝန်းနဲ့ မနီးစပ် အောင်တော့ တားမြစ်ရလိမ့်မယ်”

“အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်လေ”

အခန်း(၁၃)

ထိုနေ့က ပိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေ သည်။

ဘာကြီး ဆုံးပြီးကတည်းက မေမေကြီး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်တော့။ အောက်ထပ်မှာချည်း အိပ်ခန်း သုံးခန်းရှိသည်။ တစ်ခန်းမှာ မေမေကြီးနှင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အိပ်ပြီး နောက် တစ်ခန်းမှာ ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့သားအဖ အိပ်ကြသည်။ တစ်ခန်းက တော့ ဧည့်သည်လာသည့်အခါ အိပ်စေပြီး မလာသည့်အခါ ပိတ် ထားရ၍ အမြဲလိုလို ပိတ်ထားရတာ များပါသည်။

ပိုးကတော့ ငယ်ဘဝက နေနေကျ အခန်းကျဉ်းကလေး ထဲမှာပင်...

ဦးရွှေမောင်ဝင့်သည် သူ့သားနှင့် ပိုးကို အတူနေခွင့်၊ အတူ စားခွင့်၊ အတူကစားခွင့်ပြုထားသည်မှလွဲ၍ ပိုးအပေါ်တွင် ဆက်ဆံ နေ့တ တိုးတက်မလာပါ။ အမြဲတမ်း မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် နေလေ့ရှိနေဆဲပင်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားခန်း သီးသန့်ထားရှိသည်။ ဘုရား ခန်းအတွင်းမှာ အမြောက်ကျည်ဆန်ခွံဖြင့် လုပ်ထားသော မကြေးပန်း

အိုးကြီး သုံးလုံးရှိပါ၏။ အရောင်မှိန်နေသော ကြေးပန်းအိုးများကို ဘရာစိုခေါ် ကြေးချွတ်ဆေးဖြင့် ပိုးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ပွတ် တိုက်နေဆဲမှာ လှေကားအတိုင်း တက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။

ဦးတ မှန်ချပ်ကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးရွှေမောင်ဝင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်... သူ့လက်ထဲမှာ ဖန်ခွက်နဲ့ အရက်ပုလင်းနဲ့ပါလား မေမေကြီး သိမှာစိုးလို့ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အရက်သောက်တာဖြစ် မယ်၊ နေပါစေ၊ ငါ့ရှိနေတာ သူ့မသိတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီပန်းအိုး တွေ ပြောင်အောင် တိုက်ဖို့ကလည်း ကြာဦးမှာ၊ သူလည်း သူ့ဟာသူ အရက်သောက်၊ ငါလည်း ငါ့ဟာငါ ပန်းအိုးတိုက်”

ပိုးက တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း ဝှမ်းလေးနှင့် ဆေးကို ဆွတ်လိုက် တိုက်လိုက် လုပ်နေသည်။ ပန်းအိုးအားလုံး ပြောင်လျှင် ရေပုံးထဲတွင် ရေထောင်ထားသော သစ္စာပန်းများကိုထည့်ပြီး ဘုရား ပန်း ကပ်ရပါဦးမည်။

ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေရာမှ တစ်ချက်ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်သည် ကုလားထိုင်မှာ ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်လျက် အရက်ဖန်ခွက်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်လှည့်ရင်း နံရံကို ငေးနေသည်။

ရွှေမောင်ဝင့် အရက်စွဲနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ငယ်ကြောက်ဖြစ်သော ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကို ပိုး ရင်မဆိုင်ခဲ့၍ အသံမကြားအောင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။ သူ့ကိုလည်း ထပ်၍ ချောင်းမကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

“ငါ အခု မပြောနိုင်သေးဘူး ကိုကို”

“မင်းပဲ ဒီနေ့စာရင်း ရှင်းပြမယ်ဆို၊ ငါရောက်တာ ဘယ် လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ ငါ မင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မမေးခဲ့ဘူး၊ အခု မေမေက ခိုင်းလို့ ငါ မေးနေရတာ ညီညီ”

“ဖေဖေအသံပါလား”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီ။ လုပ်ငန်းနှင့် ဝတ်သက်၍ မပြေလည်ကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပိုးက ငြိမ်သက်စွာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွေးနေဆဲမှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ စကားသံများက ပိုမိုပြင်းထန်လာတော့သည်။

“မေမေကို ပြောလိုက်၊ စာရင်းတွေ ရှုပ်နေသေးတယ်၊ အားလုံးရှင်းပြီးမှ...”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီညီ၊ သားအမိချင်းမှာ ဒီလောက်စာရင်း ရှင်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မေမေ သိချင်တာက...”

“မေမေ သိချင်တာ ငါသိပါတယ် ကိုကိုရ၊ မင်းအတွက် ဆရာမကျန်ဘဲ ငါချည်း သုံးပစ်တယ်ထင်လို့ မင်းနဲ့ မေမေနဲ့က ငါ့ကို ဆရာခံစစ်သလို စစ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ညီညီ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒီမှာ မင်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ငါပဲ ပြောမယ်”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ စကားသံက အက်ကွဲကျယ်လောင်စွာ နှုတ်ပေါ်လာသည်။ ကိုကိုဟု ခေါ်သော်လည်း မင်းနှင့် ငါနှင့် ပြောရုံ သာ ရင်လှချည်လား။

“ငါ အခု အရက်သောက်တယ်၊ ကြေးကြီးဖဲခိုင်းမှာ ရှိတ်

တယ်၊ ပျော်စရာကို ငွေနှံဝယ်ယူတယ်၊ ငါ ဒါတွေ ဘာလို့လုပ်နေလဲ သိရဲ့လား ကိုကို ဟင်၊ မင်းပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေလေး၊ မင်းတို့သားအဖပေး ကြတဲ့ဒုက္ခတွေပေါ့၊ ငါ့မိန်းမဟာ မင်းရဲ့သမီးကို မြင်လို့ ရင်ကွဲပြီး သေသွားရတာကွ”

“ညီညီရာ၊ မင်း မူးမူးနဲ့ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“ငါ ဆယ်ပုလင်းသောက်တောင် မူးမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး ကွ နားလည်လား”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ဒေါသတွေ အရမ်းကြီးလာသည်။ ထိုင် ရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး ဖေဖေရွေ့မှာ ရင်တော့၍ ရပ်လိုက်ကြောင်း ပို ချောင်းကြည့်ရာမှ မြင်နေရပြီ။

“မေမေ နေမကောင်းဘူး ညီညီ၊ ပြောစရာလည်း အရေး ကြီးနေပုံရတယ်၊ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်တည်းမှာ အတူတွေ့ ချင်လို့ ခဏလေး လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ”

ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည် ဝယ်စဉ်က ဆိုးခဲ့တော့ခဲ့ မိန်းမရွှင်မိ သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယခုအချိန်၌ တည်ငြိမ်နေပါပြီ။ အလုံးစုံတို့ ရောင့်ရဲနိုင်သောစိတ်၊ အရာခပ်သိမ်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သော အမြင်မှာ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ရွပ်သွင်က ဖော်ပြနေလေပြီ။

“လာပါကွာ၊ လာစမ်းပါ၊ မေမေ စောင့်နေတယ်”

ဆယ်ပုလင်းသောက်တောင် မမူးပါဘူးဆိုသော ဦးရွှေ မောင်ဝင့်၏ ခြေလှမ်းတို့ ပုံမှန်မဟုတ်။

ဦးစိန်မောင်ဝင့်က ဆွဲခေါ်သဖြင့် ပါသွားပြီးမှ လှေကားထဲ အရောက်တွင် ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ပြန်ရှုန်းသည်။

“သွားစမ်းပါကွာ”

“လာစမ်းပါဆို”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ဆွဲအားနှင့် ရုန်းအားက ကြမ်း တမ်း ပြင်းထန်လာသည်။

ဦးစိန်မောင်ဝင့်မှာ သူ့ညီနှင့် ဝေးရာသို့ နောက်ပြန်၍ ဆုတ် နီသွားသည်နှင့်. . .

အ. . . အား. . .

“ဝုန်း. . . ဒုန်း. . . ဒုန်း. . . ဒုန်း”

ဆိုသော အော်သံနှင့် ပြင်းထန်သော ရိုက်ခတ်သံများ လှေ ထားထစ်များပေါ်မှ တစ်ထစ်ချင်း လိမ့်ကျသံတို့ကို ဆက်တိုက်ကြား သိုက်ရချိန်မှာ ပိုးသည် အခန်းတွင်းမှ တအားပြေးထွက်လာပြီး. . .

“ဟင်. . . ဖေဖေ. . . ဖေဖေ လိမ့်ကျသွားပြီ”

ပိုးက လှေကားထစ်များကို ကျော်၍ပင် ဆင်းခဲ့လေသလား ဆယ်၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဖေဖေ ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည် လှေကားထစ်များ၏ အောက် ဆုံး လှေကားခုံမှာ ဇက်လိမ်ပြီး ပက်လက်ကြီးဆန့်လျက် ငြိမ်သက် နေ၏။

လှေကားထိပ်မှာတော့ ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့်သည် မားမားကြီး ခုန်လျက်. . .

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“အို. . . လာကြပါဦး”

“ဆရာဝန် ခေါ်မလား”

၁၁၆ * ကလျာ (ပိဏ္ဍ-သိဝံ)

“ဆေးရုံပို့မှထင်တယ်”

စသော စကားသံများနှင့်အတူ အိမ်မှ မှီခိုသူအားလုံး တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ပြောင်းဆန်အောင် ပြေးကြလွှားကြ အော်ကြဟစ်ကြ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်ဖို့မလို... .

ဆေးရုံသို့လည်း အချိန်မီပို့ဖို့ မလိုအပ်တော့ပါ။

“ဦးစိန်မောင်ဝင့် အသက်မရှိတော့ဘူး”

ပိုးကို ဖေဖေ ‘အလောင်း’ အနီးမှ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိ။

ပိုးရှေ့မှ မြင်ကွင်းများအားလုံး မှေးမှိန်ရွေ့လျားလာကြ သည်။ ဘယ်အရာကိုမှ တိကျထင်ရှားစွာ မမြင်ရ။

“ဖေဖေ ဆုံးပြီ”

ဆိုသော သတင်းစကားသည် ပိုး၏ အသိဉာဏ်တည်ရာ ဦးနှောက်နှင့် ခံစားမှုဖြစ်ထွန်းရာ နှလုံးသားတို့ကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း မွေ့မြေ့အောင် ခွဲချေဖြိုခွင်းလိုက်ပါပြီ။

“ဒေါ်လှထယ် မေ့လဲသွားပြီတဲ့”

“လုပ်ကြပါဦး၊ ဆရာဝန်ကို အမြန်ဖုန်းဆက်ပါ”

ဆိုသော စကားသံများသည်လည်း ကြားနေရာမှ တိုး၍ တိုး၍ သွားပြီး ဝေး၍ ဝေး၍ သွားခဲ့ပါပြီ။

ပိုး မြင်နေရသော မထင်မရှားအားလုံးသည် ပျောက်ဆုံး ကွယ်ပျက်ကာ အားလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အနက် ရောင်လွှပ်ပြင်ကြီးအတွင်းသို့ ပိုး ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း(၁၄)

ဆောင်းဦးနှင်းဝေ နံနက်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆောင်း နှောင်း နှင်းပွင့်များ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ၍ နွေဦးကံကော်ဝါတို့ လှိုင်ခဲ့ ပြီ။

နွေလယ် အပူတောကိုလည်း ကျော်ဖြတ်ကာ မုတ်သုန်မိုး စက်တို့ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။

နွေရွက်ဝါ... မိုးစက်ပွင့်... နှင်းချပ်လွှာ စသည်တို့နှင့် အတူ ကံကော်၊ ပိတောက်၊ စံပယ်၊ သဇင် စသော ရာသီပန်းများတို့ သည်လည်း ထာဝရ မပြောင်းလဲသော သစ္စာဝတ္ထုများကို ကျေပွန် အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာပင် သုံးကြိမ် သုံးခါ သုံးရာသီသို့ တိုင်ခဲ့ ပြီ။

“ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှတ်တိုင်မှာ ရပ်ထားမယ် အစ်ကို... ဒါ... ဒါ...”

နှုတ်ကလည်းအော်၊ လက်ခေါက်ကိုလည်း မှုတ်လိုက်သဖြင့် အချိန်လျော့ပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်း ပိုး”

ကိုပြည့်ဝန်းက အရင်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လူကြားထဲမှ
ငုံထွက်လာသော ပိုး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

ပိုး မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဟိုင်းလပ်လိုင်းကားသည်
လေကဲ့သို့မြန်သော အလျင်နှင့် မှော်ဘီဖြူလယ်မှ ကားဂိတ်ရှိရာသို့
တရကြမ်း မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

ပိုးက လျော့ရဲနေသော ထဘီကို တင်းတင်းပြန်ဝတ်ပြီး
စလင်းဘတ်အပျော့လေးကို ပြင်လွယ်လိုက်သည်။

ပိုး ဆိုသည့်အတိုင်း ပိုးသားလေးကဲ့သို့ ဖြူနုနေသော
အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ပိုး၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ အလှများကို တစ်ဆစ်တစ်ပိုင်းစီ အလှဆွဲ
ဖွဲ့နေမယ့်အစား သူတစ်ကိုယ်လုံးကို အပြစ်ရှာကြည့်သည်က ပို၍
လွယ်ကူပါလိမ့်မည်။ ရှာစရာအပြစ် နည်းလွန်း၍ ဤကိစ္စက ပို၍
လွယ်ကူမည်။

အပျိုစင်လေး ဖြစ်လာပြီး အပြစ်မဲ့ အလှရှင်မလေး ပိုးကို
သွားလေရာ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့သူတိုင်းက ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြည့်
ကြ၊ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကြနှင့်မို့ ကိုပြည့်ဝန်း ပိုးနှင့်အတူ ဘယ်
မသွားချင်။

“ပိုး မေမေဘတ်က အမျိုးတွေဆီ သွားချင်လို့ ကိုကို လိုက်
ပေးပါနော်”

ဟု ပိုးပြောထားသည်မှာ ကြာလှပြီ။
ယခုတော့ ပိုးလည်း ဆယ်တန်းဖြေထားပြီ။
တတိယနှစ် ဘူမိဗေဒကျောင်းသားကြီး ကိုပြည့်ဝန်း

လည်း တက္ကသိုလ်များ ပိတ်ထားသဖြင့် လိုက်ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီဘက်ထင်တယ်နော် ကိုကို”

“အေးလေ၊ မေးကြည့်ကြတာပေါ့”

လက်ယာဘက်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်ကြသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဖြစ်တည်နေသော လူနှစ်ဖက်

စာ ညောင်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်က ဝေနေသည်။

“တပ်ကြပ်ကြီး လှမြင့်နဲ့ ဒေါ်ပိုးဖြူ”

ပထမသုံးလေးအိမ်က မသိကြ။ နောက်မှ အနေကြာပုံရ

သော တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးက လမ်းညွှန်သည်။

“သိတယ်... သိတယ်၊ မပိုးဖြူက အရင်ဆိုင်လေးတောင်

ထွက်သေးတယ်၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း အရှေ့တည့်တည့်ကို လျှောက်

သွား၊ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းတွေရှိတယ်၊ မေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

ပိုးတို့ မြေလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယာ

ခင်းထွက် ပဲသီးတောင့်၊ သူးညွန့်၊ မုန်လာဥ စသည်တို့ကို ရွက်၍ထွက်

လာကြသော ခြံလုပ်သား အမျိုးသမီးများ၊ ကျောင်းလာသော နွား

အုပ်များကို ရှောင်ရှား၍ လျှောက်ခဲ့ကြစဉ်... .

“ထီးဖွင့်ဆောင်းပါလား ပိုး”

“ထီးမှ မပါတာ”

“ဘာလို့မယူခဲ့တာလဲ၊ ဒီလောက်အဝေးကြီး လာရတာကို”

“မိုးတွင်းမှမဟုတ်တာ၊ ကိုကိုကလည်း”

“ဟ... ထီးဆိုတာ မိုးစက်ကို ကာကွယ်ဖို့ချည်းမှ မဟုတ်

တာ၊ နေပူဒဏ်ကိုလည်း ကာကွယ်ဖို့အတွက်ပဲ”

“ကိုကို ပူနေလို့လား”

“ကိုကိုက သွားနေကျ၊ ပိုး နေပူမှာစိုးလို့”

“ရပါတယ် ကိုကိုရာ”

ဖေဖေ ဆုံးပြီးမှ အစစအရာရာ ပိုးကို ပိုပြီးဂရုစိုက်လာသော ကိုကိုစေတနာကို လေးစားစွာဖြင့် ထီးယူမလာခဲ့မိသည်ကို ပိုး နောင်တရနေမိသည်။

အတွင်းဘက်မှာလည်း အိမ်ထောင်သည်လိုင်းတွေ အများ ကြီးပါပင်။

ကိုကိုပဲ ဦးဆောင်၍ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လျှောက်မေး ရာမှ နောက်ဆုံးတော့ တွေ့ရပါပြီ။

ခြေတံရှည် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးကို နှစ်အိမ်ထောင် နေ သာရန် ဆက်တွဲဆောက်ထားသည်။

ကြပ်တည်းဆင်းခြင်းဒဏ်ကို အတော်ခံထားရပုံရသော ပိန်ပိန်လို့လို့ အမျိုးသမီးကြီးက သင်ဖြူဟောင်းတစ်ချပ်ကို ခင်းဖေး ပြီး ကိစ္စကို မေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မပိုးဖြူဟုလည်း ပြောပါ၏။

“အဘကြွယ်... အဲ့... ဦးဘကြွယ် ဆိုတာရော ရှိပါ သလားရှင်”

“အဖေ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားပြီ”

“အို... ”

“ဘာ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ဒေါ်ပိုးဖြူမှာ ဒေါ်ပိုးဝါ ဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက်များ ရှိပါ သလားရှင်”

“ဟင်... ပိုးဝါ ဟုတ်လား၊ ပိုးဝါလည်း သေတာကြာလှ ပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပိုးက ဒေါ်ပိုးဝါရဲ့ သမီးပါရှင်”

“အမယ်လေး... မြတ်စွာဘုရား”

ဒေါ်ပိုးဖြူက ရင်ဘတ်ကိုနှိပ်ပြီး လန့်ဖျတ်သွားရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်၊ ပိုး မေမေဆွေမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ ချင်လွန်းလို့ တမင်လာရှာတာပါ”

“အလိုလေးလေ၊ ပိုးဝါရဲ့ သမီးလေးက ဒီအရွယ်တောင် ရောက်နေပြီတဲ့လား၊ အဖေ... အဖေကလေ...”

ဒေါ်ပိုးဖြူ မျက်ရည်များ ပေါက်ပေါက်ကျလာတော့သည်။ ဆို့နှစ်နေသောရင်ကြောင့် သူ့ စကားမဆက်နိုင်ရှာတော့ပါ။

ကိုပြည့်ဝန်းက ဝင်ပြီး ပိုးဘက်က အကြောင်းအရာများကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြည့်စုံအောင် ပြောပြလိုက်တော့မှ...

“အင်း... အဖေ ပထမအညာတ သူ့ညီမဆီ သွားသေး သယ်၊ နောက်တော့ ကောင်းကောင်းမကျန်းမာတာနဲ့ ဒီကိုပြန်ခေါ် ထားတာပါ။ အဖေဟာလေ သူ့သမီးလေးကို သေတဲ့နေ့အထိ မေ့ သွားရှာပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ပိုးဖြူက မျက်ရည်သုတ်ရင်း... ”

“အဖေက သူ့မြေးလေး သေလား ရှင်လား သိပ်သိချင်ရှာ ထား၊ ပိုးဝါနဲ့ အောင်သွယ်လုပ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ပွဲစားတိုတင်လှိုင်ကို ထည်း ဘယ်ရှာရမှန်း မသိဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့မှ သူ့မြေးလေး ဘယ်ကိုပို့ ထားတယ်ဆိုတာ မေးလို့ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ကိုတင်လှိုင် ဘယ်နေ့မှန်းလဲ မသိဘူး၊ တစ်ဆင့်က တစ်ဆင့် ရှာဖွေရာလည်း ဒီကနေ ရန်ကုန်သွားဖို့ကို အတော်လေး ခက်ခဲတာ၊ ဒါကြောင့် အဖေဟာ သူ့မြေးလေး ရှင်လား သေလား မသိရဘဲနဲ့ သေသွားရရှာပါတယ် တူမလေးရယ်”

ဒေါ်ပိုးဖြူက မျက်ရည်ကျရင်း ပြောပြရာသည်။ သူ့ညီမ မပိုးဝါသည် ယခု ပိုးကဲ့သို့ပင် သိပ်လှကြောင်း၊ သူ့ဌေးသားက နွဲ့မှာ လက်မှတ်ထိုးသဖြင့် အတည်ယူမည်ပင် ထင်ကြောင်း၊ နောက်တော့ သူ့ဌေးသား ပေါ်မလာ၍ သားအဖနှစ်ယောက် ထောက်ကြန့်ခြံမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ကြရပြီး နောက်ဆုံး ပိုးကို မွေးပြီးသည်နှင့် မပိုးဝါ သေဆုံးသွားကြောင်းများကို ပြောပြရာသည်။

“ဒါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ မေမေ ဒေါ်ပိုးဝါရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးများ ရှိသလားရှင်”

“ဪ... အေး၊ ရှိတယ်... ရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်က ရိုတ် ထားတဲ့ပုံရော အိမ်ထောင်ကျခါနီး ရိုတ်ထားတဲ့ပုံပါ ရှိတယ်၊ ခဏ လေး၊ ရှာလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ထမင်းစားပြီးခဲ့ကြပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ကြီးကြီး၊ ဘာမှဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ဓာတ်ပုံလေး ရရင် သာ လူသွားချင်တာပါ”

အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း တွဲထားသည်။ အိပ်ခန်းများရှေ့မှာ အခန်း ကျယ်တစ်ခု၊ နောက်ဖေးဖီးဖိုဆောင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခု၊ နေစရာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ ပြင်ပမြေကတော့ အကျယ်ကြီးပါ။

ဒေါ်ပိုးဖြူ ထွက်လာတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေး

အတွင်းမှာ ဓာတ်ပုံတချို့နှင့် မှတ်ပုံတင် ထည့်ထားသည်။ ဒေါ်ပိုးဖြူ တ ဓာတ်ပုံ နှစ်ခုကိုရွေးပြီး... .

“ရော... ဒါက ငယ်ငယ်က ကြီးကြီးနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ဒါကတော့ သူ့ယောက်ျား ရိုက်ပေးတာတဲ့၊ အဖေ ပြောဖူးတယ်” ကျစ်ဆံပြီးနှင့်၊ ရင်ဖူးအင်္ကျီနှင့် နှစ်ယောက်လက်တွဲ၍ ရိုက် ထားသော ဒေါ်ပိုးဖြူနှင့် ဒေါ်ပိုးဝါတို့ ငယ်ငယ်ကပုံ။

နောက်တစ်ပုံကတော့ ရောင်စုံ။ နှင်းဆီပွင့် ပန်းခင်းများကို နောက်ခံထား၍ ရိုက်ထားသော ရောင်စုံဖလင်နှင့်ပုံ။

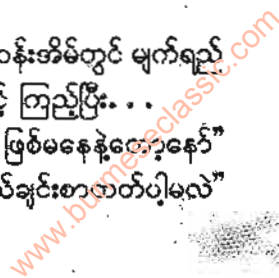
“ပိုးနဲ့ တူလိုက်တာနော်၊ လှလိုက်တာ” ကိုပြည့်ဝန်းက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “မိခင်”

ဆိုသော အသံဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ပိုး၏ရင်တွေ လှုပ် လှုပ်ခုန်လာသည်။

ချစ်သူ၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရရှာသူ၊ လင်မဲ့ မိန်းမဘဝဖြင့် တိုယ့်ရင်သွေးကို ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းစွာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ငိုရွှက်ခြင်းများ စွာတို အဖော်ပြုလျက် ဤလောကမှ ထွက်ခွာသွားရရှာလေသူ။

“မေမေ” စီးသွယ်ကျဆင်းတော့မတတ် မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည် များ ပြည့်လာသော ပိုးကို အကြင်နာရင်ဖြင့် ကြည့်ပြီး... .

“ကြာခဲ့ပြီပဲ ပိုးရယ်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့တော့နော်” “ကိုကိုက မိခင်ရိုတာကို၊ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ ညီမလေး”

ကိုပြည့်ဝန်းက နူးညံ့စွာပြောပြီး ပိုးလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ယူလိုက်သည်။ ဤပုံကို ယူသွားခွင့်ပြုပါရန် ဒေါ်ပိုးဖြူကို တစ်ခါ တည်း ခွင့်တောင်းပေး၏။

“မင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာတော်ကြသလဲဟင်”

“မောင်နှမပါ။ အဖေတူ မအေကွဲပါ”

“ဪ... အေး အေး၊ ဒါလည်း မောင်နှမ အရင်းပဲပေါ့”
ဒေါ်ပိုးဖြူက စိတ်အေးသွားသလို လေသံအေးအေးနှင့်

ပြောပြီး...

“မင်းတို့မောင်နှမက ရုပ်ချင်းတော့ လုံးဝမတူကြဘူးနော်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ဖေဖေက ဒီလာတာ သိရဲ့လား”

“ဖေဖေလည်း ဆုံးပါပြီ ကြီးကြီးရယ်”

“အို”

ဒေါ်ပိုးဖြူက ပိုးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ပန်းကို ကိုင် လျက်...

“ဒါနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ နေကြသလဲ၊ တူမလေးက မိထွေးနဲ့ အတူ နေရသလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုတို့က တစ်အိမ်ပါ။ ပိုးက အဘွားနဲ့ ဦးလေးနဲ့ နေရပါတယ်”

“ဪ... အေး... အေး၊ အဘွား ရှိသေးတာ ကောင်း ပါလေကွယ်”

“အဘွားကလည်း ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး ကြီးကြီး

ရဲ့”

“တူမလေးက ပြုစုပေး၊ လူကြီးသူကြီးဆိုတာ ပြုစုကောင်း ကယ့်၊ ပြုစုရခဲတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီး”

“နေပါဦး၊ တူမလေးနာမည်က”

“ပိုးပါ”

“ဪ... ဪ”

“မေမေ မပိုးဝါရဲ့ သမီးမို့ ပိုးလို့ပဲ အလွယ်တကူ ခေါ်လိုက် ကြတာလို့ ပြောပါတယ်”

နောက်ထပ် နာရီဝက်မျှလောက်ကြာအောင် နေဖြစ်သွားရ သည်။ ဒေါ်ပိုးဖြူက နွားနို့ပျစ်ပျစ် နှစ်ခွက်ကို ဝယ်၍ တိုက်ကျွေး နည်းခံရှာသည်။

ပိုးကဲ့သို့ပင် ဒေါ်ပိုးဖြူမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာသည်။

ပိုးနှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည့် မောင်နှမသုံးဦး နှိုသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုး မတွေ့ရ။

ဒေါ်ပိုးဖြူကို အိမ်သို့ လာလည်ပါဟု ပိုး မဖိတ်ခေါ်ဝံ့။ ဤ မှော်ဘီသို့ လာရောက်သည်ကိုပင် အသိမခံဝံ့ခဲ့ကြ။

“ပိုး ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ကြီးကြီးကို ငွေနှစ်ရာ ကန်တော့ခဲ့ ပါရစေ”

“အို... မယူဘူး၊ မယူပါရစေနဲ့ သမီးရယ်၊ ပြန်ယူသွားပါ၊ ပြန်ယူသွားပါ”

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည့်ကြားက အတင်းထားခဲ့ရ သည်။

၁၂၆ * ကလျာ (ဝိစု-သိပ္ပံ)

ပိုးသည် ကာလကြာမြင့်စွာကပင် လာချင်လှသော မှော်ဘီ သို့ ရောက်ခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

ကြီးကြီး ဒေါ်ပိုးဖြူ၏ နွေးထွေးသော ကြိုဆိုမှုမှလွဲ၍ ပိုး အတွက် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမကြုံခဲ့ရပါ။ မိခင်နှင့်အတူ ခါးသီး ကြေကွဲဖွယ် ခံစားမှုများကို မျှဝေခံစားခဲ့ရရှာသော အဘိုး ဦးဘကြွယ် လည်း ဆုံးနှင့်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း ယခုခရီးသို့ လာခဲ့မိခြင်းအတွက် ပိုး အမြတ် တစ်ခု ရရှိခဲ့ပါသည်။

ပိုးကို ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးခဲ့ရရှာသော ပိုး၏မိခင်ရင်း 'မပိုးဝါ' ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခရီးသည် ပိုးဘဝ၏ ကြေကွဲဖွယ်နိဒါန်းများကို ပြန်လည် တူးဖော်ရသော ခရီးမို့ ပိုး၏ရင် ပန်းလှနေရှာသည်ဟူသော အသိ ဖြင့်. . .

ကိုပြည့်ဝန်းသည် ပိုးကို ခရီးတစ်လျှောက်လုံး အကြင်နာ များစွာ ပေးဝေလျက် တယုတယ ခေါ်ဆောင်ကာ ဝင့်ထယ်ခြံကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါ၏။

အခန်း(၁၅)

ဒေါ်လှထယ်သည် ခုတင်ထက်မှာ ပက်လက်အနေအထား နှင့် ရှိနေသည်။ ခေါင်းအုံးများ ဆင့်ထားသည့်အပေါ်မှာ အိပ်နေ၍ ခေါင်းက ခပ်မတ်မတ် ဖြစ်နေပြီး အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရင်အုံက နီနီလိုက် မြင့်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီး ရှုံ့တွဲသော အရေများက အရိုးပေါ်၌ တင်နေသည်။

မေမေကြီး၏ ရောဂါသည် ယောက်ကင်းဖို့ မပြောနှင့် သက် သာလာသည်ပဲ မရှိ။

“ပိုး. . . ပိုး ရောက်နေပြီလား”

မျက်စိမှိတ်လျက်ကပင် ပိုး ထိုင်နေရာ ခုတင်ဘေးသို့ သူ့ ထက်ကိုရွှေ့ပြီး ပိုး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေကြီး၊ ပိုးကို ဘာခိုင်းချင်လို့လဲဟင်၊ ပိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဒေါ်လှထယ်သည် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ပြီး ရွှေ့ရုံ လေး ခေါင်းရမ်းလျက်. . .

“ခိုင်းစရာရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့”

ပိုးက ကြုံလို့နေသော သူလက်ကို ကိုင်ထားလျက် သူပြော
လာမည့်စကားများကို နားစွင့်စောင့်စားနေရ၏။

“အားလုံးကိုတော့ ကမ္မသကာပဲ၊ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့တံ
ရိုက်ပစေတော့”

“မေမေကြီး ဘာပြောတာလဲဟင်”

“အားလုံးဆိုတာ အိမ်သားအားလုံးကိုပါ”

ပိုး ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေလိုက်သည်။ ဘာစကားမှ
ဝင်၍မပြော။

ဒေါ်လှထယ်သည် အားလျော့မှူးမှိန်သော အကြည့်များ
ဖြင့် ပိုးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချ၏။

“ဒီမြေးမလေးအတွက် ဘွားဘွား စိတ်ထင်နေမိတယ်
ကွယ်”

ဒေါ်လှထယ်က ကိုယ်ကို စောင့်ငဲ့လိုက်ပြီး...

“သားကြီး ဆုံးကာစတော့ ဘယ်တရားနဲ့မှ ပြောလို့မရခဲ့
ဘူး။ အငယ်ကောင်ကိုလည်း နာကျည်းမိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို
အချိန်ကြာလာတော့လည်း ကံရဲ့စီမံရာပဲလို့ ပြောလို့ရလာပါပြီ၊ ပြုဘု
အသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပေါ့လေ၊ ဒီသံသရာကြီးလည်နေသရွေ့
ခုလိုမှကွဲတွေ၊ သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ ကြုံနေရဦးမှာပဲ၊ သားငယ်
ကို မေမေကြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါပြီ၊ သားကြီး သေဆုံးရတဲ့အကြောင်း
ပိုးကတစ်ဆင့် သိခွင့်ရတုန်းကတော့ မမူးရုံတမယ်ပါပဲလေ၊ ဟိုမှာ
လည်းသား၊ ဒီမှာလည်းသား မဟုတ်လား”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ မေမေကြီးရယ်”

“အင်း... ခုတော့လည်း အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါပြီကွယ်၊
သားလေးက ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ မေမေကြီးအနား သိပ်မကပ်တာလား၊
အမြဲအရက်စွဲနေတဲ့အတွက် မိခင်နား မကပ်ချင်တာလားတော့ မပြော
ထက်ပါဘူး၊ ရှိပါစေ... ရှိပါစေတော့လေ၊ တွယ်သမျှ သံယောဇဉ်
တွေလည်း ပယ်ချင်လှပါပြီ၊ သားရယ် မြေးနှစ်ယောက်ရယ်က
သောကျားလေးတွေမို့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မေမေကြီး စိတ်မချတာ ပိုး”

“အို... မေမေကြီးရယ်၊ ပိုးကို ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဦးဦးက
အစ အားလုံးနဲ့ ပြေလည်အောင် ပိုး နေပါတယ်”

“သိတယ်၊ အဲဒီလို လိမ္မာလို့ ပိုးအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ချင်တာ
ဆ၊ ပိုးမှာ ရည်းစားရှိသလား”

“ဟာ... မေမေကြီးကလည်း မဟုတ်တာ”

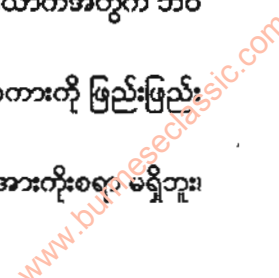
“ဒါဖြင့် သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ မေမေကြီး ပေးစားခဲ့ချင်တယ်၊
ဒီ လက်ခံမလား”

“အို... မေမေကြီးကလည်း ဒီအကြောင်း ပိုး တစ်ခါမှ
ဆည်းစားမကြည့်မိသေးပါဘူး၊ မကြာခင် အောင်စာရင်းလည်း ထွက်
ဆာမှာပဲ၊ ပိုး တက္ကသိုလ် ဆက်တတ်ချင်ပါသေးတယ်”

“အင်း၊ ဘွဲ့တစ်ခုကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲယူယူ ရနိုင်ပါ
သလဲ၊ အရေးကြီးတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝ
အခြေခိုင်ဖို့ပဲ”

ဒေါ်လှထယ်သည် လေးနက်သော စကားကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“ငါ့မြေးလေးမှာ မေမေကြီးကလွဲလို့ အားကိုးစရာ မရှိဘူး၊

ရွှေမောင်ဝင့်ကဆို အိမ်တောင် မကပ်တော့ဘူး၊ ဟိုပြဿနာဖြစ်ပြီးမှ နေ့ရောညပါ အရက်မှအရက် ဖြစ်နေပြီလေ”

ပိုးအတွက် သူ့သားငယ်နှင့် အတိုက်အခံ ပြုလုပ်ပြီး ရဲဝံ့ပြတ် သားစွာ ပိုးကို မွေးပေးခဲ့သော ပိုး၏မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်ကိုဖြင့် ပိုး ပြန်ပြီးငဲ့ညှာရပါမည်။ ပိုး၏ဖေဖေမှာ ဦးဦးနှင့် စကားများရာမှ လိမ့်ကျသေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မေမေကြီးမှလွဲ၍ ဘယ်သူတို့မှ ပြောမပြခဲ့။ မေမေကြီးကို ပေးအပ်ခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း ကိုကိုကို့ထံ ဒီနေ့ထက်အထိ ပိုး ပြောမပြခဲ့ပါ။

“ပိုး”

“ရှင် ပြောပါမေမေကြီး”

“မေမေကြီးဟာ တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေလာခဲ့ပေမယ့် သားကြီးအတွက် သားငယ်အတွက် ဖြစ်လိုက်ရတဲ့ သောတတွေ၊ အင်း... အခုလိုဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်လာစေ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်စရာတွေက ပိုများလာလေပါပဲလား”

“ပိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေကြီး”

“ပိုး လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ မေမေကြီး လုပ်ပေးခဲ့ချင်တာတွေကိုသာ ပိုး နာခံရပါပဲ”

ငါ့ကို အတင်းယောက်ျားပေးစားမှာလား ဆိုသော သံသယ သောကဖြင့် ပိုး စိုးရိမ်စွာ စောင့်စားနေဆဲ၊ ဒေါ်လှထယ်အပြင် ပိုး၏လက်မောင်းရင်းကို ဆွဲယူပြီး ပိုး၏မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာနားကပ်လာစေသည်။

“ပိုးကို မေမေကြီးရဲ့ စိန်တွေ ရွှေတွေ ပေးခဲ့ချင်လို့”

“ဟင်...”

“ဘယ်သူမှ မသိအောင် မေမေကြီး သိမ်းဆည်းစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံး ပိုးကို ပေးခဲ့မှာ”

“အို... မေမေကြီးရယ်၊ ဦးဦးတို့ အန်တီနဲ့တို့က ဘယ်တော့နပ်ကြပါမလဲ”

“ဒါတွေ သမီးအနေနဲ့ ဘာမှပြောနေစရာ မလိုဘူး၊ ဘာမှလည်း စိုးရိမ်နေစရာ မလိုဘူး၊ မေမေကြီးရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို သားတွေ မပြောနဲ့ သမီးရဲ့ ဖေဖေကြီးတောင် အကုန်သိမသွားဘူး၊ ဒီနားမဆိုတာ ဒီလို စုတတ် ဆောင်းတတ်ရတယ်”

ကိုင်းနေသော ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီး ဒေါ်လှထယ်ကို အံ့မြဲဇွာ ပိုး ကြည့်နေမိသည်။

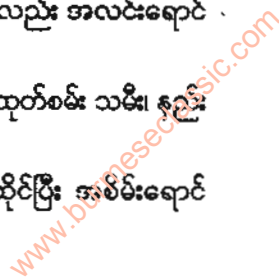
“သားကြီးကလည်း စံစားမသွားရရွာဘူး၊ သားငယ်ကလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချွေးမနွဲ့နွဲ့စိုးကိုလည်း မေမေကြီး သိပ်ကြည့်မရဘူး၊ ကဲ... ပိုး၊ အခန်းတံခါး သွားပိတ်စမ်း၊ ပြတင်းခါတ်ပါ ပိတ်လိုက် ပိုး”

ပိုးက သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း နာခံစွာ ဆောင်ရွက်ရသည်။

မှန်ပြတင်းမှာ အကြည်မဟုတ် မှန်အနောက်များဖြစ်၍ အတွင်းအပြင် ထွင်းဖောက်၍ မမြင်သာသော်လည်း အလင်းရောင်သာ ကောင်းစွာရနေသည်။

“ခုတင်အောက်က သံသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်စမ်း သမီး၊ နည်းနည်းတော့ လေးတယ်”

ပိုးက ကြမ်းပြင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အစိမ်းရောင်

သုတ်ထားသော သံသေတ္တာလေးလေးကြီးကို မနည်းအားနှင့်ဆွဲ ထုတ်ရသည်။

“ရော... ဒီသော့နဲ့ဖွင့်”

ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သော သော့တွဲထဲမှ ကြေးသော့တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်၍ပြရင်း ပေးသည်။

ပိုးက သော့ခတ်ပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တော့ သားရေ အဖုံးများနှင့် အခန့်ချုပ်ထားသော တရားစာအုပ်များ၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာနှင့် ဝိပဿနာရွှေနည်းတရားစာအုပ်များကို တွေ့ရသည်။

‘အဲဒါ မေမေကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်ပဲ’ ဒေါ်လှထယ်သည် သားကြီး ဦးစိန်မောင်ဝင့် ဆုံးပြီးသည်မှ ယနေ့ထိတိုင် ဘယ်လူမှမဟုတ် မသွားမလာတော့ဘဲ တရားကိုသာ အားထုတ်နေတော့သည်။ ယခု တော့ မကျန်းမာတာ နှစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။

“လက်ယာဘက်ထောင့်က စာအုပ်တွေကို ဖယ်လိုက်စမ်း သမီး”

သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်တော့ ပုဆိုးစုတ်အပြာကွတ် နှင့် ချုပ်ထားသော ခပ်မာမာ အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ထုတ်လိုက်”

ခုတင်ပေါ်မှ တစောင်းလှဲ၍ ညွှန်ကြားနေ၏။

စာအုပ်ထူများကြားမှ မနည်းမပါးပြီး ထုတ်လိုက်တော့ သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်နေကြောင်း စမ်းသပ်မိသည်။

“စာအုပ်တွေကို နေရာတကျ ပြန်ထား၊ သော့ခတ်ပြီး မြန် သွင်းလိုက်တော့ သမီး”

အားလုံး နေသားတကျ ဖြစ်သွားချိန်မှာ ပုဆိုးဟောင်းကို အိတ်လုပ်ပြီး ထိပ်က အပ်နှင့် ချုပ်ထားသော သေတ္တာငယ်ကို သူ ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်ရသည်။

“ချုပ်ရိုးတွေ ဖြည့်လိုက် သမီး”

အပ်ချည်ထိပ်တစ်စကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီး သီထား သော အပ်ချည်များကို တစ်ချက်ချင်း ဖြည့်လိုက်တော့ အတွင်းမှ ထစ်ပေခွဲပတ်လည်ခန့်ရှိ ကြေးသေတ္တာတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဒေါ်လှထယ်က သူ့ အိပ်ရာပေါ်မှ သေတ္တာငယ်လေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သော့ခတ်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

စိန်ကတ္တီပါ အပြာရောင်နှင့် အုပ်ထားသည်ကို လုပ်ဖယ် လိုက်တော့...

“အို”

ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ရောင်စဉ်များ ထွက်နေသော ရွှေနှင့် စိန် တွေ...

“အဲဒါ မေမေကြီး မိဘလက်ထက်ကတည်းက အမွေရထား ဆွဲ စိန်တစ်ကိုယ်စာ၊ ရှေးတုန်းကတော့ ဆံထုံးမှာ စိုက်ရတဲ့ စိန်ဘီး ထုတ်တို့ စိန်ပန်းခိုင်တို့ ပါပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ စိန်ကြယ်သီးကတော့ သမီး ဝတ်စရာ မလိုဘူး၊ ကျန်တဲ့ စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်လက် တောက်တစ်ရံနဲ့ စိန်ကြိုးကတော့ သမီး ဝတ်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အခေါက်ရွှေတွေက သုံးဆယ်သားကျော်မယ်”

“ဟာ... အဲဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပိုး ဘယ် သို့လုပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းတတ်ပါ့မလဲ မေမေကြီးရယ်၊ မေမေကြီးဆံမှာပဲ ထားပါ”

“မေမေကြီးဆိုမှာ ထားရင် အားလုံးပိုင်ဆိုင်တဲ့အမွေ ဖြစ် သွားမှာပေါ့၊ ပိုးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပေးချင်လို့ အခုလိုကြိတ်ပြီး ပေးတာပေါ့ကွယ်”

ပိုး ရင်တွေ ထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။ ဤပစ္စည်းများကို ရရှိမည် ဆိုခြင်းအတွက် ယော်ရွှင်သွားခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း ပိုး ကိုန်ဆိုပုံပါသည်။ ဒီလောက် သိန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိမည့် ပစ္စည်း များကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပိုး ယူမထားရဲပါ။

“ကဲ... ဒါကိုတော့ လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းထားပေတော့ ပိုး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ တွင်းနက်နက်တူးပြီး ပြုတ်ထား၊ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံး”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ပိုး ကြောက်တယ်”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ အားလုံးကိုပဲ ကြောက်တာ မေမေကြီးရဲ့”

အပျိုဦးအရွယ်လေး ပိုးအတွက် အတွေ့အကြုံသစ် ဖြစ်နေ ချိန် စိတ်လှုပ်ရှားနေရာသည်ဟု ဒေါ်လှထယ် သိ၏။ ကတ္တီပါ အဝတ် စကို ပြန်ဖုံး၊ ကြေးသေတ္တာကို သော့ပြန်ခတ်ပြီး ပိုး၏လက်ထဲသို့ သော့ကို ထည့်သည်။ ပိုး၏ လက်ခုံလေးကို ဆုပ်ထားရင်း...

“မေမေကြီး ခြေရင်းက မီးခဲသေတ္တာထဲမှာ မေမေကြီး လက် ဝတ်လက်စားအချို့နဲ့ ငွေတွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒါရယ် ဒီခြံနဲ့ တိုက်သုံး လုံး၊ စက်တွေကိုတော့ သားနှစ်ယောက်အတွက် အညီအမျှ ခွဲယူကြ ပေါ့၊ နွဲ့နွဲ့စို့စို့က အလည်ပါ။ ရှိသမျှ ထက်ဝက်ရအောင် သူ ယူလိမ့် မယ်၊ အဲဒီအထဲက တစ်ဝက်ကိုမှ သမီး ပိုး ရမှာ၊ သူလား အပြည့်အစ ပေးမှာ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စို့ကို ဒေါ်လှထယ် လုံးဝကျေနပ်ပုံ မရပါ။

“ဒါကြောင့် အတွင်းပစ္စည်းကို သူပေးသလောက်ပဲ ယူလိုက် တော့၊ ကြားလား ပိုး”

ပိုး အသံပင် မထွက်နိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းညိတ်၍သာ ပြရ ပါ၏။

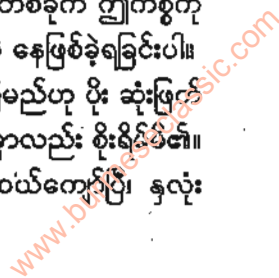
“မေမေကြီးမှာ သားသမီးကံ မကောင်းဘူး သမီးရယ်၊ အကြီးဆုံး သမီးလေးကျပြန်တော့လည်း ဆုံးသွားတယ်၊ သား နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆိုးကြတယ်၊ သားကြီး ချောမှာတော့ လိမ္မာမယ်ကြံကာရိုသေးတယ် ဘဝကူးသွားရရှာပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ သတ္တဝါတိုင်းဟာ အတိတ်က ပြုခဲ့ကြတဲ့ ကံစီမံရာ အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ကြရတာပေါ့လေ၊ သားကြီးနဲ့ သားငယ်တို့ရဲ့ ပဋိ သတ္တကိစ္စကို ပိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပြတာ မေမေကြီး ပိုးကို အိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဖခင်ကြီး လိမ့်ကျသည့်နေ့က ချောက်ချားဖွယ် မြင်ကွင်းကို ဦးပြန်လည်မြင်တွေ့နေမိသည်။ ဖခင်၏ မေတ္တာငွေ့ကို ခိုလှုံခွင့်ရရှိစ ဘာလမှာပင် ပြန်လည်ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

မေမေကြီး အတန်တန် အထပ်ထပ် တောင်းပန်၍သာ ပိုး ရောင်နှုတ်ဆိတ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုက ဤကိစ္စကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စို့ မသိစေချင်၍လည်း ပိုး မပြောဘဲ နေဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

ကိုကိုကိုတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြောပြမည်ဟု ပိုး ဆုံးဖြတ် သားဆဲပင်။ ကိုကိုမှတစ်ဆင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စို့ သိမှာလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

“မေမေကြီး အသက်လည်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ နှလုံး

ရောဂါနဲ့ ဆီးချိုရောဂါကလည်း ဖိစီးနေပြီမို့ မေမေကြီးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ဟာ မဝေးတော့ဘူးဆိုတာ သိလို့... ”

“အို... ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေကြီးရယ်”

“ဪ... ဒါက လူတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စပါ သမီးလေး ရယ်၊ တရားမသိကြလို့သာ ငိုကြ ရယ်ကြ၊ ဝတ်ကြ စားကြ၊ ရွှေလှုပ် ငန်းစဉ်ကြီးတွေ ချကြနဲ့ လုပ်နေကြတာပါ။ တကယ်တော့ ခုလို လူဖြစ် ရတာဟာ သံသရာခရီးရှည်ကြီးအတွင်းက တစ်ထောက်နားရတဲ့ တစ်ဘဝတာ အချိန်တိုလေးပါပဲ”

ပိုးသည် မေမေကြီး၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို နက်နဲစွာ မတွေးတတ်သေး။

“မေမေကြီးတို့အားလုံးဟာ ဘဝများစွာကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ ကြတဲ့ သံသရာခရီးသည်တွေ၊ ပြီးတော့ ဘဝများစွာကို ဖြတ်သန်း နှိ ထပ်မံထွက်ခွာသွားရဦးမယ့် သံသရာခရီးသည်ကြီးတွေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဘဝတွေတိုပြီး နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးအောင် မေမေကြီး တရားအားထုတ်နေတာ ပေါ့ကွယ်”

စကားတွေ ပြောရလွန်းသဖြင့် ပန်းလှသွားလေသော်လည်း ဒေါ်လှထယ်က မနားသေးဘဲ... ”

“ဒါနုပါရမီပါအောင် ဇီဝိတဒါန သံယာဓိဆေးရုံ အပါအဝင် ကျောင်းကန်ဘုရားတွေအတွက် ငွေတစ်သိန်း လှူခဲ့ပြီပါပြီ ကိုအောင် ဝင့် ရှိစဉ်ကလည်း ကျောင်းဆောက်၊ ဇရပ်ဆောက်၊ သိမ်ဆောက် ရဟန်းခံတာတွေ လှူခဲ့ပြီပါပြီကွယ်။ အခုကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ သားမြေးများ အမွေရကြပါစေတော့၊ ဒီအထဲက အားကိုးရာမဲ့နေရာ

တဲ့ မြေးလေး ငိုအတွက် ဒီနေ့ ဒါကိုပေးပြီးရင် မေမေကြီးရဲ့ ဝတ္တရား တွေ ပြီးပါပြီ”

“မေမေကြီး မောနေပါပြီ၊ နားပါဦး”

“ပြောစရာရှိသေးတယ် သမီး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကိုတော့ သမီး အသေအချာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နော်၊ ကြားလား၊ သန့်စင်တဲ့ ဝစ္စည်းတွေပါကွယ်၊ အလဟဿ မကုန်ခမ်းပါစေနဲ့၊ ပြီးတော့... ”

ဒေါ်လှထယ်မှာ တစ်ဘက်သို့ ရွှေစောင်းလိုက်ပြီးမှ... ”

“ပိုးကို မေမေကြီး မသေခင်မှာ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ချင် တယ်၊ ဒီမိထွေးနဲ့ ဒီဦးလေးနဲ့ မလွယ်ဘူး”

“သမီးကို သိပ်ချစ်တဲ့ သမီးကိုကိုအရင်း ရှိပါသေးတယ် မေမေကြီးရယ်”

“မောင်နဲ့ နှမ ဆိုတာကလည်း အိမ်ထောင်ကွဲသွားကြရင် သူစိမ်းထက် ဆိုးတာတွေ အများကြီးပါ၊ ပြီးတော့ သူ့အမေကလည်း ဟောနဘူး ပိုး၊ ပိုးတို့အရွယ်ကတော့ ရွှေတိုကြပြီး မမြင်တတ်ကြဘူး လေး၊ မေမေကြီးကတော့ ပိုးကို တို့များ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်တဲ့ သံအမတ် ကြီး ဦးထွန်းအောင်စ်ရဲ့ သားလေး ‘မောင်စွမ်းထက်’ နဲ့ နေရာချထား ပေးခဲ့ချင်တယ်”

“မောင်စွမ်းထက်... ”

မောင်စွမ်းထက်နဲ့တဲ့။

ဒေါ်လှထယ်၏ အခန်းမှ ပြန်လာချိန်တွင် သိန်းပေါင်းများစွာ တန်သည်ဆိုသော စိန်ရွှေရတနာသေတ္တာကို ပိုက်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ပိုး ငယ်စဉ်က နေရာသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မဟုတ်တော့။ ပိုး၏ နေရာဟောင်းလေးကို စတိုခန်းလုပ်ထားပြီး ပိုးအတွက် အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းကျယ်တစ်ခု ရရှိထားသည်။

အရှေ့ဘက် ဘုရားခန်းဘေးတွင် မောင်လေးမြတ်သူမောင်က အိပ်ပြီး နောက်ဘက်အိပ်ခန်းကျယ်ကို ပိုးအတွက် ပေးထားသည်။

အောက်ထပ်မှာတော့ ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့်နှင့် မေမေကြီး။

ကိုကိုနှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ပိုးတို့ကတော့ သူတို့တိုက်ကလေးမှာပင်။ ပိုးမှာ ကိုယ့်အခန်း ပြန်ရောက်ပြီး အပေါ်ထပ်၌ ဘယ်သူမှ မရှိမှန်း သိပါလျက်နှင့် အခန်းတံခါးကို အသေအချာ ပိတ်နေမိသည်။ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ကြေးသေတ္တာကို ဘယ်နေရာထားရမှန်းမသိ။ ပိုး ဥစ္စာခြောက်နေပြီ။

နောက်ဆုံးမှာမှ ပီရို၏ အောက်ဆုံးဆင့်၌ထားပြီး အပေါ်က အနွေးထည် ဆွယ်တာအိတ်များနှင့် အုပ်မံထားလိုက်သည်။

ပိုး အိပ်ရာပေါ်သို့ နွမ်းလျှပ်ပန်းစွာ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး မေမေကြီး ပြောစကားများစွာထဲမှ စကားစုလေးတစ်ခုကိုသာ ပဲ့တင်ထပ်စွာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြန်၍ကြားနေ၏။

သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းအောင်စံရဲ့သားလေး မောင်စွမ်းထက်နဲ့ နေရာချထားပေးခဲ့ချင်တယ်။

မောင်စွမ်းထက်နဲ့ နေရာချထားပေးခဲ့ချင်တယ်။

မောင်စွမ်းထက်နဲ့. . .

မောင်စွမ်းထက်နဲ့. . .

ပိုးသည် လှုပ်ရှားလွန်းသောရင်ကို ခေါင်းအုံးနှင့် ဖိပိုက်ထားလိုက်ရသည်။

ဦးထွန်းအောင်စံ ဆိုသည်မှာ ပိုးတို့နှင့် လေးခြံကျော် နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ လက်ရှိသံအမတ်ကြီးရာထူးဖြင့် နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

စွမ်းထက် ဆိုသည်ကိုတော့ ခပ်ငယ်ငယ်က တွေ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ သတိမထားမိ။ သူတို့ ဒီဝင်ဒါမိယာခြံမှာပဲလား။ နိုင်ငံခြားမှာလားဟု ပိုး မသိ။

“မေမေကြီးက ငါ့ကို ဒီမှာမနေရအောင် မောင်စွမ်းထက် ဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာလား မသိဘူး”

မေမေကြီး စိတ်ပူသလို ဦးဦးနဲ့ အန်တီနဲ့တို့က မကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့အန္တတာကိုခံပြီး ငါ့ကို သိပ်ချစ်ရှာတဲ့ ငါ့ရဲ့ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်လေ။

ထိုညက ပိုး အိပ်မရတော့ပါ။

ပိုး၏ အတွေးထဲတွင်. . .

“ကိုကို”

“မောင်စွမ်းထက်” နှင့်. . .

“ရတနာသေတ္တာ” တို့က ရှုပ်ထွေး မွေ့နှောက်နေကြသည်။ ရတနာသေတ္တာကို ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းမြှုပ်ထားရပါမလဲ။

၁၄၀ * ကလျာ (ပိစာ-သိစုံ)

“ကိုစွမ်းထက်ကို ငါ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုက သဘော တူပါ့မလား”

“ကိုကို သဘောတူတာ မတူတာထက်ကို ငါကိုယ်တိုင်က ကျောင်းတက်ချင်သေးတယ်၊ ယောက်ျား မယူချင်သေးဘူး”

ထိုညက အတွေးပေါင်းစုံတို့သည် ပိုး၏ အိပ်ချင်စိတ်ကို တွန်းဖယ်နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

အခန်း(၁၆)

ဦးရွှေမောင်ဝင့်သည် သူပိုင်ဆိုင်ရာ လက်ဝဲဘက်မှ တိုက် ငယ်အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အရက်သောက်နေသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ အရက်သည် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၏။ အရင်းနှီးဆုံးသူလည်း မည်၏။ အမြတ်နှီးဆုံးသော ချစ်သူဟုလည်း သတ်မှတ်၍ ရပါ၏။

ပယင်းရောင် ဂျော်နီလမ်းလျှောက်ကို အကြိုက်ဆုံး အရက် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရသည်။ ထိုထက်ပို၍ နှစ်သက်သည်ကတော့ ဘလက်လေဘယ်လ် ခေါ် အမည်းရောင် ဂျော်နီဝါးကားပါ။ ဈေးက အဆမတန် ကြီးမြင့်နေသဖြင့် ဘလက်လေဘယ်လ်ကိုဖြင့် မသောက် နိုင်တော့ပါ။

လူသေနိုင်သော မက်သနောလို ရရာ ကြုံရာများနှင့် ရော ထားသော အရက်ဖြူသောက်မိ၍ သေဆုံးသူတွေ မရေမတွက်နိုင် အောင် များပြားနေသော အချိန်မှာ ဂျော်နီဝါးကား သောက်နိုင်သည့် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော နှုန်းကလည်း နယ်နယ်ရရ တွေ့၏။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်သည် အလုပ်ကိုလည်း တိကျတာဝန်ကျေ
စွာ မဆောင်ရွက်နိုင်။ သစ္စာရှိသော တပည့်များ ရှိနေ၍သာ လုပ်ငန်း
များ လည်ပတ်နေပြီး ဝင်ငွေရှိသင့်သလောက် ရှိနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်လှထယ်ကလည်း ငွေဝင်ငွေထွက်ကို သိပ်ပြီးမကွပ်ကဲ
တော့ပါ။ စားစရိတ် သုံးစရိတ်ကို သူမီးခံသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ပေးနေ
သည်။

ဦးရွှေမောင်ဝင့် ရသည့်အထဲမှ သူမရိုး ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး သုံးစို့
တစ်လ သုံးထောင် ပေးရသည်။ သူ့သား မြတ်သူမောင်၏ ကျောင်း
စရိတ်၊ သူ့အရက်ဖိုးနှင့် ကားနှစ်စင်းအတွက် ဓာတ်ဆီ၊ ဒရိုင်ဘာ
ကားပြင်ခ စသော ကုန်ကျစရိတ်များကို သူ တာဝန်ယူရသည်။
အားလုံးအတွက် တစ်လလျှင် တစ်သောင်းခွဲနှင့် နှစ်သောင်းကြား
ကုန်ကျသည်ကို ကာမိနိုင်သော ဝင်ငွေများ ရှိနေဆဲပင်။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ ဘဝသည် တစ်လျှောက်လုံး ဘာအတိမ်း
အစောင်းမှ မရှိခဲ့။ ချောပြေသိမ်မွေ့သော ဘဝလမ်းကို နူးညံ့ညင်သာ
စွာ လျှောက်လှမ်းခွင့် ရခဲ့သည်။

သူ့အချစ်ဦး မြတ်မြတ်သူကို လက်ထပ်ခွင့်ရပြီး ငပလီသို့
ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ခဲ့ရသော ကာလသည် ဦးရွှေမောင်ဝင့်ဘဝ၏
နောက်ဆုံးပျော်ရွှင်ခွင့်ရသော ကာလများ ဖြစ်ချေသည်။

ငပလီမှ ပြန်လာသောနေ့မှာပင် ပိုး အိမ်သို့ရောက်လာပြီး
ပိုးနှင့်အတူ ဦးရွှေမောင်ဝင့်အတွက် ကံကြမ္မာဆိုးသည်လည်း အလုံး
အရင်းနှင့် အင်အားပြည့်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

မြတ်မြတ်သူသည် စိတ်ကြီးသော၊ အစွဲအလမ်း လွန်ထဲ

သော မိန်းမဖြစ်၍ ဘယ်လိုရှင်းပြ၍မှ မရဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ
သူ့ကို ခါသီးစွာ နာကြည်းရင်း လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

သားလေးကြောင့် ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့ရသော်လည်း ပျော်ရွှင်မှုအပေါင်းသည် မြတ်မြတ်သူနှင့်အတူ လိုက်
ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ပိုးကို မြင်ရလေတိုင်း 'သင်းကြောင့်' ဟူသောစိတ်ဖြင့်
တလေးအပေါ် ရန်ငြိုးကြီးခဲ့သည်မှာ ကာလများစွာ... .

နောက်တော့ ကိုကို ဝင့်ထယ်ဂေဟာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။ သူ့သမီးပါဟု ဝန်ခံချိန်မှာ မြတ်မြတ်သူသည် တမလွန်
သို့ ရောက်နှင့်သွားခဲ့ပြီ။

ဤအသိကြောင့် မချီသောရင်ဖြင့် ကိုကိုကို နာကြည်းစိတ်
ဝင်ခဲ့သည်။

ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည် ယခင်က တစ်ယောက် ယခု
တစ်ယောက်လို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရှာသည်။

ဖခင်စိတ် ဝင်လာ၍လားမသိ။ စိတ်ထားတွေ အမှုအရာ
တွေ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ့သမီးလေးကိုလည်း ချစ်လိုက်သမှု
အသည်းခိုက်အောင်ပင်။ ရွှေမောင်ဝင့် ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ သူ
သားလေးကိုလည်း သူ တအားချစ်ခဲ့သည်လေ။

စိန်မောင်ဝင့် ငယ်စဉ်က သူ့ရည်းစားတွေကို သူ မမှတ်မိနိုင်
လောက်အောင် မိန်းမရွပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ သူ့ဇနီးလည်း ပါလာ
ပြီး သမီးကလည်း ရှိနှင့်နေသဖြင့် စိန်မောင်ဝင့်မှာ အပြစ်ရှာမရနိုင်
အောင် ကောင်းနေရှာသည်။ စီးပွားရေးကိစ္စကိုလည်း သူ့ညီလေး

အား ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိစွာ။

အစ်ကို၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အစ်ကိုအပေါ် ခွင့်လွှတ်စိတ်၊ ချစ်ခင်စိတ် ဝင်လာမိချိန်ကျကာမှ . . .

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

ဝိုးဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်အစုံကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ပါရဲ့နဲ့ ဒီနေ့ထက်ထိ ဘာမှမပြောဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရပါဘူး ကိုကို၊ ဒီကလေးရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်မျိုးတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရေ”

“ကိုကိုနဲ့ ဝိုးနဲ့သိအောင် ညီအော်ပြီး ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ အော်ပြီးပြောလိုက်ချင်တယ်”

“ကိုကို သေရတာ ညှိမှာ တာဝန်မကင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်အတွက် လက်စားချေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မြတ်အတွက် လက်စားချေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

မူးမူးနှင့် ဦးရွှေမောင်ဝင့် ကြုံးအော်ပစ်လိုက်သည်။

ရှေးဦးအတွေးများကတော့ ရင်ထဲမှာသာ ဖြစ်တည်ပြီး ကွယ်ပျောက်သွား၏။ နောက်ဆုံး အတွေးများကိုဖြင့် နှုတ်မှ ဖွင့်အော် လိုက်မိသည်။

ဆိုသည်များကို စကားလုံးအဖြစ် တအားအော်ပစ်လိုက်မိ သည်။

သူပိုင် တိုက်ငယ်လေးအတွင်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်းစို့ ရင်တွင်းမှာ ကျပ်တည်းနေသမျှ သတ်သာခွင့်ရအောင် အော်ဟစ် လိုက်မိခြင်းပါ။

ထိုအချိန်တွင် . . .

ဦးရွှေမောင်ဝင့် ထင်ထားသည်သို့ ဤတိုက်ငယ်အတွင်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ တိုက်၏ ဖိနပ်ချွတ်အကွယ်တွင် ရပ်လျက် သူ့အခြေအနေကို လာ၍ကြည့်ပြီးမှ တိုက်တွင်းဝင်ရန် ရပ် စောင့်နေသူက . . .

“ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး”

တိုက်၏ ဖိနပ်ချွတ်မှနေ၍ အတွင်းသို့ဝင်ရန် ခြေမလှမ်းဖြစ် သေး။ ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း သူ့ကို မမြင်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ဤတိုက် သို့ အကြောင်းတစ်ခုခုရွာပြီး လာနေကျ။

“ကိုကို သေရတာ ညှိမှာ တာဝန်မကင်းပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မြတ်အတွက် လက်စားချေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဤမျှဆန်းပြားသော စကားသံကို မိမိနားနှင့် ကြားလိုက်ရ ပါလျက်နှင့် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူသော အတွေးဖြင့် ကိုယ့်နားကိုပင် တိုယ်မယ့်ချင်။

“ကိုကို သေရတာဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဒါနဲ့ လှေကားပေါ်ကနေ သူ့ဟာသူ လိမ့်ကျတာဆို”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၏ ရင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကြောက်

စက်ဖွယ် အတွေးသစ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စို့ယုံလာသည်။ လက်တွင်းမှ ဝက်အူချောင်းကြော် ပန်းကန်ကို မြဲမြဲအောင်

တိုင်ထားပြီး ကြောင်၍ရပ်နေဆဲမှာ အိမ်ထဲမှ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က သူ့ကို မြင်နှင့်သွားတော့သည်။

“ဪ . . . မနွဲ့ . . . လာလေ”

သည်တော့မှ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးတ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြုံးများဖြင့် ဖုံးထားတတ်သည်ချည်းပါ။ ယနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား တည်ကြည်၍နေသည်။ အပြင်အဆင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြော့နေဆဲ။ နက်ပြာရောင် အင်ဒိုနီးရှားအပွင့်ကြီး ဝမ်းဆက်နှင့် မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်နှင့်၊ အိုင်းလိုင်နာနှင့်၊ ခရမ်းပြာရောင် နှုတ်ခမ်းနီနှင့်။

“ကိစ္စအထူး ရှိလို့လား”

သူ့မျက်နှာ တည်ကြည်တင်းမာနေခြင်းကိုကြည့်ပြီး ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် မေးလိုက်သည်။

“ရွှေမောင်ဝင့် စားဖို့”

“အရက်နဲ့ မြည်းဖို့”

ဆိုပြီး ဟင်းလျာများ၊ အာလူးကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ ဝက်စဥကြော် စသည်များကို လာ၍ပို့နေကျ။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး ဘာကြောင့်လာနေသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဦးရွှေမောင်ဝင့် သိ၏။

အရင်ကစိတ်၊ အရင်ကလေးနှင့်သာဆိုလျှင် နောက်ထပ် မလာဝံ့အောင် တစ်ချီတည်း ဟောက်ထုတ်ပစ်လိုက်မည်။

ယခုတော့ ဦးစိန်မောင်ဝင့် သေဆုံးပြီးမှ ဦးရွှေမောင်ဝင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးအပေါ်၌လည်း အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေမိခြင်းပင်။

“လာထိုင်လေ”

“ခုနပြောနေတာတွေ မနွဲ့ အားလုံးကြားလိုက်ပါတယ်”

သူ ဘာပြောလိုက်မိသည်ကို သူမသိ။ ကိုကိုစိန်မောင်ဝင့် အကြောင်း တွေးနေမိတာတော့ သေချာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ ဘာပဲပြောပြော အမှူးစကားနဲ့ အရူးစကား အတူတူပဲပေါ့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်က အော်ရယ်လိုက်သော်လည်း ရင်ထဲက ရွှင်ပျခြင်းမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားရှိခဲ့လျှင်လည်း ချေဖျက်ရန် အတွက် မရယ်ချင်ဘဲနှင့် အော်၍ရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သော ပန်းကန်ပေါ်မှအဖုံးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဝက်အူချောင်းကြော်ပါလား၊ အတော်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနွဲ့ ပြန်မှ ဝဲ သောက်ရင်း စားတော့မယ်”

“ဘာလဲ၊ မနွဲ့ကို ပြန်ခိုင်းနေတာလားဟင် ရွှေမောင်ဝင့်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နေပါ... ရပါတယ်”

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ပျော့ပျောင်းနေ၍ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးစိတ်မှာ သံသယဝင်လာသည်။ ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်ရ ကောင်းမလား။

“ဒီလိုမေးရုံနဲ့ အဖြစ်မှန် ရှိခဲ့ရင်တောင် သူ ချက်ချင်းဘယ် နေခံမလဲ၊ ငါ့ကို မလိုမုန်းထား ဖြစ်သွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ နေပါ အဦးလေ၊ ငါ စိမ်းကိန်းချထားတာတွေ ဖြစ်ခါနီးမှ အပျက်စီး မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့ယောက်ျားကလည်း လွမ်းလောက်စရာရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ မိနွဲ့ မတွေ့ခင်က ရဲ့ ထားတဲ့ သမီးကလည်း အိမ်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ သူ၏ တင်းတည်နေသော မျက်နှာကို ပြောချော့လိုက်သည်။

“တိုက်ကြီးက ထမင်းဟင်း စားမကောင်းရင် မနွဲ့ ချက်တာလေး စားကြည့်ပါဦးလား၊ အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်ပေါ့”

“စားမကောင်းတဲ့နေ့ လာပါ့မယ်”

“နေ့တိုင်း စားလို့ကောင်းနေတယ် ထင်တယ်နော်”

“ဟ့”

“မနွဲ့ ဖိတ်တာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပါပြီ၊ တစ်ခါမှ လာမစားဖူးသေးလို့”

“ဪ... အင်း... လာ... လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဦးရွှေမောင်ဝင့် အတော်လေး မူးနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင်ဖြင့် မဟုတ်သေး။

“ဒီမိန်းမ ငါ့ကို ကပ်ချင်နေတာ”

ဆိုသောအသံကဖြင့် မူးမူး မမူးမူး သိမှတ်နေဆဲပင်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးအနေနှင့် ဦးစိန်မောင်ဝင့် သေဆုံးပြီးချိန်မှစ၍ လန့်နေသည်။ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ပူဆွေးစိတ်က နည်းနည်း...

“ဒီပစ္စည်းတွေ ငါ့မှ ရပါ့မလား”

ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က ခပ်များများ။

ဦးစိန်မောင်ဝင့်၏ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် တိုက်ပေါ်မှာ ထူရစ်ခဲ့၍ အမွေ မရစရာအကြောင်းတော့ မရှိ။ သို့သော်လည်း ထိုထယ်ဂေဟာကြီး၏ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုက အဘယ်မျှ ရှိနေသည်ဆိုသည်ကို သူ မသိသေး။ ဦးစိန်မောင်ဝင့် ရှိစဉ်က အတန်တန် မေးခဲ့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သိခွင့်မရခဲ့။ သိအောင်လည်း မကြိုးစားသဖြင့် လင်မယားချင်း အကြိမ်ကြိမ် စကားများခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသို့ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားဘဝနှင့် ဘာကိုမျှ လက်ဝါးကြီးအုပ်ခွင့် မရသေးချိန်မှာ ဦးစိန်မောင်ဝင့်က ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းဆုံးပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လည်ပတ်ပါးနပ်သော ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးအတွက် အလွန်အဖိုးတန်သော အတွေးသစ်ထစ်ရပ်ကို တွေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“ပိုးနွဲ့ မြတ်သူမောင်ကလည်း အေးကြပါတယ်၊ အဘွားကြီးကလည်း ယုံယုံ၊ ငါ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော ရန်သူက ရွှေမောင်ဝင့်ပဲ”

“သူ့ကို ငါ တည့်အောင်ပေါင်းရမယ်”

“အဲဒီကတစ်ဆင့် သူ့ကို သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ငါ့ရဲ့ဘဝမှာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာရဲ့ ထာဝရ အရှင်သခင်မ ဖြစ်ပြီ”

အဖိုးအနတ္တထိုက်တန်လှသော ဤအတွေးကြောင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးသည် မုဆိုးဖို မတ်တော်မောင် ရွှေမောင်ဝင့် ရှိရာသို့ မကြာခဏ တူးလာပြီး...

ရွှေမောင်ဝင့်ကို သနားဟန်၊ ဂရုစိုက်ဟန်၊ သူ့ဘဝ၏ အားငယ်ဟန် သရုပ်မျိုးစုံကိုဆောင်၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း သူ့ကို လုံးဝကြည့်မရ။ သူနဲ့ ဘာစကားမှ မပြောချင်။

သို့ပါသော်လည်း ကိုကိုစိန်မောင်ဝင့် သေရသည့်အတွက် ချမ်းမြေ့သောစိတ်ဖြင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို သားအမိနှင့် ပိုးအပေါ်တွင် ထစ်ထစ်လျှော့၍ ဆက်ဆံပေးခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကလည်း သူ့ကိစ္စနှင့်သူ။ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က
လည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ့အိမ်သာ အဖေအယုများ ပြောလည်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရင်တွင်းမှာတော့ ရန်ငြိုးဖွဲ့မတတ် စက်ဆုပ်နေကြကြောင်း
သူတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံးသားမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြ။

“ဆက်သောက်လေ၊ မနွဲ့အဖို့ကတော့ ဒါတွေ ရိုးနေပါပြီ
ရွှေမောင်အစ်ကိုက မနွဲ့ကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့တယ်လေ၊ အရက်
ဖဲ၊ မိန်းမ၊ အို. . . ဒါတွေအားလုံး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရတာပါ။ ရွှေမောင်
ဆက်သောက်ပါလေ၊ ဝက်အူချောင်းကြော်လေးနွေးတုန်း မြည်းကြည့်
ပါဦး”

အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ကြီးတွေမှာ ရွှေမောင်တို့
မနွဲ့တို့ဟူ၍ ကနွဲ့ကလျာ လုပ်နေကြသည်မှာ မသတိစရာ။

ရွှေမောင်ဝင့်က ပြုံးပြပြီး အသင့်ပါလာသော ခက်ရင်းထေး
နှင့် ထိုးယူပြီး ကိုက်ဝါးစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ လက်ကျန်အရစ်
ကို မော့ပစ်လိုက်၏။

“ရွှေမောင် စောစောကပြောတာ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ မနွဲ့
ပီပီသသ မကြားလိုက်ရလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“မသိတော့ဘူး၊ ဘာပြောမိလို့လဲ”

“မနွဲ့ အကြားမှားမလားတော့ မသိဘူးနော်၊ ကိုကို သေ
တာ ညှီကြောင့်လို့ ပြောလိုက်သလားလို့”

“ဟင်. . .”

ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် အမူးပြေသွားပြီ ထင်လိုက်ရ
သည်။

“ဟုတ်လားဟင်၊ ကိုကို သေရတာ ညှီကြောင့်လို့ ပြောလိုက်
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ. . . ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ၊ ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူ့ဟာ
သူ လှေကားက လိမ့်ကျပြီး အုတ်ဆက်ကွဲသေတာပဲ၊ သူ့သမီး ပိုးရွှေ
တင်ဖြစ်တာ၊ ပိုးကတောင် ဘာမှမပြောဘူး”

ဒီလိုတော့လည်း အမူးသမားပေမယ့် အမူးပါးက ရှင်းပြ
လိုက်တာ ချောလို့။

“အေးလေ. . . ဟုတ်မှာပါပဲ၊ သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်တဲ့ သူ
သမီးတောင် ဘာမှမပြောတာ ငါက အနေသာကြီးပဲ၊ ငါ့အစီအစဉ်
ဖြစ်မြောက်ဖို့သာ အဓိက. . . ငါက ဝင့်ထယ်ဂေဟာရဲ့ ‘ထာဝရ
အရွှင်သခင်မ’ ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမပဲလေ. . .”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အခန်း(၁၇)

“ကိုကို ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ဘာသာစုံ သိခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ မလွယ်ဘူးတဲ့”

“ဟာ... စိတ်ညစ်ရပါလား”

“ဘာညစ်စရာရှိလဲ၊ အောင်ပါတယ်လို့ သိနေပြီပဲ၊ လာမယ့် နှစ်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီလေ”

“အဲဒါကို မယုံရဲသေးတာ”

“ဘာလို့မယုံရမှာလဲ၊ အောင်စာရင်းတောင် စောင့်စရာမလိုဘူး၊ ဖြေပြီးကတည်းက ကိုကိုကိုယ်တိုင် စစ်ထားတာ အောင်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ဟာ... ကိုကိုက အပိုင်ပြောနေတာပဲ၊ ကိုကို စစ်တိုင်း အောင်မလားလို့”

“အောင်ပါတယ် ညီမလေးရာ၊ စိတ်ထင့်မနေစမ်းပါနဲ့ ရော... မှာလိုက်တဲ့မုန့်”

“အို... အဲဒါ မုန့်မဟုတ်တာ၊ ဝတ်သားတုတ်ထိုး”

“ဪ... ကလေးစားလို့ရတာဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုန့်ပေါ့ ပိုးရာ”

“ဟင့်အင်း၊ ပိုး ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကဲပါ၊ ဘာလို့ ကိုကိုကို လျှောက်ငြင်းနေရတာလဲ၊ စားမယ် မဟုတ်လား၊ ထည့်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း”

ကိုပြည့်ဝန်းက ပလတ်စတစ်အိတ်နှစ်အိတ်ကို ဖြည့်၍ နန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲမှာ အချဉ်ရည်တစ်ပန်းကန်၊ တုတ်ထိုးမထားသော ဝတ်ကလီစာတုံးလေးများက တစ်ပန်းကန်။

“ကိုကိုလည်း စားဦးလေ”

“စားပါ”

အမှန်တော့ မောင်ပြည့်ဝန်း စားချင်နေမိသည်။ ဆိုင်မှာ ထည်း မစားဖြစ်ခဲ့။ တစ်ဆယ်ဖိုး ဝယ်လာပြီး အိမ်ရောက်မှ စားမည် ဆို စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ နည်းနေသည်။ ပြီးတော့ ပိုးကလည်း မြိန်ယုတ်စွာ အားပေးတရ စားနေ၍ သူ ဝင်မစားရက်တော့ပါ။

ကျောင်းပိတ်ထားသည်မို့ ကိုပြည့်ဝန်း မြို့ထဲထွက်လေတိုင်း အတွက် စားစရာတစ်ခုခု ပါလာတတ်မြဲ။ ပါမလာလျှင်လည်း ပိုးက စိတ်ကောက်ပြသည်။ တကယ်ရင်ထဲက စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း မောင်ပြည့်ဝန်းလည်း သိ၏။ ပိုးအတွက် ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူစရာ သူ၍ ဤလောကတွင် ဤအစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေသည် မဟုတ်လား။

ပိုးက အချဉ်ရည်များနှစ်၍ အားပေးတရစားပြီး စတိုးဖတ်ဆေးခွက်မှာ ပန်းကန်နှစ်ချပ်လုံးဆေးပြီး နေရာတကျ ပြန်ထား

သည်။ ပိုးက ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်တတ်သည်။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်၊ မေမေကြီးအတွက် အထူးသူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တို့ကို ငှားရမ်းထားပါ၏။ ဤပင်မတိုက်ကြီးမှ မိသားစုက လေးယောက်တည်းသာ ဦးဦးနှင့် မြတ်သူမောင်၊ မေမေကြီးနှင့် ပိုးတို့သာ ဖြစ်၏။

လက်ယာဘက်တိုက်မှ ကိုကိုနှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးတို့အတွက် သီးခြားအိမ်ဖော်မရှိ။ ထမင်းဟင်းကို သည်မှာ လာစားသည့်အခါ စားသည်။ ပို့လေးရသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ ကားနှစ်စင်းအနက် တစ်စင်းကိုတော့ ဦးဦးကိုယ်တိုင် မောင်းလေ့ရှိပြီး ဒရိုင်ဘာက နယ်ကို အပို့အကြိုနှင့် မေမေကြီးကိစ္စ အနည်းအပါးသာ ရှိတတ်သည်။ ကားအားသည်နှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက လမ်းထွက်တတ်မြဲ။ ကိုကိုခမာမှာတော့ ခြေလျင်သွား၍ လိုင်းကားစီးနေကျ။ ဘယ်သောအခါမှ ထာကို ယူဆုံးလေ့ မရှိ။ ယခု ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းမှတစ်ဆင့် ဝင်ဒါမီယာထဲသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာရသည့်ခရီးက မနီးလှ။

“ကိုကို မေမေကြီးကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦးလား”

“အိပ်နေမယ် ထင်ပါရဲ့ ပိုးရယ်၊ နေပါစေ”

“ကိုကိုက မေမေကြီးကို ပိုးချစ်သလို မချစ်ဘူးနော်”

ကိုပြည့်ဝန်း ဘာမှမဖြေ။

သွေးဟူသည် မေတ္တာကိုပါ ဖြန့်ဝေဖြစ်ထွန်းစေသောအလား မသိ။ ဒေါ်လှထယ်နှင့် မောင်ပြည့်ဝန်းတို့ ဘာသွေးမှ မစပ်ကြောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိပါဘဲလျက် မြေးအဘွားဟု ယုံကြည်ပါလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်ခြင်း မရှိကြ။

ဒေါ်လှထယ်က လိမ္မာသော မောင်ပြည့်ဝန်းကို အဖမဲ့မြေးကြီးအဖြစ် သနားသည်။ မောင်ပြည့်ဝန်းက ဒေါ်လှထယ်ကို ရှိသေလေးစားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးက ဒါလောက်ပဲ ဖြစ်၏။

“မေမေကြီး နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား ပိုး”

“အင်း... ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ဆီးချိုရောဂါရှိပြီး အနာတွေ ဖြစ်နေတော့ မကျက်တော့ဘူးပေါ့၊ ဆရာမကတော့ ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်”

မောင်ပြည့်ဝန်းက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းကိုဖွင့်ပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်၏။

“ကိုကို ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း နေပါဦး”

“ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ”

“လုပ်စရာမရှိပါဘူး၊ အန်တီနွဲ့ အပြင်ထွက်သွားပြီ၊ ကိုကိုတို့က မှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း၊ ဒီတိုက်ကြီးမှာလည်း ပိုးတစ်ယောက်တည်းပဲဟာ”

“မညှိနဲ့ အထွေးတို့ရော”

“သူတို့အခန်းမှာ နားနေကြမှာပေါ့၊ နေ့လယ်ဆိုတော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးလေ”

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ကလည်း မီးဖိုထဲမှာ မရှိကြ။ ပိုးမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိ။ စကားပြောစရာ အဖော်လည်း မရှိ၍ ကိုပြည့်ဝန်း ပြန်လာသည်ကို ပျော်နေမိခြင်းပါ။

“ကိုကို သွားတော့မယ်၊ အဝတ်လျှော်ချဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုပြည့်ဝန်းက စားပွဲပေါ်မှ ချထားသော သိုးမွေးလွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ပြီး အိမ်၏ဘေးပေါက်မှထွက်၍ သူတို့ကရိရာသို့ လျှောက်သွားနေသည်။

ပိုးသည် ကိုပြည့်ဝန်း၏ ရွှေလျားနေသော နောက်ပိုင်းကို ကြည့်ရင်း အတွေးတစ်ခုခုသည်နှင့် လှစ်ခနဲ နောက်က ပြေးလိုက်ပြီး...

“ကိုကို နေဦး၊ ပိုး ပြောစရာရှိလို့”

သူ့လက်မောင်းကို ပိုးကဆွဲပြီး သူတို့တိုက်နှင့် အနီးဆုံး ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးအောက်မှ ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်မိကြသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ညီမလေး”

“ပိုး အိပ်မပျော်တာ သုံးညတောင်ရှိပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို ကိုကိုကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ”

“ဟင်... ”

“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးလို့လည်း ကတိပေးထားတယ်၊ ပိုး တစ်ယောက်တည်းလည်း ဆုံးဖြတ်ရမှာ ခတ်နေလို့ ကိုကိုကိုပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မလို့”

လေးလေးနက်နက် ပြောနေသော ပိုး၏ မျက်နှာလေးထို ကိုပြည့်ဝန်း ချောက်ချားစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ခုန်စိုးရိမ်ဖွယ် ပြဿနာတစ်ခုရပ်တော့ ဖြစ်လာပြီဟူသော အသိဖြင့် ပိုးကို နှမြောတသစွာ ကြည့်မိ၏။ နှမြောခြင်း ဖြစ်လာလေ ပိုးသည် ပို၍ တန်ဖိုးကြီးမားလာလေ။

“ကိုကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း ပိုး၊ ပိုးချစ်သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဘာ”

“ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာဆို၊ ဖွင့်သာပြောလိုက်စမ်း၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုကို သိချင်လှပြီ”

“ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ပိုးရဲ့ချစ်သူအကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ၊ ပိုးမှာ ဘယ်ကချစ်သူ ရှိရမှာလဲ၊ ပိုး ပြောမယ့်အကြောင်းက တခြားပါ”

ဆုံးရှုံးပြီဟု စိတ်လျှော့ထားလိုက်ရသော အဖိုးတန်ရတနာ ထုပ်ကို ပြန်လည်၍ ရှာဖွေတွေ့ရှိခွင့် ရခဲ့ပြီ။ ညီမလေးက ငယ်ပါသေးတယ်လေ။

“ဘာအကြောင်းလဲဟင် ပိုး”

“ကိုကိုကလည်း ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးလို့ ပိုးကို ကတိပေးလေးဟင် ကိုကို”

“ဘာအကြောင်းမို့လဲ”

“ပိုးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုပါ”

“မှော်ဘီက ကြီးကြီး ဒေါ်ပိုးဖြူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ တော်လား၊ ကိုကို သွားပေးမယ်လေ၊ ပိုး မလိုက်နဲ့တော့၊ သွားရတာ သိပ်ပင်ပန်းတယ်”

“ဟာ... အဲဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကလည်း ကြီးကြီး တို့ဆီကို သိတင်းကျွတ်မှပဲ သွားကန်တော့တော့မယ်၊ နောက်ထပ်

သွားစုရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ”

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

တကယ်တမ်း ဖွင့်ပြောရမည်ဆိုတော့လည်း မေမေကြီးကို ပေးထားမိသော ကတိကို ပြန်လည်သတိရ၍ တုံ့ဆိုင်းစွာပင်...

“ကိုကိုကိုယ်ကလွဲလို့ အန်တီနဲ့ ကိုတောင် မပြောပါဘူးလို့ ပိုးကို ကတိပေးပါလား ကိုကို”

“အသက်ကြေး တန်ဖိုးထားပြီး ကတိပေးပါမယ် ပိုး”

“ဒီတစ်လောကလုံးမှာ ပိုး အယုံကြည်ဆုံးဟာ ကိုကိုပဲ၊ ပိုး အားအကိုးဆုံးဟာ ကိုကိုပဲ၊ ကိုကိုရယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောမှာပါ”

“ယုံရင်ပြောစမ်းပါ ပိုးရဲ့”

“ပိုးမှာ ရတနာသေတ္တာ ရှိနေတယ်၊ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်တယ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဟင်... ဒါ... ဒါကို ပိုး ဘယ်ကရလဲဟင်”

“မေမေကြီး ပေးထားတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲဟင်၊ ဘာအတွက်ပေးတာလဲ”

“ပိုးအတွက်တဲ့”

ကိုပြည့်ဝန်းသည် ပိုး၏မျက်နှာ၌ အဓိပ္ပာယ်ရှာဖွေသလို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးမှ...

“ကိုကို နားလည်ပြီ၊ မြေးသုံးယောက်ရှိတဲ့အနက် ပိုးကို ပိုပြီး ပေးချင်လို့ ကိုကိုတို့ မသိအောင် ပိုးကို တိတိတိတ်တိတ်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့တဲ့”

“ကိုကိုကို စိတ်ချပါ ပိုး၊ ကိုကိုဟာ ပိုးရဲ့ ကိုယ်ပွားတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ပါ၊ ဒီတော့ ကိုကိုက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကြေးသေတ္တာကို လုံအောင် သိမ်းဖို့ပဲ၊ မေမေကြီးကတော့ မြေကြီးထဲမှာ တူးပြီးမြှုပ်ထားတဲ့ နေရာ ဆိုလည်း မှတ်ထားတဲ့၊ အဲဒါတွေ ပိုး မလုပ်တတ်လို့ မလုပ်ရဲလို့ ဆိုတို့ကို ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်တာ”

“ကိုကို လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကိုကို မြေ ကြီးတူးပြီး မြှုပ်ပေးမယ်၊ ပိုးက ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ချင်လို့လဲ”

“ပိုး မသိလို့ ကိုကိုကို မေးတာပေါ့”

“ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာလည်း မြို့မှာပါ၊ ခုလို နေ့ခင်းဆိုလည်း လူရှင်းနေတာပဲ၊ အိမ်ဖော်တွေ၊ မာလီ တွေ မတွေ့အောင် မမြင်အောင် ကိုကို ကူညီပါမယ် စိတ်ချ”

“အင်း... ကိုကိုကို ခုလိုဖွင့်ပြောလိုက်ရမှပဲ ရင်ထဲပေါသွား ဆော့တယ် ကိုကိုရယ်၊ ပိုးတစ်ယောက်တည်း တစ်ချိန်လုံး စိတ်ညစ် နေတာ သိလား”

“ဒါ စိတ်ညစ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝမ်းသာစရာပဲဟာ”

“ကိုကိုက ဝမ်းသာလို့လား”

“ဝမ်းသာတာပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမလေး ရတာပဲ”

“ကိုကိုတို့ ဝေစုထဲက လျော့သွားမယ် ဆိုတာရော ကိုကို မတွေးမိဘူးလားဟင်”

“ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ ပိုး၊ ကိုကို ဘာမှလည်း မလိုချင်”

“ကိုကို ဝေစုရခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် ပိုးကို ပေးမှာပါ”

“ဒါတော့ ကိုကို အပိုပြောတာ၊ ပိုးယောက်မက ဘယ်ထေ့ နှပ်ပါ့မလဲလို့ နော်”

“ကိုကို ပိန်းမ မယူသေးပါဘူး ပိုးရယ်”

ပိုးက ကိုပြည့်ဝန်း၏ လက်မောင်းကိုဖက်ပြီး ပခုံးဦးမှာ ခေါင်းမိုချလိုက်သည်။

အားကိုးထိုက်သော အစ်ကိုကြီးကို ဖက်တွယ်မှီကပ်ခွင့် မရသဖြင့် ပိုး၏ရင်မှာ အေးမြခြင်းများဖြင့် အားပြည့်သွားသော်လည်း တတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ကိုပြည့်ဝန်းသည်မူ မျှော်မှန်း နွေးရှူသော ခံစားမှုရင်ဖြင့် နှလုံးခုန်နှုန်းက မြန်လာ၏။

“သေတ္တာထဲမှာလေ မေမေကြီး ငယ်ငယ်က ဝတ်တာထက် သူ့ဘက်က အမွေရတာတဲ့၊ စိန်တစ်ဆင်စာ အပြည့်ပဲ၊ တစ်ပုံကြီးကိုကိုရဲ့ သိလား၊ ရွှေက အခေါက်တွေတဲ့၊ သုံးဆယ်သားတဲ့”

ကိုပြည့်ဝန်းက ပိုး၏ပခုံးကို ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး ပိုး၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းမှာ အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် စိုက်နေသည်။

ပိုးကတော့ သူ၏ ရတနာစာရင်းကို ပြောပြလိုက်၍ ကိုကို အံ့သြဝမ်းသာသွားရှာ၍ ဟု ထင်လိုက်၏။ ကိုပြည့်ဝန်းထိုက်တိုင်မှာတော့ သူ ဘာကိုခံစားနေရမှန်း သူ့ကိုယ်သူပင် မသိလိုက်။

“အဲဒီသေတ္တာကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်မလဲဟင် ကိုကို”

“ကိုကို စဉ်းစားပြီး ရှာလိုက်ဦးမယ်လေ”

“မြန်မြန်လုပ် ကိုကိုရား၊ အဲဒါကြီး ပိုးအခန်းထဲ ရောက်ဖို့ ကတည်းက ပိုး အိပ်လို့မပျော်ပါဘူးဆိုမှ၊ ဦးဦး သိသွားရင် ခုနက မဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... လား၊ ကိုကိုတို့ခြံထဲမှာ ဆမ်းလျှောက်သလိုလို့နဲ့ လိုက်လျှောက်ရှာကြည့်ရအောင်၊ ပိုး အားထယ် မဟုတ်လား”

“ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးမှာ ပိုးက ပိုလှုံဝန်ထမ်းပဲ ကိုကိုရ” လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိကြသည်။ ပိုးက ကိုပြည့်ဝန်း ဆက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တော့ ကိုပြည့်ဝန်းက တင်းတင်းလေး ဆုပ်ဆိုင်ပြီး ပေနှစ်ရာပတ်လည်ကျယ်သော ခြံကြီးအတွင်းသို့ လှည့်လည် လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။

တင်းနှစ်ကွင်းဘေး ကသစ်ပင်အောက် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ ညိုနောက်ဘက် စသည့်နေရာတို့ ပျံ့နှံ့စွာ ကြည့်အပြီးမှာ...

“ကိုကိုတို့ တိုက်နောက်ဘက်ကို ခဏသွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ ကိုကို” ဦးစိန်မောင်ဝင့်အတွက် ဆောက်ပေးထားသော တစ်ထပ် တစ်ပုလေးမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့နေရှာပြီ။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဖိုးလည်း မရှိ၍ တံခါးအား နှိုး ပိတ်ထား၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ကိုကိုရေ၊ ဒီရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ချထားပြီး အပေါ်က အမှိုက်တွေ၊ အုတ်ခဲတွေ လောင်းထည့်ထားလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း ယူလို့မရတော့ဘူးနော်၊ ဒီရေတွင်းပျက်ထဲ ထည့်ထားရအောင်”

“အေး... ဘယ်သူမှလည်း ယူလို့မရဘူး၊ ပိုးလည်း ယူလို့ မရဘူး”

“ဟင်...”

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ကိုကိုနဲ့ ပိုး ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆင်းယုလို့ ရမလဲ၊ ရေတွင်းဆည်တဲ့လူကို ခေါ်ရမှာ”

“အဲ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် ပိုး မစဉ်းစားတတ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

“ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း ပိုး”

ရေတွင်းနှင့် ပေနှစ်ဆယ်လောက်အကွာ နေရာမှာ အုတ် ကန်ငယ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှာ အုတ်ဆွေးများ စီခင်းထားသော ရှစ်ပေပတ်လည်ခန့် နေရာလေးတစ်ခု ရှိလေသည်။

“ဟိုရှေ့တုန်းကတော့ ရေတွင်းက ရေငတ်ပြီး ဒီအုတ်ကန်မှာ ထည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအုတ်ပြားတွေနင်းပြီး ရေချိုးကြ အဝတ်လျှော် ကြ လုပ်ခဲ့ကြမှာပဲ”

“ဒီဘက်ကို ပိုးရောက်တောင် ရောက်ဖူးရဲ့လား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း မလာကြဘူး၊ မာလီ ခြံရှင်း ရင်တောင် ဒီဘက်မလာပါဘူး၊ ပိုးတွင်း မြက်ခုတ်သမားတွေတို့ပဲ ခေါ်ခုတ်ခိုင်းတာ တွေ့ဖူးတယ်”

“အင်း... ဒီတော့ ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်မလဲ”

“အဲဒီရေညှိတက်နေတဲ့ အုတ်ဟောင်းတွေကို ခဏဖယ် မြေတွင်းနက်နက်တူးပြီး သေတ္တာကို မြှုပ်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ မြေပြန် အုတ်ပြန်ခင်း”

“ဟာ... ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ ကိုကိုရ”

သေတ္တာကို ပိုး သွားယူလိုက်တော့မယ်နော်၊ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း”

ကိုပြည့်ဝန်းက ရယ်မောပြီး ခုံတန်းလျားဟောင်းလေးမှာ ပိုး၏လက်ကို ဆွဲယူ၍ ထိုင်စေလိုက်သည်။

“အခုချက်ချင်း မြှုပ်လို့ရမလား ညီမလေးရဲ့၊ ဘာမှလည်း သေပါလား”

“ဟင်... ကိုကိုကလည်း”

“ဒီအုတ်တွေဖယ် မြေတွင်းနက်နက်တူးဖို့က ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ကြည့်ရဦးမှာ၊ တစ်နေ့တည်းတူးလို့ ပြီးချင်မှ ပြီးမှာ”

“ကိုကိုပဲ ကြည့်လုပ်ပေးတော့၊ ဒီကိစ္စကြီး ကိုကိုကို ဖွင့်တိုင် ဝင်လိုက်ရလို့ ရင်ထဲကို ပေါ့သွားတာပဲ ကိုကိုရ”

ရေညှိများတက်နေသော ခုံတန်းလျားလေးက အေးစိမ့်စွတ် နီနေသည်။ ဤအနီးမှာလည်း ဆိတ်ဖလူးပင်ကြီး ရှိပါ၏။ အပွင့်ဖြူဖြူ နွဲ့တံနီနီနှင့် ဆိတ်ဖလူးပွင့်တွေ ပြန့်ကူးကြွေသက်နေကြသည်။ တော် ဝင်ပန်း မဟုတ်သော်လည်း ဆိတ်ဖလူးပန်း၏ ရနံ့သည်လည်း ရင်ကို အေးအောင် မွှေးမြစေသော ချစ်စရာပန်းကြွေလေးများပါပင်။

ပြဿနာ၏ အဆုံးပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို ရရှိသွားကြသဖြင့် ဇိတ်လက်ရွှင်မြူးစွာ ခုံတန်းလျားအိုလေးမှာ နှစ်ယောက်သား နီးနီး ထပ်ကပ် ထိုင်နေကြဆဲမှာ...

လက်ယာဘက်တိုက်၏ နောက်ဘက် ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ် ခွင့်လာသည်ကို ပိုးနှင့် ကိုပြည့်ဝန်းတို့ မသိကြ မမြင်ကြ။

ဤတိုက်၏ နောက်ဆုံးအိပ်ခန်းသည် ကိုပြည့်ဝန်း၏ အိပ် ခန်း ဖြစ်သည်။

အပြင်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သော ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး

သည် သားများ သူ့အခန်းမှာ အိပ်နေသလားဟု လာကြည့်ရာမှ အနောက်ဘက် ပြတင်းကို အမှတ်မထင် ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားနဲ့ ပိုး”

“နေပုံထိုင်ပုံတွေက ရင်းနှီးပူးကပ်လွန်းလှချေလား”

“အင်း... တကယ်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီဝင့်ထယ်ဂေဟာရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ရင်လည်း ငါ့သားလေးဟာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာရဲ့ ဒုတိယမျိုးဆက်ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ခွင့်ရချင်တယ်”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွှေမောင်ဝင့်ကို ကပ်ဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး”

“ပိုးက သားကို သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား၊ ခုလိုလည်း နီးစပ်နေကြရင် ဘာမှမတော်ဘူးလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တာနဲ့ ပိုးဟာ သားရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်လာမှာပဲ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးသည် ပြတင်းမှာ ဇာကန့်လန့်ကာကို ပြန်၍ လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်သည့် တိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် မထိုင်မီ မတ်တတ်ရပ်လျှင် ဘဝအတွက် အရေးကြီးလွန်းသော အတွေးများကို ဆက်၍ တွေးမိ၏။

“ငါ ထင်သလို ပိုးနဲ့ သားလေးပြည့်နဲ့ လွယ်လွယ်တူတူ ဖြစ်သွားပြီး ဒေါ်လှထယ်က ပေးစားရင်တော့ အကောင်းသားတွေ ငါ့မြေးလည်း မဟုတ်ဘဲ ငါ့အိမ်တက်ပြီး လိမ်ရသလားလို့ သတ်မှတ်တော့မှ တို့သားအမိ ကျောကျောဆင်းရမယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ခင်ပွန်းရဲ့ ဝေစုတော့ ငါ ရှုရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်

ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်တင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒေါ်လှထယ်နဲ့ ရွှေမောင်ဝင့် တို့က ငါ မသိအောင် ဘာတွေလျှို့ဝှက်လဲမှ မသိတာ၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိလို့ ရှိမှန်းလည်း ငါ မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီဝင့်ထယ်ဂေဟာကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရကို ရှုရမယ်”

“ငါက ပြီးရင်လည်း ငါ့သားလေး ဆက်ပြီးပိုင်ဆိုင်စေရမယ်”

“ငါလည်း ပိုင်အောင် ကြံမယ်”

“ငါ့သားလေးလည်း ပိုးကို ရအောင်ယူခိုင်းမယ်”

“သားကို ငါ အဖြစ်မှန် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်၊ သူ့အဖေ ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာလည်း ညွှန်ပြလိုက်တော့မယ်၊ ကိုစိန်မောင်ဝင့် အ သူ့သမီးကို အဖြစ်မှန် ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့သားကို ပြောပြလိုက်တော့မယ်”

အခန်း(၁၈)

“ဘွားဘွား ဒေါ်လှယ်ထယ်နဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“မေမေကြီး အိပ်နေပါတယ်ရှင်”

ဘောင်းဘီရော လက်ပြတ်အင်္ကျီပါ အဖြူဆွတ်ဆွတ်၊ ဖိနပ်က အနက်၊ လက်ပတ်နာရီက ခိုင်ခွတ်ရော ကြီးပါအနက်၊ လက်ပတ်နာရီနှင့်တွဲလျက် ရွှေဖြူလက်ကောက်နှင့် ဆံပင်က ဘေးကခပ်တိုထိ အလယ်က မြင့်မြင့်ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာက ခပ်ချောချော၊ ဝတ်ဆင်ပုံက အပျံ့စားနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်။

သူ့လက်မှာ စင်ကာပူနိုင်ငံဟု ရေးတိုးထားသော ဈေးဝယ်လျှင် အလကားထည့်ပေးသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြူကို ဆွဲလှယ်အထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအပြည့်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင်၊ အထဲဝင်ပြီး ထိုင်ပါဦး၊ တော်တော်ကြာ နိုးတော့မှာပါ”

အိမ်ထဲကိုတော့ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်၏။ ထိုင်တော့ ခြေတံ့ခိုင်း၍ ဆိုဖာကို ခပ်လန်လန်ခိုပြီး...

“ပိုး... ဆိုတာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သူက ဘာမှပြန်မပြောသော်လည်း အလွန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးများ သူ့မျက်နှာမှာ ပြည့်ဝေသွား၏။

ချယ်ရီရောင် ဂျပန်စေ့လိမ် ပိုးသားအင်္ကျီ လည်ဟိုက်ကျောထိုက် အောက်မှထိလိုက်လျှင် ပဲ့ပါလာမတတ် ဝင်းမွတ်နုအိနေသော အသားဖွေးဖွေးလေးနှင့် ပိုးမှာ ထိုနေ့က မျက်နှာကိုလည်း အသင့်အတင့် လိမ်းခြယ်ထားဖြစ်၍ အပြစ်မဲ့စွာ လှလွန်းမက လှနေသည်။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဪ”

“ဒယ်ဒီက သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းအောင်စံပါ။ မာမိက ဘွားဘွားအတွက် လက်ဆောင်ပေးခိုင်းလို့ လာဖို့တာ၊ ပြီးတော့ ပိုးနဲ့ထည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရအောင် လာခဲ့တာပဲ”

“ဪ”

“ကျွန်တော့်နာမည် စွမ်းထက်တဲ့ ပိုးများ သိနှင့်နေမလားပဲ”

“ရှင်”

ပိုး လန့်သွားသော မျက်နှာလေးမျိုး ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ သူတွေ့ဖူးသေးခဲ့။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး လန့်စရာတစ်ခုလောက် ပြောဆိုတ်ချင်ပါသေးသည်။ ပိုး လန့်သွားပုံက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှ၍ ထပ်ပြီးကြည့်ချင်သည်။

“ပိုး တွန့်တော့်နာမည် ကြားဖူးလား”

“ဟင့်... ဟင့်အင်း”

ပြောင်ညာလိုက်ရသော်လည်း ပိုး ရင်တွေ လှုပ်လှုပ်ခုန်နေ၏။

“သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းအောင်စံရဲ့သား မောင်စွမ်းထက်ရဲ့ နေရာချပေးချင်တယ်”

ဆိုသော မေမေကြီး၏ စကားသံသည် နားစည်မှာ ချက်ချင်းပင် ပဲ့တင်မြည်ဟည်းလာပါသော်လည်း သူ့ကို သိနှင့်ပါသည်ဟု ပိုး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောခဲ့ပါ့မလဲ။

“ကိုစွမ်းထက် ဆိုတဲ့အတိုင်း ပိုးရဲ့ရင်ကို သိမ့်သိမ့်ခါသွားအောင် အစွမ်းထက်လှချည်လားရွှင်”

ပိုးက မျက်လွှာချပြီး တွေးနေဖြစ်၏။ သူ့ကို ပြန်လည်၍ အကြည့်ချင်းဆိုရမှာကိုပင် ပိုးမှာ မရွံ့မရဲ။

ပိုးနေရသောကျောင်းက မိန်းကလေးချည်းကျောင်း မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးများနှင့်အတူတွဲနေရသော အထက်တန်းကျောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပိုးကို လိုက်သူတွေ တစ်ပုံကြီး။

ပိုးက ယခုမှ သူ့ကို ကြိုက်သူနှင့် စတင်တွေ့ပြီးသူတစ်ယောက်လို အစိမ်းရိုင်းမလေး မဟုတ်ပါဘဲလျက် ‘စွမ်းထက်’ ပါ ဆိုသည်နှင့် သူ့ရင်သည် ဘာကြောင့်များ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားသွားရပါလိမ့်။

“ပိုး ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်နော်”

“ဟုတ်... ကဲ့”

“အောင်မယ် မဟုတ်လား”

“မပြောတတ်သေးပါဘူး”

ကိုကိုက အောင်စာရင်းကို အတွင်းမှ ကြည့်ပေးထားပါလျက် ‘အောင်မှာပါ’ ဟု ပိုး မပြောရဲသေး။

သူ့ရွှေမှာ ထိုင်နေရသည်ကို အလိုလိုနေရင်း သိမ်ငယ်နေသလိုလို အားငယ်နေသလိုလို ခံစားလာရပါ၍ ပိုး ထွက်ပေါက်ရွာမိပါပြီ။

“နေဦးနော်၊ မေမေကြီး နိုးပြီလားလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးဝေ”

“အေးဆေးပါ၊ ရပါတယ်”

သူက အေးဆေးပါ ဆိုသော်လည်း ပိုးက မအေးဆေးနိုင်။

“ဧည့်သည်ဖို့ ကော်ဖီတွေ ဘာတွေ ဖျော်မလာပါနဲ့ဗျာ၊ အားနာစရာကြီး၊ ဟဲ... ဟဲ”

အစက ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ သူပြောမှ တစ်ခုခုတော့ ဧည့်ခံမှတု ပိုး တွေးဖြစ်လာသည်။

မေမေကြီး၏ အခန်းဝရောက်တော့ ပိုး ပျော်သွားသည်။ မေမေကြီး အိပ်မနေပါ။ သူ့နာပြုဆရာမက မေမေကြီး၏ ပါးစပ်မှာ သာမိုမိတာ ထည့်ထားပြီး နာမိကြည့်နေ၍ စောင့်ရလှ အလွန်ဆုံးမှ တစ်မိနစ်။

“ဘာလဲ သမီး”

စိတ်လှုပ်ရှားသောမျက်နှာနှင့် ဝင်လာသော ပိုးကို မေမေကြီးက ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ မေမေကြီး”

“ဘယ်သူလဲ”

“မေမေကြီး ပြောတဲ့လူပေါ့”

“ဟေ... ဘယ်သူလဲ”

“ကိုစွမ်းထက်တဲ့”

ဒေါ်လှထယ်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဝင်းကြည်သွား၏။

“ဦးထွန်းအောင်စံရဲ့ ဇနီးဆီကို မနေ့ကပဲ မေမေကြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်”

“လက်ဆောင်အိတ်တစ်အိတ်လည်း ပါတယ်၊ ပိုး ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

ဒေါ်လှထယ်က သူ့ဆရာမကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဖျားရှိလား ဆရာမ”

“နိုင်တီနိုင်းပါ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဆေးသောက်ရမလား”

“မလိုပါဘူး၊ မှတ်တမ်းမှာ ကျွန်မ မှတ်ထားပြီး ညနေ ဆရာဝန် လာတော့မှ ပြန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဧည့်ခန်းက ကလေးကို အခန်းထဲ ခေါ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်တဲ့ အန်တီ”

“ပြီးတော့ ဆရာမ ခဏနားနေပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ရှိမနေစေချင်ကြောင်း ဆရာမက နားလည်စွာဖြင့် ပြုံးလျက်ထွက်သွားရှာ၏။

“လိမ္မော်ရည်နဲ့ ကိတ်မုန့်နဲ့ ယူလာခဲ့လို့ မီးဖိုခန်းမှာ သွားပြောပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ ပိုး”

အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းလျက်က စီစဉ်နိုင်လွန်းသော မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်။

ပိုးကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဧည့်ခံဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကိတ်မုန့် ထုတ်၍ လှီးပေးသည်။ အိမ်ဖော်မိန့်ကလေးက လိမ္မော်ရည် ဖျော်၏။ ပိုးတို့ အခန်းတွင်း ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုစွမ်းထက် ဆိုသူသည် မေမေကြီးနှင့် ရယ်ကာမောကာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ စကားတွေ ပြောနေကြလေပြီ။

“ဒါ ဘွားဘွားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေး ပိုးလေ၊ ဒါနဲ့ မြသီတာ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“မေမေ ကြာဦးမှာပါ။ ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ တစ်တွေကို မြန်မာအကျင့် ပျောက်ကုန်မှာဖိုးလို့ ဆိုပြီး ခဏပြန်ခိုင်းထားတာ”

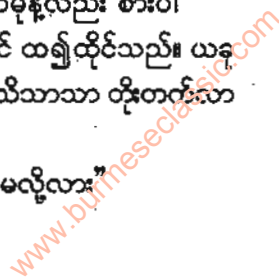
“ဪ... ကောင်းပါလေ၊ ဟဲ့... ပိုး၊ ထိုင်လေ သမီး”

မေမေကြီးတို့၏ မာစတာဘက်ခွဲခွဲခေါ် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးက သာမန်အိမ် တစ်ခန်းစာလောက် ရှိသည်။ ခုတင်အပြင် ထုလားထိုင် စားပွဲ တစ်စုံစာပါ ချထား၍ ရပါ၏။ ပိုးက ကိုစွမ်းထက်နှင့် တစ်ခုံကျော်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“လိမ္မော်ရည် သောက်ပါဦး၊ ကိတ်မုန့်လည်း စားပါ”

ဒေါ်လှထယ်က အိပ်ရာပေါ်မှာပင် ထ၍ထိုင်သည်။ ယခု တစ်လော မေမေကြီး၏ ကျန်းမာရေးက သိသိသာသာ တိုးတက်လာကြောင်း ပိုး သတိထားမိသည်။

“သားက ဒီမှာ ကျောင်းပြန်တက်မလို့လား”

“ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒီပလိုမာတစ်ခု ရခဲ့ပါပြီ ဘွားဘွား၊ ဒီမှာ သင်တန်းဖွင့်ရင်လည်းဖြစ်တယ်၊ နိုင်ငံခြား ကုန်သွယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်ရပ်(ပ)လုပ်လည်း ရပါတယ်၊ ဒယ်ဒီက တော့ စီးပွားရေးတစ်ခု လောက်ချလုပ်ပါတဲ့၊ အခြေအနေပေးသလို ပေါ့ ဘွားဘွားရယ်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒီမှာပဲနေနေ နိုင်ငံခြားမှာပဲ စီးပွားဘွားရှာတာ ဖြစ်တာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယောက်ျားပဲ ဖွားဖွားရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင် ရမှာပေါ့၊ ဒယ်ဒီကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲ အဲဒီလို ဆုံးမတိ တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုထွန်းအောင်စံက ခြံထဲက မြက်တောင် သူ့ဟာသူ ခုတ်ချင်ခုတ်နေတာ၊ သိပ်အလုပ်လုပ်တဲ့လူပဲ”

“မာမိက ဘွားဘွားအတွက် စားစရာတွေ အရင်ပိုခိုင်းလိုက် တာပါ၊ အခု ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ညနေကျမှ လာခဲ့ပါမယ်တဲ့”

“နေပါစေ သားရယ်၊ အခုလို မြန်မာပြည် ပြန်လာခိုက်မှာ တွေ့ချင်ကြတဲ့သူတွေ များမှာပေါ့၊ အားမှလာပါလို့ ဘွားဘွားထဲ မှာကြောင်း ပြောလိုက်နော်၊ ကဲ... လိမ္မော်ရည် သောက်လိုက်နော် သား”

ကိုစွမ်းထက်က လိမ္မော်ရည် ငွဲ့သောက်ရင်း မျက်လုံးတွေနဲ့ ပိုးကို ကြည့်သည်။ ဒေါ်လှထယ်ကလည်း ပိုးကို အကဲခတ်နေ၏။ ပိုးမှာ ရှက်စနိုးနှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်။

“ပိုး စာဖတ်ဝါသနာပါလား၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီး ပါလာတယ်”

“ဘာစာအုပ်တွေလဲ”

“အစုံပဲပေါ့”

“အင်္ဂလိပ်လိုလား”

“ဒါပေါ့”

“ပိုးက မြန်မာဝတ္ထုတွေပဲ ငှားဖတ်နေကျ၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးဘူး”

“ဝတ္ထုတွေကတော့ နည်းနည်းမြင့်တယ်၊ ရုပ်စုံတွေ အေရိုး ခပ်တို့ ဝပ်ကောက်တို့လို ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေက တော့ ကြည့်လို့လည်း ကောင်းပါတယ်”

“အေး... အဲဒါတွေရှိရင် ပိုးကို ခဏငှားလိုက်စမ်းပါ သား ရယ်၊ သူ့ရွယ်တူအဖော်လည်း မရှိတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပျင်းနေရှာ တာ”

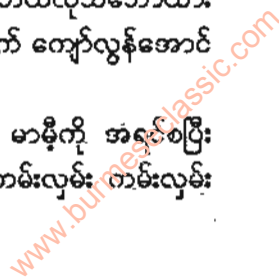
ဒေါ်လှထယ်က ကြားကဝင်၍ ပေါင်းကူးစကား ခင်းပေး၏။

“ယူခဲ့မယ် ဘွားဘွား၊ ပိုး မဖတ်တတ်တာပါရင် ကျွန်တော် နှုတ်ပြပေးပါ့မယ်”

“အင်း... အင်း၊ သား အားမှလာပါ”

မြေးရှင်မို့ အက်တင်ခံရကြောင်း ကိုစွမ်းထက် နားလည် သွားပြီး အဘွားကြီးကတော့ အိုတေပြီ၊ ပိုးက ဘယ်လိုသဘောထား သည် မသိ။ သူ့ဘတ်တတော့ ရာနှုန်းပြည့်ထက် ကျော်လွန်အောင် ပြီးတို့ နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီအဘွားကြီးက မာမိုကို အောင်စပြီး အဘွားကမ်းလှမ်းလို့၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုပဲ ကမ်းလှမ်း ကမ်းလှမ်း

ငါလိုကောင်မျိုးချည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ပိုးကို ဘယ်သူ မကြိုက်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ”

“မုန့်ပါ စားဦးလေ”

“သင့်ခံကျ အာ ဆောရီး ကျေးဇူးပဲ... အဟဲ”

သူက ရှက်ရယ်၍ မုန့်တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီးမှ... .

“ဒယ်ဒီက မှာလိုက်တယ်၊ မြန်မာစကားပဲ တောက်လျှောက် ပြောတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကားတွေ ညှပ်မသုံးရဘူးတဲ့လေ”

ပိုးရော ခေါ်ထယ်ပါ ပြုံးနေကြသည်။ သူ မုန့်စားနေ၍

ဘာစကားမှ ဝင်၍မမေးကြ မပြောကြပါ။

ကိုစွမ်းထက်သည် မုန့်စားနေရင်း မနက်က မေမေ ပြော

လိုက်သော စကားကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

“သားရေ မင်းကလာတာကတော့ ထိပ်ဖျားရောက်လာပြီ

ထင်တယ်ဟေ့၊ ခေါ်လှထယ်ကြီးကိုယ်တိုင် မာနီကို ဖုန်းဆက်ထား

တယ်၊ သူ အသက်လည်းကြီး ရောဂါလည်း ရှိနေလို့ သူ ကြာကြာ

မနေရတော့ဘူး ထင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မြသီတာတို့ကပါ သဘော

တူမယ်ဆိုရင် မောင်စွမ်းထက်နဲ့ ပိုးကို ပေးစားရအောင်တဲ့၊ ငါ့သား

တော့ ကုသိုလ်ကောင်းပြီကွာ၊ ခေါ်လှထယ်တို့က တအားချမ်းသာ

တာ သားရဲ့၊ ပြီးတော့ ပိုးက သိပ်လှတယ်၊ ငါ့သား သွားကြည့်”

ဟု မေမေ ပြောစဉ်က ပိုး ဆိုသောအမည်ကိုပင် နောက်

ပြောင်မိခဲ့သေးသည်။ မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရာ၊ ပိုးကို ယူလိုက်လို့

ကျွန်တော့်ဘဝ ပိုးစားပြီး စတာပေါက် ဖြစ်သွားပါဦးမယ်... . တုန့်

မိဘပေးစားသော သူငွေးသမီးတို့သည် အရုပ်ခပ်ဆိုသော

ရုပ်တစ်ခုတည်းနှင့် လင်မရနိုင်၍ စိန်ရွှေအဆစ် ထည့်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စွမ်းထက် ထင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ပိုးကို ဘယ်အလှရွှင်နှင့် နှိုင်းရမှန်း မသိ။

“မာမိရေ၊ ကျွန်တော် ကြိုက်သွားပြီဗျ”

ဟုလည်း လေးခြံကျော်က ကြားအောင် ကျွမ်းအော်ပြီး

ထစ်ခါတည်း မပြန်ဘဲသာ နေလိုက်ချင်သည်။

သည်အတွေးကြောင့် လိမ္မော်ရည်သောက်ရင်း ပြုံးမိသည်။

ပြီးနဲ့ ဘွားဘွားကတော့ ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးနေသည်ဟုပဲ ထင်ကြမှာပါ။

စွမ်းထက်အနေနှင့် နိုင်ငံခြားမှာ မိတ်ဆွေမိန်းကလေးများ ရှိသည်။

ညတလပ်များသို့ ရောက်ဖူးသည်။ ဒီလောက်မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ

ဆိုသေး။ နှလုံးသားနှင့် ရင်းရသော ချစ်ရည်းစားလည်း တစ်ယောက်

မှ မရှိခဲ့ဖူးသေးပါ။ ပိုးကိုတော့ ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲ

အို... . အကုန်လုံးထဲက စွဲသွားပြီ။

နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကြာအောင် အတွေ့အကြုံမျိုးစုံ

ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ခေါ်လှထယ်သည် မောင်စွမ်းထက်၏ မျက်

စိန်နှင့် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့မြေးမလေးကို အစွဲကြီး စွဲသွားပြီဖြစ်

ကြောင်း နားလည်လိုက်ပြီ။

“မြသီတာကို ပြောလိုက်နော် သား၊ အများကြီး ကျေးဇူး

သင်္ဃာတယ်လို့ ကဲ... . ဘွားဘွား နားလိုက်ဦးမယ်၊ ပိုးရေ ဆရာမကို

ခေါ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားပါ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဦးမှထင်

မယ်”

“ကောင်းပြီ သား၊ အားတဲ့အခါလည်း လာလည်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ပိုးအတွက် စာအုပ်တွေ လာပို့ပေးပါဦးမယ် နော်”

“ဪ... အေး... အေး”

“ပိုး ကျွန်တော် ပြန်မယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့”

ပိုးများ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းအထိ ထွက်လိုက်လာဦးမလားဟု အခန်းဝရောက်တော့ သူ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ပိုးက တိုင်ရာ မှ မထ။ သည်တော့မှ စွမ်းထက်က သွတ်လက်စွာ လျှောက်ထွက် သွားရတော့သည်။

“မေမေကြီးရယ် ပိုး သူ့ကိုတွေ့ရတာ ရင်ခုန်လိုက်တာ”

“ကာလကြာမြင့်စွာ မရယ်မပြုံးဖြစ်သော ဒေါ်လှထယ်မှာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒီလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ နောက်ကျတော့လည်း ရင်းနှီးသွား မှာပဲပေါ့”

“မေမေကြီး”

“ဟင်”

“ပိုးကို အဲဒီလူနဲ့ တကယ်ပဲ ပေးစားတော့မှာလားဟင်”

“အတင်းအကျပ်တော့ မတိုက်တွန်းပါဘူး သမီးရယ် မေမေကြီးကတော့ ပေးစားချင်တာပေါ့”

“ပိုး ကျောင်းတက်ပါရစေဦး”

“ဘွဲ့ရပြီးလည်း အလုပ်လုပ်ဖို့မှ မလိုတာ၊ နောက်ပြီး”

တစ်ခုက တယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရနိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက မေမေ ကြီး မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပိုးတစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ တျန် ရစ်ခဲ့ဖို့ မလွယ်ဘူး သမီးရယ်”

ဒေါ်လှထယ်၏မျက်နှာက ပြန်လည်လေးနက် တည်ငြိမ် သွားပြန်သည်။

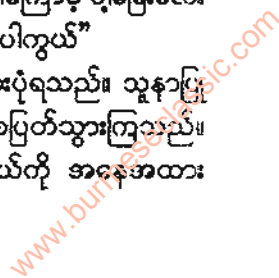
“ကိုကိုကလည်း ပိုးကို ဝရုစိုက်မှာပါ၊ ကိုကိုကလည်း ပိုးကို ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ယောက်ျားယူစေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တို့စွမ်းထက် ဆိုတဲ့လူက ကိုကိုထက်ပိုပြီး မကြီးနိုင်ပါဘူး မေမေကြီး ရာ”

“အစ်ကိုနဲ့ ခင်ပွန်း ဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ထန်ဖိုးချင်း မတူဘူး သမီး၊ မောင်ပြည့်ဝန်းကလည်း တစ်နေ့ကျ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဒေါ်လှထယ်၏ စကားများသည် ပိုး၏အသိဉာဏ်နှင့်ဆို သူ့ အလှမ်းကွာဝေးနေသေးသည်။

မောင်စွမ်းထက်တို့က မေမေကြီးတို့လောက် မချမ်းသာပေ သော် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ရှိတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းတယ်၊ အရှိန် အဝါကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ မြသီတာတို့ ကိုထွန်းအောင်စံတို့က အင်မတန်မှ သဘောထား မြင့်မြတ်ကြတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးလေး နှို သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့ချင်လို့ပါကွယ်”

ဒေါ်လှထယ်မှာ များစွာနှမ်းမောသွားပုံရသည်။ သူ့နားပြိုင် ဆရာမကလည်း ဝင်ရောက်လာပြီမို့ စကားစပြတ်သွားကြသည်။ ဆရာမက အိပ်ရာလှည်းကျင်း၍ ဒေါ်လှထယ်ကို အနေအထား ပြင်ပေးနေသည်။

၁၇၈ * ကလျာ (ဝိစု-သိပ္ပံ)

ပိုး အိမ်ရွှေဘက်သို့ ထွက်လာပြီး တိုကိုတို့တိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သော့ကခတ်လျက်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အပြင်မှ ပြန်မလာကြသေး။

ကိုကိုသည် ပိုး၏ ဒုတိယခန္ဓာကိုယ်၊ ပိုး သိသမျှ၊ ပိုး ခံစားရသမျှ ကိုကို သိစေရ ခံစားစေရမည်။ ဤအကြောင်းအလုံးစုံ ပြောပြပြီးချိန်မှာ ကိုကို ဘယ်လိုမှတ်ချက်ပေးမလဲ။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ပေးမလဲ ပိုး သိချင်လှပါသည်။

ငယ်သေး၍ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဆိုသော ပိုးသည် အာကြောင့်များ စွမ်းထက်၏ ရုပ်သွင်ကို ပြန်၍ မြင်နေရပါသည်။

ဘာကြောင့်များ သူ့အကြောင်းကို အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားနေမိရပါသည်လဲကွယ်။

အခန်း(၁၉)

“မြို့ထဲ လိုက်ခဲ့လို့ ရမလား”

“သားရဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆရာမကို ဝင်ခေါ် ရဦးမှာ၊ မြို့ထဲ မသွား ဖြစ်သေးဘူး”

“သွားပါ... သွားပါ။ ဒါဖြင့်လည်း...”

“ကားရုံတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ပဲ သွားလိုက်လေ”

“ဒါတော့ သူပြောမှလား၊ ကားတစ်စီးတည်းနဲ့ ပြီးလည်း ငြိအောင်လို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် တကယ်မကြုံလို့ပါ မနဲ့ရဲ့”

“ကဲပါ၊ ဒါဖြင့်လည်း ကြတော်မူပါ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက မျက်စောင်းလေး တဝင့်ဝင့်ထိုးရင်း ဘေးထိုက်အနေအထားကို တမင်လုပ်ထားသည်။ သူ့ပုံစံမျိုး ပိုးတို့လို ငယ်ငယ်ချောချောလေးက လုပ်လျှင် ကြည့်မဝစရာ ဖြစ်မည်။ ယခုတော့ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ အသက်ကလည်း လေးဆယ်ကျော်၊ ပုံစံကလည်း ခပ်ဝဝ၊ ရုပ်ကလည်း မလှသဖြင့် သူ့လုပ်သမျှ ကြည့်၍ ထောက်စွဲချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးကို သား ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

ကားဘီး စလိမ့်သည်နှင့် မြတ်သူမောင်က ဦးရွှေမောင်တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်မရပေမယ့် အမျိုးက မတော်လို့ မရဘူးလေ သားရဲ့”
“သူနဲ့ ဘာမှ မတော်ဘဲ”

“ဪ... သားဘကြီးရဲ့ မိန်းမပဲ၊ သွေးမစပ်ပေမယ့် အမျိုးကတော့ စပ်လို့ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မောင်ပြည့်ဝန်းကလည်း ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲလေ သားနဲ့ဆိုရင်”

“ကိုကိုပြည့်ဝန်းက သားကို သိပ်ပြီးဂရုမစိုက်ပါဘူး ဖေဖေရ၊ သူက မမပိုးမှ မမပိုးပါ”

“ဪ... ဒါတော့ သူတို့ချင်းက မောင်နှမအရင်းကို အမေမှ မတူတာ”

“အမေ မတူပေမယ့် အဖေက တူတူပဲမို့ မောင်နှမအရင်း လိုပဲ သတ်မှတ်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ်တွဲတယ်”
“သားလည်း ကြိုက်တဲ့သူငယ်ချင်း ခေါ်လာပေါ့၊ ကိုယ့်တိုင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲဟာ”

“ဘယ်သူမှ မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ သားက နိုင်ငံခြားပဲ သွားချင်တာ၊ မမပိုးဆို ခဏခဏလာနေတဲ့ ကိုစွမ်းထက်ကို သား သိပ်အကျတပဲ”

“ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ဖေဖေ စိစဉ်ပေးပါမယ်”

“တကယ်နော် ဖေဖေ၊ အရင်တုန်း... ပြာသလို ဘွဲ့ရသွားရမယ်ဆိုပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် တပ်ပြီးအချိန်မဆွဲဘူးနော်”

“အေးပါ... သွားရပါ့မယ်”

“သင်္ဘောလိုက်မှာနော် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ခုကတည်းက အဆက်အသွယ် ရှာပေးနော်”

“ဖြစ်လာမှာပါ၊ အဲဒါကို စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ဦး၊ ဆယ်တန်းအောင်ဘဲ မသွားရဘူး၊ ဒီနှစ်တစ်နှစ်တည်းအောင်အောင် ကြိုးစားပါ”

“အောင်တာနဲ့ သွားရအောင် လုပ်ပေးနော်”

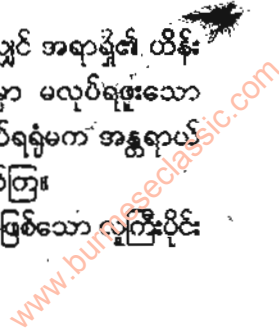
“အေးပါ”

လူငယ်တို့ သဘာဝက ဆိုင်ထက်ပိုကောင်းသော လက်ဖက်ရည် အိမ်မှာဖျော်ပေးစေဦး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရမှ ကျေနပ်သတ်ကြသည်။ သဘောက ပိတ်လှောင်ခြင်းကို မခံချင်။ လွတ်လပ်လှိုင်းမူကို ခုံမင်တတ်ကြသည်။

ယနေ့လူငယ်တို့ သင်္ဘောလိုက်ချင်သည်မှာလည်း သည်သဘောမျိုးပါပင်။ ဘယ်နိုင်ငံမှ သွားခွင့်မရ။ သွားစရာငွေကလည်း မရှိ။ သင်္ဘောသားဆိုတော့ နိုင်ငံစုံလည်း ရောက်ဖူး။ ငွေကလည်း မရဘူး။ ပြန်လာတော့လည်း ကားလေးတစ်စီး စီးနိုင်သဖြင့် လူငယ်တို့ မက်မောတတ်ကြသည့် အလုပ်ပါ။

တကယ်တော့ သင်္ဘောပေါ်ရောက်လျှင် အရာရှိ၏ ဟိန်းသတ်အော်ငေါက်ခြင်းကို ခံရမည်။ အိမ်မှာ မလုပ်ရဖူးသော သင်္ဘောတန်းကျလှသည့် သန့်ရှင်းရေးမျိုး လုပ်ရရုံမက အန္တရာယ်လည်း နှင့် ကြုံရတတ်ခြင်းမျိုးကို မတွေးတတ်ကြ။

ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ငွေမရှာလျှင် မဖြစ်သော လူကြီးပိုင်း

နှင့် အရာရှိအချို့တို့ကသာ တာဝန်ရှိ၍ သွားကြရသည်။ လူငယ်တွေ လို မတက်ကြွကြတော့။

မြတ်သူမောင်ကတော့ သင်္ဘောလိုက်ချင်ကြောင်း နားထူ မတတ် ပြောကြားနေတတ်သည်။

မြတ်သူမောင်မှာလည်း မိခင်က မရှိ။ ဖခင်က တစ်ညညှို့ခို လုံး အရက်မူး၍ နေတတ်သည်။ မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရုံသာ။ ပိုးနှင့် ကိုကိုပြည့်ဝန်းတို့ကလည်း တစ်တွဲဖြစ်နေ၍ မြတ်သူမောင်မှာ တသီးတခြား အထီးကျန်သမားလေး ဖြစ်နေရာ၌ သူ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ချင်သည် ဆိုသည်မှာ သူ့အလွန် မဟုတ်စွာပဲ။

ဖခင် ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ချစ်လှစွာသော သားလေးအတွက် သည်သို့တွေးရင်း သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့လယ် ဝိုလ်ချွတ် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အမှန်တော့ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ သားအဖနှစ်ယောက်တို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို မခေါ်ခဲ့ချင်၍ တစ်ညာ၍ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

- “သား ဖေဖေကို ပြောမလို့၊ မေ့မေ့နေလို့”
- “ဘာများလဲ သား”
- “ကိုကို ကိုပြည့်ဝန်းအကြောင်း”
- “လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က သား တင်းနစ်ကျင့် ရိုက်နေပါလား”
- “အေး”
- “သင်္ဘောလိုက်ချင်ရင် ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းမှ ဖြစ်တယ်”

ကျန်းမာရေးလိုက်စားဟု ပြောခဲ့မိသဖြင့် ရေကူးသင်း၊ တင်းနစ်အရိုက် ထုနှင့်နေသော သားလေး မြတ်သူမောင်က...

- “သားရဲ့ဘောလုံးက ဘာဘဲတိုက်နောက်ဘက်အထိ ရောက်သွားတယ်”
- “အင်း”
- “အဲဒါ သား သွားကောက်တော့လေ ကိုကိုပြည့်ဝန်းက ရေတွင်းပျက်ကြီးဘေးမှာ တွင်းတစ်တွင်း တူးနေတယ် ဖေဖေ”
- “ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
- “မသိပါဘူး၊ သားလည်း သူ့နားရောက်ရော သူက အရမ်း ထန်သွားတဲ့ပုံနဲ့ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲတဲ့”
- “ဒီတော့...”
- “ဒီတော့ တွန်တော်က ဘောလုံး လာကောက်တာလို့ ပြော ထိုက်တော့၊ အေး... သွား သွား၊ နောက် ဒီဘက်မရောက်စေနဲ့တဲ့”
- “သူက ဘာမြှုပ်ဖို့ တွင်းတူးရတာလဲ၊ အကျယ်ကြီးလား အနက်ကြီးလား”
- “ကျယ်တော့ မကျယ်ဘူး၊ နက်တော့ နက်တယ်ထင်တယ်၊ ခြေကြီးတွေ တွင်းနှုတ်ခမ်းအပေါ်မှာ အတော်ပုံနေတယ်”
- “ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်”
- “မသိဘူး ဖေဖေရဲ့၊ နောက် ဒီဘက်မရောက်စေနဲ့လို့ ဆိုပေ မယ့် သူ မရှိတုန်း နောက်တစ်ခေါက် သား ရောက်သွားသေးတယ်”
- “ဒီတော့ ဘာတွေလဲ”
- “ဘာမှမတွေ့တော့ဘူး၊ သူတွင်းတူးထားတဲ့နေရာမှာ အုတ်

ပြားဟောင်းတွေ ပြန်စီထားတာပဲ တွေ့ရတယ်”

“သူတိုက်နောက်ဘက်မှာ သူလုပ်စရာရှိလို့ နေမှာပေါ့ သားရယ်၊ ခြေ... နေပါဦး၊ သား သွားမှာ ဘားလမ်းနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေ၊ သင်္ချာဝိုင်းကျရှင်ဆရာက ဒီကိုလာမှာ”

“အေး... အေး... အပြန် ဖေဖေ လာကြိုမယ်”

သားလေး မြတ်သူမောင်ကို ကားရပ်ပေးခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်း၍ ပြည်ထောင်စုဘက် ရွှိရာသို့လာရင်း စဉ်းစားလာမိသည်မှာ ဘက်ရွေ့၌ ကားရပ်ပြီးသည်အထိ။

“ဒီကောင် ပြည့်ဝန်း မြေတွင်းတူးတယ်ဆိုတာ ဘာမျှင်မလို့လဲ”

“အို... မြင်တာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ၊ တွင်းတူးပြီး ရှာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာတော့ ခပ်အေးအေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေက သိပ်လည်တော့ သူ့အမေ ဘာများခိုင်းသလဲမှ မသိတာ”

“ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက အုတ်တွေစီထားတဲ့နေရာမှာ ဘာများ အကြောင်းရှိလို့ပါလိမ့်၊ သူတို့သားအမိ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါလည်း စောင့်ကြည့်ဦးမှပါပဲလေ”

“အင်း... မနွဲ့က ငါ့ကို အပိုင်ကြံလို မရရင် အငြိုးဖွဲ့မှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟိုတစ်လောက ငါ မူးမူးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကား သူ့ကြားသွားတယ်၊ နောက်ကိုတော့ ငါ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်နေမှပါပဲ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ တူမလေးပိုးတ ငါ့ကို ဒီနေ့ထက်အထိ အာမှမပြောရှာဘူး၊ ဒါလည်း မေမေက တောင်းပန်ရှင်းပြထားလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပိုး စကားလုံတာရယ်၊ ငါ့ပေါ် ရန်ငြိုးမဖွဲ့ အာရယ်ကိုပဲ ငါ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်”

“ဒီတူမလေးကို ငါ တစ်သက်လုံး ရန်ငြိုးထားခဲ့မိတယ်၊ ဘိုတုန်းကတော့ မြတ်သေရတာ သူ့ကြောင့်လို့ တန်းတန်းစွဲ စွပ်စွဲခဲ့မိတယ်၊ ခုလို အသက်အရွယ် ကြီးလာပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်တော့လည်း မြတ်ဟာ သူ့ကံနဲ့သူ သေရှာတာပါပဲလေ၊ ပိုးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိရှာပါဘူး”

“အင်း... အရက် အရက်၊ ဒီအရက်ကြောင့် ငါ တာဝန်မတင်း ဉာနဲ့ ငါ့အစ်ကို သေရရှာတာ၊ ဒီအရက်ကို ငါ့စိတ်က စိတ်နာနေပေမယ့် ငါ့သွေးသားက စိတ်နာလို့ မရတော့ပါလား”

“စိတ်က တောင့်တ၊ တာကို ချိုးနှိမ်လို့ရတယ်၊ အသွေးအသားက တောင့်တ၊ တာကျတော့ ချိုးနှိမ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ငါ့အသွေးအသားကို အရက်က ဝါးဖျိုးနေပြီ၊ အရက်ဟာ ငါ့ရဲ့ အရှင်သခင်၊ ငါဟာ အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်နေရပြီကွယ်”

ယင်းအသိ ရှိပါသော်လည်း ဦးရွှေမောင်ဝင့်မှာ အရက်ကို မြှောက်နိုင်တော့ပါ။ ဖြတ်နိုင်အောင်လည်း မကြိုးစားချင်တော့ပါပေ။ သူ အရက်ကလွဲ၍ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ အကြောင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို အကပ်ပင် မခံချင်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးအနေနှင့်လည်း သူ့ကို အရင်လို အတင်းမရောတော့ပါ။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်မှာ မိခင်ကြီးကို သနားသော်လည်း အရက်ကို မိမိလိုက်မိတ်မိတ်နဲ့ ခွဲလေပြီ။

၁၈၆ * ကလျာ (ပိဇ္ဇာ-သံဝံ)

သားလေးကိုလည်း သူ့ဆန္ဒအရ နိုင်ငံခြားသင်္ဘော လိုက်နိုင်
အောင် သူ ဆောင်ရွက်ပေးရပါမည်။

သည်အတွင်းမှာတော့ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို သားအမိ၏ အပိုင်
အခြည်ကို နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ကြည့်ရဦးမှပါလော့ တိုက်နောက်
ဘက်မှာ တွင်းတူးနေတဲ့တိစ္ဆာတော့ အဆန်းသား။

အခန်း(၂၀)

သိပ္ပံပညာရှင်တို့ စမ်းသပ်တီထွင်
ဝေဟင်ပစ်လက်နက်
ထက်မြက်တဲ့ အိပ်မက်ဆေးဆုံးကျည်
အေအိုင်ပီအက်စ်အတွက် ဆေးသစ်အမည်
စသည်... စသည်... စသည်...
လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် လူတစ်စု၏ ဖန်တီးမှု
တစ်ခုသာ တစ်မျိုးသာ
အောင်မြင်လာတတ်ပေမယ့်
“ရင်ထဲက နှလုံးသားစက်”
ဘယ်ကွန်ပျူတာနဲ့မှ တွက်ချက်လို့မဖြစ်
အချစ်... အမှန်း... ချည်နှောင်ခြင်း... ရုန်းထွက်ခြင်း
လောင်မြိုက်သည်... အေးမြသည်
ဆုံးရှုံးမှု... အောင်မြင်မှု
“ဝေဒနာစုရပ်”
တစ်စက္ကန့်နှင့် တစ်စက္ကန့်အကြား

ဖြစ်တည်ပြောင်းလဲ ရင်ထဲလှုပ်ရှား
နှလုံးသားစက် လည်ပတ်မှုအတွက်
“ချစ်သူမျက်ဝန်း” စက်ခလုတ်ဖြင့်
ဖွင့်စေ၊ ပိတ်စေ၊ ရပ်စေ၊ လည်စေ
မျိုးပေါင်းကုဋေ ဖြစ်ထွန်းစေ
“ကိုကို အဲဒါ ဘာတွေလဲဟင်”

“အလကားပါ၊ ညက အိပ်မရတာနဲ့ ကဗျာရေးဖွဲ့ဖို့ ခံစားမှု
စာတမ်း ရေးနေတာ၊ ကာရန်မမိသေးဘူး၊ အကြမ်းပဲ ရှိသေးတယ်”
“ကိုကို ကဗျာဆရာ လုပ်မလို့လား”

“ကဗျာဆိုတာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို ထဲတွက်လိုက်လို့ ရတာမို့
မဟုတ်ဘူး ပိုးရဲ့၊ ကာရန်ကလည်း လှမှ၊ စာလုံးကလည်း ကျစ်လျစ်
သိပ်သည်းမှ၊ ပြီးတော့ အရေးအကြီးဆုံးက ခံစားမှုပဲ၊ အဲဒီလို ခံစားမှု
ပြင်းပြလေ ဖွဲ့သီတဲ့ အနုပညာက အားပြည့်လေပဲ”

“ခံစားမှုဆိုတာ ဘာလဲ ကိုကို”
“ဟာ... ခက်ပါလားကွာ”

ကိုပြည့်ဝန်းက ပိုး၏ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်လှုပ်ခါ၍...
“ခံစားမှုဆိုတာ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာ၊ ကြည်နူး

ဝမ်းသာတာတွေကို ခေါ်တာပေါ့၊ ငါ့ညီမ ရည်းစားထားတဲ့အခါတူ
ပိုသိလာမှာပေါ့”

“သေချာပြီ၊ ကိုကိုမှာ ရည်းစားရှိနေပြီ”
“ဟာ... မရှိသေးပါဘူး”

“ရှိနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခံစားမှုကဗျာတွေ ဘာတွေ ကိုကိုရေး
နေတာပေါ့”

“မရှိသေးပါဘူးကွာ”
“ကိုကို မညာနဲ့နော်၊ ရှိကို ရှိရမယ်”

“တကယ်ကို မရှိသေးပါဘူးကွာ၊ ကဲပါ၊ ရှိပြီပဲ ထားလိုက်ပါ
ဦး၊ ညီမလေးက ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“အို... ဝမ်းသာမှာပေါ့ ကိုကို”
“ဟင်...”

“တကယ်ပြောတာ၊ ပိုးမှာ အစ်မတွေ ညီမတွေမှ မရှိတာ၊
ကိုကို ရည်းစားရပြီး မိန်းမရရင် ပိုးအတွက် အစ်မတစ်ယောက်
ထိုးတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”
“အဲဒါ ခံစားမှုပဲပေါ့နော်”

“ဘာလဲ”
“ဝမ်းသာတယ်ဆို၊ ဝမ်းသာတာ ခံစားမှုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”
“မနောတ်နဲ့ ကိုကိုရား လူမှန်ရင် ဝမ်းသာတာ ဝမ်းနည်းတာ

တော့ ရှိကြတာချည်းပါပဲ၊ ဘာလို့ လူတိုင်း ကဗျာဆရာ မဖြစ်ကြ
ဘာလဲ”

“ခံစားတာတော့ လူတိုင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစားချက်ကို
ဆိုလွင်အောင် တင်ပြရေးဖွဲ့နိုင်ဖို့ကလည်း လိုသေးတယ်လေ”

“ကိုကို ရေးထားတာလေးက ဖတ်လို့ကကောင်းနဲ့၊ အဲဒါ
ထာထာခံစားပြီး ရေးတာလား”

“တကယ်ခံစားရတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလို ခံစား
နေပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာပါ”

“တော်ပြီ၊ ခံစားဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ သိပ်များနေပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ ကိုကိုကလေး သိပ္ပံကျောင်းသားသာ ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်က အတ်စ်(Arts)သမားပဲ၊ အနုပညာဆိုတာကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားတာပဲ”

“ကိုကို သီချင်းဆိုရင် အသံလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဆီးသီးထုပ်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ပိုးကရယ်ပြီး ကိုပြည့်ဝန်းကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ စတုဒီထို တေးသံရှင်များ စီးရီးထုတ်ကြသည်ကို သူက ရည်ရွယ်၍ နောက်နေခြင်းပါ။

“ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ ဘာအနုပညာဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုက အထင်ကြီးတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဝါသနာပါတယ်”

“အနုပညာဆိုတာ မျိုးရိုးနဲ့ ဆင်းသက်ကြတာဆို၊ မေမေကြီးက ပြောဖူးတယ်၊ ဝန်ထုပ်ပိုးစိန် မျိုးဆက်တွေ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ သားတွေ ဆက်ပြီးအောင်မြင်တယ်တဲ့၊ ကိုကိုကျတော့ ဘာမျိုးရိုးလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“အေးလေ... ဒါဆို ကိုကိုကို ဖေဖေက ဇာတ်စင်နောက်ဖေးက ကောက်လာခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ ဟား... ဟား”

ပိုးလည်း ရော၍ရယ်ဖြစ်၏။

ကိုပြည့်ဝန်း၏ ဖခင်သည် နာမည်ကျော် စန္ဒရာမာတေးရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကိုဖြင့် ပိုးနှင့် တို့ပြည့်ဝန်းတို့ လုံးဝသိခွင့်မရခဲ့ကြသေးပါ။

“ပိုး”

“ရှင်... ကိုကို”

“ကိုကိုမှာလည်း ဥစ္စာတွေချောက်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုပစ္စည်းတွေကိုပေါ့”

“ဟာ... မြေကြီးထဲ ရောက်သွားပြီပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ကများ လာတူးယူသွားမလားလို့ပေါ့ ပိုးရယ်”

“ကိုကို တူးထားတဲ့တွင်းက အနက်ကြီးပါ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စထို ဘယ်သူမှ သိကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ့ထဲကို သူ့ခိုးစားပြင် ဝင်ရင်တောင် အဲဒီလိုထားတာက အလုံခြုံဆုံးပဲ ကိုကိုရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ရှေးလူကြီးတွေ မြေမြှုပ်ထားတယ် ဆိုတာကို ကိုကို သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ရွှေအိုးတွေ၊ ရွှေထည်တွေ ခဏခဏ တွေ့ကြတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မေမေကြီးက ပိုးကို မေးသေးလား”

“မေးတယ် ကိုကို၊ ပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ပြီးပြီလားတဲ့၊ ပိုးက ဘုတ်ကဲ့ ဆိုတော့ လုံခြုံအောင် ဝရုစိုက်တဲ့၊ အဲဒါ သမီးတစ်သက် စားလို့ရတယ်တဲ့၊ ဒါပဲပြောတယ်၊ မေမေကြီးက တကယ်ပြတ်တယ်”

“ပိုးကိုလည်း အတော်ပဲ ချစ်စွာပါတယ်”

“ကိုကိုကို မချစ်ဘူး ထင်လို့လား”

“မချစ်မှ မချစ်တာ”

“ကိုကိုက နီးနီးစပ်စပ်မနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မေမေကြီးက သဘောကောင်းပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“မေမေကြီးက မေမေကို သိပ်ကြည့်မရဘူး ထင်တယ်၊

၁၉၂ * ကလျာ (ဝိစု-သိဝံ)

ဖေဖေမျက်နှာကလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေတော့ ပိုး နားမလည်ဘူး၊ ပိုး သိတာက ကိုကိုနဲ့ မောင်လေး ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ပိုးအတွက် အရင်းအချာရှိတယ်၊ ပိုးတလေ မောင်လေးကို နည်းနည်းပဲချစ်တယ်၊ ကိုကိုကိုတော့ သိပ်ချစ်တာပဲ”

ကိုပြည့်ဝန်းသည် ချစ်ညီမလေးအား မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး အားပါးတရ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့အနေနှင့် ဝင့်ထယ်ဝေဟာကြီး၏ မျိုးဆက်သစ်၊ မြေးဦး ဖြစ်သော်လည်း သည်ဘက်တိုက်ကလေးမှာ သီးခြားလို နေနေရသည်။ ဒေါ်လှထယ်ကရော ရွှေမောင်ဝင့်ကလေး သိပ်ပြီးအရေးမလုပ်ကြ။

ယခုလိုပင် ညီမလေးပိုးကဖြင့် မေမေဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး အပြင် ထွက်သွားချိန်မျိုးတွင် အမြဲလာပြီး ယခုလို ချစ်ဖွယ်စကားလေးများ ဖြင့် သူ့ရင်ကို ညွတ်နွှေးကြည်မွေ့စေသော ညီမလေး။

“ဪ... ကိုကို”

“အင်း...”

“မေမေကြီးကို ခွင့်တောင်းထားတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့”

“ဘာပြောလဲ”

“သွားလေတဲ့”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ”

“ကိုကိုနဲ့ပေါ့”

“ဟ... အပိုင်ပါလား”

“အင်းလေ၊ တိုကို မပို့လို့ ဘယ်သူပို့မှာလဲ”

ညှိုးဖွင့် * ၁၉၃

“ဟုတ်ပခင်ဗျာ၊ ဘယ်တော့ပို့ရမှာလဲ”

“ပိုး ကြည့်မယ့်နေ့ကျ ပြောမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ကြည့်နူးသောရင်ဖြင့် စုံညီစွာ ပြုံးမိကြသည်။

“ခုတစ်လော မေမေကြီး ပြန်နေကောင်းနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်လောကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်

ထင်ပြီး ပိုးအတွက် စိစဉ်ပေးခဲ့တာဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်မှာပဲ”

ကိုပြည့်ဝန်းနဲ့ ပိုးတို့ စကားပြောနေဆဲ ခြံတွင်းသို့ ယာယီ

နိဝါတ်တပ်ထားသော ကားသစ်တစ်စင်း ဝင်လာသည်။ ကားက

အဖြူရောင် အဖြူဆွတ် အိမ်ညက်နေပေသည်။

“ဧည့်သည်ထင်တယ် ပိုး”

ပိုးကလည်း ထိုင်ရာမှ လည်ကလေးဆန့်ပြီး ကဲကြည့်လိုက်

သော...

“ဟာ... ကိုစွမ်းထက်ပဲ ကိုကိုနဲ့”

“ဟိုဘက်နားကခြံက သံအမတ်ကြီးသား ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံခြားက ပို့လိုက်တဲ့ ကားသစ် သွားထုတ်

ရင် ပိုးကို လာပြမယ်လို့ ပြောသွားတာ”

“အဲဒီကောင်ကို ကိုကို သိပ်ကြည့်မရဘူး”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း”

ပိုးက ထိုင်ရာမှ ဖျတ်လတ်စွာ ထပြီး...

“မေမေကြီးက ပိုးနဲ့ သိပ်ပြီးခင်မင်စေချင်တာ၊ ကိုစွမ်းထက်

က မဆိုးပါဘူး တို့ကိုရဲ့၊ ကဲ... ပိုး သွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ သူ ပိုးခေါ်လာတာ”

ပိုးက တိုက်ပေါ်မှ ဖျတ်လတ်စွာ ဆင်းသွားပြီး ကိုစွမ်းထက် တိုက်ကြီးတွင်းသို့ မဝင်မီ အချိန်မီအောင် ခပ်ပြေးပြေးကလေး သွားနေသည်။

ကိုပြည့်ဝန်း၏ ကြည်လင်နေသော နှလုံးသားတွင်းသို့ မှန်တိုင်း ကျရောက်လာသည်သို့ မှိုင်းမှန်အုံ့မည်းသွားခဲ့ပြီ။

ဒီကောင် မကြာ မကြာလာပြီး ပိုးနှင့် ရယ်ကာမောထာစကားပြောနေသည်ကို မြင်ရလေတိုင်း ဆွဲတိုင်းပြီး မြဲတွင်းမှ မောင်းနှင်အော်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဝန်တိုမစ္ဆရီယာတို့သည် နှလုံးသားကို ပူလောင်ဆူပွက်စေ၏။
“တို့ကို ရည်းစားရရင် ပိုးက ဝမ်းသာမလို့တဲ့”

“ငါ့ကျတော့ ပိုး ဒီကောင်နဲ့ စကားပြောနေတာကိုတောင် ဘာကြောင့် မကြည့်နိုင်ရတာပါလိမ့်”

ပိုး ရည်းစားထားရင် ငါ ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး”

“ညီမလေးပိုးကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ဆိုင်စေချင်ဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

မနာလို မရှုစိမ့်သော စိတ်ရိုင်းတို့သည် ကိုပြည့်ဝန်း၏ရင်ပျံ့နှံ့စွာ နေရာယူထားကြသည်။ ပိုးနှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း သူ့သည် ပြင်းပြစွာ လှုပ်ခတ်မြဲ။

“အေးလေ၊ ဒါတော့ ငါတစ်ယောက်လည်းမှ မဟုတ်ဘဲ ထင်ပါရဲ့၊ နှမရည်းစားတွေကို ရိုက်ကြ၊ ဓားနဲ့ ထိုးကြလို့ အမှုပြုကြတာ အများကြီးပဲ... ”

ငါလည်း ကိုယ့်ညီမလေးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုစိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေတာ ဖြစ်မှာပါ”

အပြေတွေးလေး တွေးဖြစ်သော်လည်း ရင်၌အေးငြိမ်းခြင်းမရှိ။

တက်ကြွနေသော စွမ်းထက် ဆိုသည့် နိုင်ငံခြားပြန် ကောင်လေးနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ ဧည့်ခံနေတတ်သော ပိုးတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်မရ။ မကြည့်ချင်။

“တောက်... ဒီကောင် ရောက်လာမှ ငါ့ညီမလေး ငါ့နားမှာ နေခွင့်မရတော့ဘူး”

“ကိုပြည့်ဝန်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆွဲပြီး စောစောက စပ်လက်စ ကဗျာကို ကာရန်ရှာသော်လည်း ဘာအစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။

စာရွက်တွေ၊ ဘောပင်တွေကို ခုတင်ပေါ်မှ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာကိုထွက်၍ မှောက်လျက် အိပ်ပစ်လိုက်၏။

မျက်စိ စုံမှိတ်ထားသော်လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အိပ်၍ မအောင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အသိဆုံး။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီကားကို ပိုး ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း... ကောင်းမှာပေါ့၊ ပိုးမှ နားမလည်တာ”

“စွမ်းကတော့ ပိုး ကြိုက်စေချင်တာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ စွမ်း မိန်းမရရင် လက်ဖွဲ့ဖို့တဲ့”

“အို... သာမဆိုင်သေး”

ပိုးက ဆံပင်လေးများ ဖြာဝေသွားအောင် တစ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

စွမ်းထက်က သူ့အိမ်သားများ ခေါ်သလို သူ့ကို ‘စွမ်း’ ထု ခေါ်စေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ‘စွမ်း’ ဟု ထည့်ဖြော လောက်အောင် ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာက မြင့်မားနေကြပြီ။

“ပိုးရဲ့မေမေကြီး အိပ်နေလား”

“မအိပ်ဘူး၊ လာလေ မေမေကြီးအခန်း သွားရအောင်”

“မသွားချင်လို့ မေးတာ၊ လာပါ။ ခြံထဲမှာပဲ စကားပြော အောင်”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ ဟိုဘက်တိုက်မှာ ကိုကို ရှိတယ်”

“ပိုးရဲ့ ကိုကို ကြောက်လို့လား”

“ကြောက်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ကြောက်ထိုက်တာပေါ့၊ စုံတွဲဆိုတာ အစ်ကိုရဲ့ဓမ္မ မှာ မနေအပ်ဘူးလေ”

“အိုး... ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ပိုး”

“လာလေ၊ ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြမယ်၊ မတ်တတ်ကြ မကောင်းပါဘူး”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“တကယ်လားဟင်”

အသံ တိုးတိုးတုန်တုန်လေးလုပ်ပြီး မျက်နှာငယ်ဟန်နှင့် ပြောနေပါ၍...

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးဆိုမှ”

“ကြောက်တတ်လွန်းလို့ပါ ပိုးရယ်”

“အပိုတွေ”

“တကယ်ပါ၊ သူများတွေရှိရင် ပိုးကို တစ်ဝကြီး မကြည့်ရမှာ နဲ့လို့ ပိုးရဲ့”

ပိုးက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်အုပ်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ သွားထိုင်နှင့်သည်။

စွမ်းထက်က ပိုးကို အရေးတယူ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။ သူ့ရောက်လာလေတိုင်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောဖွယ်စကားများကို ပြောကြား ထတ်သည်နို့ ပိုး ပျော်မိသည်။

သို့သော်လည်း ကိုကို ခုနပြောလိုက်သော ခံစားမှုဆိုသည် နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

နှလုံးအိမ်၏ ဗဟိုအရပ်မှ စီးကျသွယ်ဆင်းလာတတ်သည် ဆိုသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးလည်း ပိုးရင်မှာ မဖြစ်တည်သေး။

“ပိုးရယ်... စွမ်းကို တကယ်ပဲ မချစ်သေးတာလားဟင်၊

နှလုံးတော့ ပိုးကို တအားချစ်”

“အို”

“တကယ်ပါ၊ စွမ်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးသေးဘူး”

“မယုံပါဘူး”

“ဒါဖြင့် စွမ်းအချစ်ကို မယုံလို့ ပြန်မချစ်တာလား၊ ဟုတ်လား”

ပိုး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မချစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြလေ”

“အို. . . ပြစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ပိုးက ပြစရာမရှိပေမယ့် စွမ်းကတော့ ကြည့်စရာရှိတယ်”

ဗျ”

ငုံထားသော ပိုး၏မျက်နှာလေးကို အောက်ဘက်မှ စင်

ကြည့်နေသော စွမ်းထက်ကြောင့် ပိုး အနေခက်လှပါပြီ။

“ပိုး”

“ဟင်”

“မာမိတို့က ပေဒင်ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်နေကြပြီ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မင်္ဂလာရက် ရွေးဖို့ကိစ္စ”

“မေမေကြီးက ပြောပြီးသား၊ ပိုး သဘောမတူရင်၊ ပိုး စိတ်

မချမ်းသာရင် မစီစဉ်ဘူးတဲ့”

“ဆင်းရဲတာ မကောင်းပါဘူး ပိုးရယ်၊ ချမ်းသာလိုက်စမ်း

“ဘာကိုလဲ”

“စိတ်ပေါ့၊ စိတ်ချမ်းသာလိုက်စမ်းပါ”

“သူ အရမ်းပဲ လိုရာဆွဲပြောတတ်တယ်”

“ပိုးကို အရမ်းပဲ ချစ်လွန်းလို့ပါ”

သူ့စကားသံများသည် ပိုး၏နှလုံးသားကို လှုံ့ဆွပေးနေသည်သို့ လှိုက်ခုပ်ခေ၏။

“ဟေး. . . ဘာငြိမ်နေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား”

“စဉ်းစားနေလို့ပါ”

“ဘာစဉ်းစားလဲ ပြောစမ်း ပိုး. . . ပြောစမ်း”

“ပိုး ကျောင်းတတ်ချင်သေးတယ်”

“တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကျောင်းမှာ ပိုးကို လိုက်တဲ့ကောင်တွေက မေးရင် အဲဒါ နှိုတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာလို့ စွမ်းကိုပြပြီး မပြောရဘူးနော်”

“အို. . . ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ပိုး ကျောင်းတတ်မယ်ဆိုရင် အမြဲ ကားနဲ့

သို့တံပို့ရမယ့်သူက စွမ်းပဲလေ”

“နေပါဦး၊ အဲဒါတွေ ပိုး ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပါရစေဦး”

“စွမ်းကတော့ မြန်မြန်ပဲ ကြားချင်လှပြီ၊ ဒီမှာ ပိုး. . .”

“ဟင်”

“စွမ်းမှာ လာရသွားရတာလည်း နီးတဲ့ခရီး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ လမ်းစရိတ်တို့ ဓာတ်ဆီဖိုးတို့လည်း သက်သာအောင် ပိုး

ဧည့်စားတာကို ဒီအိမ်ကပဲ ထိုင်စောင့်နေပါရစေလား”

“သွား”

ပိုးက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ထိုင်ရာမှ ဓာတ်ခနဲထပြီး

မီးဖိုခန်းသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

သူကြိုက်သော နက်စ်ကော်ဖီကို ပိုးကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးဖို့ မည်။

ကိုစွမ်းထက်ကို မေမေကြီးကိုယ်တိုင်က တံခါးဖွင့် ကြိုဆို နေ၍ သူ နေ့စဉ်လို လာရောက်နေပေသည်။ ပိုးကလည်း အားလစ် နေချိန်မို့ နောက်တတ် ပြောင်တတ်သော စကားများ ကြားရလေ တိုင်း တခစ်ခစ် ရယ်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် နောက်သည်အခါများ ပိုးမှာ စိတ်ဆိုးရမလိုလို၊ ရယ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်ရသည်က မကြာခဏ။

ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပိုးထွက်လာတော့ သူက မေမေကြီး အခန်း တွင်းမှာ ရောက်နှင့်နေပြီ။ မေမေကြီးကလည်း သူ ဘာမှမသိဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် စကားတွေ၊ အပြုံးတွေ လှိုင်လှိုင်ဝေနေကြ သည်။

“ပိုးက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်ဆို”

“မေမေကြီး နေကောင်းမှ သွားမှာပါ။ ကိုကို့ကို လိုက်ဖို့ ပြောပြီးသား”

“မြေးကြီးပြည့်က တားမောင်းနေကျ မဟုတ်လို့ မောင်း တတ်ပေမယ့် မမောင်းရဲရွာဘူးလေ။ ဒီရိုင်ဘာက လိုက်ဖို့ရဦးမှာ ကားကလည်း အားလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်”

ဒေါ်လှထယ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာထဲကနေ စီစဉ်ပေး နေပြန်သည်။

“မြသီတာတို့လည်း မြန်မာဇာတ်ကား ကြည့်ချင်လို့တဲ့”

သူတို့ ကြည့်ဖြစ်တဲ့နေ့ကျတော့ ပိုးလိုက်သွား ဟုတ်လား။ စွမ်းက လည်း ဘယ်နေ့ ကြည့်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးပြောထားလိုက်ပေါ့ ဘုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး။ မာဓိကလည်း သွားမယ်လို့ ပြော နေပါတယ်”

စွမ်းကပင် ပိုးကဲ့သို့ ဒေါ်လှထယ်ကို ဘွားဘွားအစား မေမေကြီးဟု လိုက်ခေါ်နေပြီ။

ပိုးကို သူတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးအောင် မေမေကြီး ဖန်ပေးနေမှန်း သိသော်လည်း ပိုးအနေနှင့် ဘာမှမပြော သာပါ။

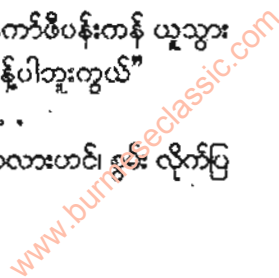
စွမ်း၏မာဓိ ဒေါ်မြသီတာကိုယ်တိုင် ပိုးအတွက်ဆိုပြီး ရေမွှေးပုလင်းနှင့် ငွေရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတစ်လုံး လက် ဆောင်လာပေးပြီးပြီ။

ဒေါ်မြသီတာအနေနှင့်လည်း ပိုးကို နှစ်ခြိုက်သည်ထက် ဒေါ်လှထယ်၏ မြေးမလေးကို သူ့သားနှင့် လက်ဆက်ခွင့် ရမည်ဆို သည့်အတွက် အထူးပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေဟန် ရှိ၏။ မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ် ဆိုသည်ကလည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသော သူငွေ့မ ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်လေ။

“ကဲ... စွမ်းတို့ အပြင်သွားကြ။ ကော်ဖီပန်းကန် ယူသွား နဲ့ မေမေကြီးအခန်းက ဆေးနဲ့တွေနဲ့ မသန့်ပါဘူးကွယ်”

ပိုးတို့ အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့...

“ပိုးက တကယ်ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တာလားဟင်၊ စွမ်း လိုက်ပြ ဝါရစေလား”

၂၀၂ * ကလျာ (ပိဗ္ဗ-သိဝံ)

“အန်တီ မြသိတာလည်း ကြည့်မှာဆို”

“အင်း... ကြည့်မှာပါ။ နက်ဖြန် သွားကြရအောင်လား”

“ကိုကိုက ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး။ သူ လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောထားတာ”

“ရုပ်ရှင်ဆိုတာ အစ်ကိုနဲ့ ညီမ ကြည့်လို့ကောင်းတာ မဟုတ် ပါဘူး ပိုးရာ၊ စွမ်းတို့နဲ့ပဲ သွားကြရအောင်ပါနော်”

“အင်းလေ၊ စွမ်းတို့သွားတော့ ပိုးကို ခေါ်ပေါ့”

စွမ်းထက်က ကော်ဖီသောက်အပြီး စကားတွေ အကြာကြီး ပြောပြီးမှ ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်၏။

“ကားသစ်ကလေး တစ်ပတ်စီးကြည့်ရအောင်လား ပိုး အင်းလျားလမ်း တစ်ပတ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ပိုး မလိုက်ချင်ဘူး။ စွမ်း ပြန်တော့နော်”

မြန်မာမလေးတစ်ယောက်၏ ဣန္ဒြေကို တန်ဖိုးထားစွာဖြင့် ကိုစွမ်းထက်က ထပ်မခေါ်တော့ပါ။

ပိုးကို ခွဲခွားသွားရမှာကိုပင် အောက်မေ့တသဟန်နှင့် ပိုးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ပိုး၏ရင်မှာလည်း လှိုင်းခတ်လှုပ်ခါ၍ ကျန်ရစ်ရပါ၏။

အခန်း(၂၁)

“သားကို အင်မတန်မှ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိ ထယ်သား၊ ထိုင်ပါဦး”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ကိုပြည့်ဝန်းကို သူ့အနားမှာ ထိုင်စေသည်။ အမြဲအရေးကြီးဟန်နှင့် အလွန်အလုပ်များနေတတ်သော ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ ယနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား လေးနက်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ထိုင်ပြည့်ဝန်းကို စကားပြောသည်။

“ပိုးကို ဟိုဘက်လေးခြံကျော်က သံအမတ်ကြီးသားနဲ့ ပေး စားတော့မလို့ဆို ဟုတ်လား၊ သား သိလားဟင်”

“မေမေ့ကို မေမေကြီးက ပြောပြသလား”

“ဒီအဘွားကြီးက မေမေ့ကို ဘာကိုစွဲမှ အရေးလုပ်ပြီး ပြော တာ မဟုတ်ပါဘူး သားကြီးပြည့်ရယ်၊ အိမ်ဖော်မလေး မညီက ပြော ပြလို့ မေမေ သိရတာပါ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို သား ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ သားရဲ့ညီမလေး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ သား”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နွဲ့ထက်ပင် ပို၍တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာနှင့် တိုပြည့်ဝန်းသည် စဉ်းစားနေသလို ခပ်ကြာကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ဒါကတော့ မေမေကြီးရဲ့ကိစ္စ၊ ညီမလေးရဲ့ကိစ္စပဲ မေမေ ကျွန်တော် ဘာဝင်ပြောလို့ ရမှာလဲ”

“ဝင်ပြောဖို့ စကားကို မေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ သားရဲ့ သားရဲ့ ညီမလေးအတွက် သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲလို့ မေးတာ”

“ဒါတော့ မေမေရာ ကျွန်တော်က အစ်ကိုပဲ၊ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဘယ်ယောက်ျား ယူစေချင်ပါ့မလဲ၊ ညီမလေးက ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ လှလည်း သိပ်လှတော့ နှမြောတာပေါ့၊ ဟိုကောင်လားရင်ကို စိတ်ထဲက သိပ်မကြည်ဘူး”

“မောင်စွမ်းထက် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မနာလို မဖြစ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် မသိဘူး မေမေ၊ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းထူးဘူး”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မေမေ ဘာပြောတာလဲ”

“သားက ညီမလေးကို ချစ်သလို ပိုးကလည်း မေမေ့သားကြီး ပြည့်ကို သိပ်ချစ်တာ မေမေ သိတယ်သား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး... ဒါကြောင့် သားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်လို့ မပြယ်စေချင်ဘူး၊ ခွဲခွာသွားကြရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို မရင်ဆိုင်စေချင်

ဘူး၊ ဒါကြောင့် မေမေ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောပြတော့မယ် သား”

“ဟင်... ဘာလဲ မေမေ”

“ပိုးဟာ သားရဲ့ညီမလေး မဟုတ်ဘူး”

“ညီမအရင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်းလေး အရင်းမှမဟုတ်တာ၊ အဖေတူ အမေကွဲပဲဥစ္စာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘာသွေးမှ မစပ်ကြတဲ့ တကယ့်သူစိမ်း

တွေ”

“ဟာ... မေမေ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားကို မေမေက မွေးတာ၊ ပိုးက ကိုစိန်

မောင်ဝင့်ရဲ့ သမီး၊ ဘာမှမဆိုင်ကြဘူး”

“ဟာဗျာ”

ရင်၌ အခိုင်အမာတွယ်ငြိနေသာ အရာတစ်ခုကို အမြစ်မှ

ခွဲနှုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်သို့ပင် ရင်၌ ပြင်းပြသော နာကျင်ခြင်းများ

ဖြင့် လစ်ဟာ၍ ကျန်ရစ်ရပါပြီ။

“သား... သားကြီးပြည့်”

“ဒီကိစ္စကို ဘာလို့ဖူးထားရတာလဲ မေမေ၊ ခုလိုအချိန်ကျမှ

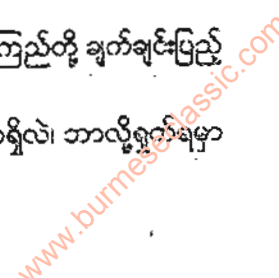
ဘာလို့ဖွင့်ပြောရတာလဲ၊ ဘယ်လောက်များ ရှက်စရာကောင်းလိုက်

သလဲဗျာ”

ကိုပြည့်ဝန်း၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ ချက်ချင်းပြည့်

ထက်လာသည်။

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ သားရဲ့”

“ဘာလို့မရွက်ရမှာလဲ မေမေရဲ့၊ ဒီဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးမှာ လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လာနေရတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ၊ ဒီထက်ရွက်စရာကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ”

“အို... သားကလည်းကွား အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောမလို့ ဟာ ဘာကြောင့် မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ သား”

ကိုပြည့်ဝန်းက လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်လိမ်ဆုပ်ကိုင်၍ အူရင်ထဲမှ မချိတင်ကဲဖြစ်နေသည်များကို ပေါ်လွင်နေစေသည်။ အူမျက်နှာလွှဲထားသည်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို မကြည့်။

“မေမေဟာ ဦးစိန်မောင်ဝင့်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပါ သားရဲ့ သူ မေမေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေရင်က သေသွားတာ၊ ဒါကြောင့် ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချမ်းသာသမျှအားလုံးရဲ့ ထက်ဝက်ဟာ မေမေအတွက်ပဲ၊ မေမေမှာ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒီလို တိုက်အမေပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်သားနေတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ဒီကိစ္စကို အစောကြီးကတည်းက မေမေ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ပြောတော့ ဘာထူးမှာလဲ”

“ထူးတာပေါ့၊ ဘာသွေးတစ်စက်မှ မစပ်ဘဲ သူများအိမ်ထဲမှာ အမြင့်သား တက်နေတဲ့...”

“တော်... တော်စမ်း ဒီစကား၊ သား အခုနေတာ ဝေပိုင်ဆိုင်တဲ့ သီးခြားတိုက်ပေါ်မှာပါ၊ နေစမ်းပါကွာ၊ မင်းတယည်း

ပြောမယ့် ဦးတည်ချက် မရောက်ခင် ဘာမဟုတ်တာတွေကို ဝင်ပြီး ခံစားနေတာကိုး”

“မေမေစကား ကြားရတာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး တစ်စိတ်ကြော့သွားရသလိုပဲ၊ ဒီအကြောင်း မေမေ ထိန်ချန်မထားသင့်ဘူးဗျာ၊ ထ... ဒီမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဦးစိန်မောင်ဝင့်ရဲ့သား မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့သားလဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေအရင်းက ဘယ်သူလဲ”

“သားရဲ့အဖေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အ... မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဆုံးပြီ”

“တကယ်လား မေမေ”

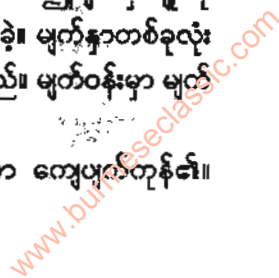
“မင်းကို ဘာလို့ညာရမှာလဲ”

“မေမေ တစ်သက်လုံး ညာခဲ့တာပဲ”

ဘယ်တုန်းကမှ မိခင်ကို ခွန်းတုံ့လှန်၍ ပြန်မပြောဖူးခဲ့သော သားက သူ့ကို လေသံကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြူးအော်ပြောလိုက်၍ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ဒေါသနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ပြည့်’ ဟု သူခေါ်သော သူ့သားကြီး၏ ဤမျက်နှာမျိုးကို သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒီတွက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်လှုပ်နေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့်။

ဒေါသစကားလုံးကြမ်းများ ရင်ထဲမှာ ကော့ယှက်ကုန်၏။

ချစ်သားကို ပြောမထွက်ရက်နိုင်တော့ပါ။

“မေမေ့တို့ ခွင့်လွှတ်ပါ သား”

ကိုပြည့်ဝန်းက သူ့မေမေ၏ အကြည့်နှင့် မဆုံဖြစ်အောင် ခေါင်းငုံ့နေဆဲ... .

“သားကို ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ မပြောဘဲ နေခဲ့တာ တစ်ခုပါပဲ၊ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သား အားငယ် သွားမယ်၊ ကိုစိန်မောင်ဝင့်အပေါ်မှာ စိမ်းသွားမယ်၊ ဒီဝင့်ထယ် ဂေဟာကြီးမှာ သား မနေရဲ မထိုင်ရဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီအကျိုးယူဖို့ မှုကလွဲလို့ ဘာအကျိုးထူးမှ ရှိလာစရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ၊ အဲဒီ စေတနာကြောင့် သားကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါဆိုတာ နားလည်ပေးဖို့ သားရယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ တကယ်လား”

“တကယ်ပါ သား၊ သား သုံးနှစ်သားအရွယ်က သေဆုံး သွားလို့ အားကိုးမရှိတာနဲ့ သူ့ကို ယူခဲ့ရတာပါ၊ သားကို အချစ်ပေး သွားမှာစိုးလို့ နောက်ထပ်ကလေးတောင် မေမေ မယူခဲ့ပါဘူး ဘာ ရယ်”

ကိုပြည့်ဝန်း၏ ရင်တွင်းမှ ခါးသီးမှုအစိုင်အခဲများကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၏ စကားလုံးများဖြင့် တစ်စစီ ဖဲ့ခြွေပေးလိုက်သည်။ အမှန်တော့... .

ကိုပြည့်ဝန်း၏ဖခင် စန္ဒရားသက်မော်မှာ ရန်ကုန်မြို့၌ ဝင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး ငယ်စဉ်က အထူး ပျက် ဖောက်ပြန်ခဲ့သည့်အတွက် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရဦး

နောက်မှာ သူ မိန်းမများကို စိတ်နာသွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ ချစ်သော အနုပညာအဝန်းအဝိုင်းတွင်းမှာ တေးရေးတေးပြု စာဆို အဖြစ်နှင့် စမ်းချောင်းတွင်းမှာ နေထိုင်သည်ဟု သိရသည်။

“သားလေး ရှမ်းပြည်နယ်မှာ သေဆုံးသွားပြီ”

ဟု အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပစ်ခဲ့သည်မှာ သနောတိ။

ကလေးမယူခဲ့ခြင်းမှာလည်း သားကြီးပြည့်ကို ချစ်လို့ဆို သော အကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကလေးတစ်ယောက် ခံစိန်ကိုလည်း သူ မထမ်းချင်။ ကိုစိန်မောင်ဝင့်ကိုလည်း အတည် တကျ သက်ဆုံးတိုင် ရိုးခြေကျဟု ဆိုကြသလို ပေါင်းသင်းဖို့ သူ မည်ရွယ်ခဲ့။

သူငွေသားဟု သိရပြီးနောက်မှ ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာသို့ ပြန် ဘာခဲ့ကြသည်။ သည်ရောက်တော့ ဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကို တွေ့ရမြင်ရပြီးနောက်မှာ ကိုစိန်မောင်ဝင့်ကို ဘယ်သော အခါမှ မခွဲခွာတော့ပါဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့... .

မောင်ပြည့်ဝန်းသည် သူ့သားအရင်း မဟုတ်ပါဟု ဘယ်သူ တို့မှ မပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ ဦးစိန်မောင်ဝင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ ရွှေမောင်ဝင့်ကို ချဉ်းကပ်သော်လည်း မဟုန် ခြံ ယခုတစ်မျိုးကြံခြင်း ဖြစ်၏။

ဘယ်လိုပင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲချင်သောစိတ် ရှိစေကာမူ

'မိခင်စိတ်' ဆိုသော မေတ္တာရည်ကဖြင့် ကိုပြည့်ဝန်းအတွက် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ စိုး၏ ရင်မှာအပြည့်။

“မေမေဟာ တစ်လောကလုံးအတွက် လူဆိုးမကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကြီး ပြည့်အတွက်တော့ မိခင်ကောင်းပါ။ မိခင် ကောင်းတစ်ယောက်ပါ သားရယ်”

ငိုတော့မလို ညှိနေသော မိခင်၏မျက်နှာကို မြင်ရပြန်တော့ ကိုပြည့်ဝန်း၏ တင်းမာနေသော နှလုံးသားများ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်အောင် ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းလာခဲ့ပြီ။

“မေမေ တစ်သက်လုံး ဖွင့်မပြောတော့ပါဘူးလို့ သန့်ဌာန်အု ထားတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ဖျက်ပြီး အခုလို ဖွင့်ပြောရတာ သားကြီး ပြည့်အတွက်ပါ။ သားကြီးကြောင့်ပါ”

“ဟင်. . . ကျွန်တော့်ကြောင့်”

“ဟုတ်ပါတယ် သား၊ သားနဲ့ ပိုးတို့အတွက် မေမေ ဖွင့်ပြော ရတာပါ”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စနဲ့ ပိုးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မေမေ”

“သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောမနေချင်တော့ဘူး သား၊ မေမေ ဖွင့်ဖွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ ပိုးကို သူများနောက် ပါမသွားစေချင် ဘူး၊ သားနဲ့ပဲ ရစေချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ဟာ”

နှလုံးသည်းပွတ်သည် သူ့ရင်တွင်းမှ ခုန်ထွက်သွားလေပြီ။ လားဟု ထင်လိုက်မိသည်။

တကယ်ထွက်ခွင့်မရသော နှလုံးသားသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၏။

“သား ပိုးကို သိပ်ချစ်နေတာ မေမေ သိတာပေါ့၊ ပိုးက ဇည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ခုလို အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တာနဲ့ ပိုးဟာ သားရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာမှာပါ သား”

စောစောက ဒေါသရောသော ပြင်းပြလွန်းသည့် ခံစားမှု များကြောင့် နိမြန်းနေသော ကိုပြည့်ဝန်း၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း သွေးဆုတ်သွားပြီ ထင်ရသည်။

“သား ပိုးကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်သလား”

“ဟင်”

“အမြန်ဆုံး ပိုးကို ဖွင့်မပြောနိုင်ရင် ပိုးဟာ စွမ်းထက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်နော် သား”

“ပိုး”

“စွမ်းထက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ”

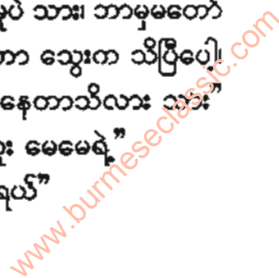
ဤစကားသံတို့သည် ကိုပြည့်ဝန်း၏ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံး သားကို တမဟုတ်ချင်း ဆူဝေလာစေခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော် ပိုးကို ချစ်ခဲ့တာဟာ 'ညီမလေး အဖြစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာ မေမေ၊ ဒါ. . . ဒါပေမဲ့ ပိုး ဒီကောင်နဲ့ တွဲနေတာ တို့ ကျွန်တော် လုံးဝကြည့်မရနိုင်ခဲ့ဘူး”

“အေး. . . အဲဒါ မသိစိတ်ရဲ့ နှိုးဆွမှုပဲ သား၊ ဘာမှမတော် ဆွဲ လူငယ်နှစ်ယောက် ဒီလောက်နီးစပ်နေတာ သွေးက သိပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် သားရင်မှာ မနာလိုစိတ်တွေ ဝင်နေတာသိလား သား”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး မေမေရဲ့”

“အို. . . သားရယ်၊ သားကြီးပြည့်ရယ်”

၂၁၂ * ကလျာ (ပိစာ-သိစုံ)

မိခင်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကလေးငယ်တစ်ယောက်
လို သူ့နှုတ်ဖူးနှင့် ပွတ်တိုက်ရင်း ပြောနေရှာသော ကိုပြည့်ဝန်း။

“တိတ်(က်)အီးစီး၊ သားစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထား၊ ပိုးထို
သာ အမြန်ဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်၊ အားလုံးဟာ ဖျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ ဇာတ်
သိမ်းသွားမှာပါ သားရယ်”

“မေမေ”

“ဟင်... ပြောသား၊ ရင်ထဲရှိတာ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်
ပါ သားရယ်”

“မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်ကလည်း အဖြစ်မှန်သိပြီး ပိုး
ကျွန်တော့်ကို သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆိုလို့ အကယ်၍ ပြောလာခဲ့ရင်
ရော”

“အကယ်၍ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောကို ပြောလာမှာပဲ”

“ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ သားဘက်မှာ ပိုးရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ပိုးထ
သားကို ချစ်နေရင် အရာခပ်သိမ်း ပြီးပြည့်စုံပါပြီ သားရယ်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ခပ်လွယ်လွယ် ပြောလိုက်သေးသည်
ကိုပြည့်ဝန်း၏ ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းခတ်နေဆဲပါ။

“ဒိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတဲ့ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘွား
က ဘာထလုပ်နိုင်မှာလဲ သားရယ်၊ သူ့ဦးလေး ရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း
ဝမ်းပဲ၊ အရက်ရရင် သူ့ဘဝပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ပိုးထို လုံး
စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သား မြတ်သူမောင်ကလည်း မြေ
ခင် နိုင်ငံခြား သွားတော့မှာ၊ ပိုးကတ်က ဘယ်သူကမှ ကြီးကြီးထူထူ

ကျယ် ဟန့်တားကန့်ကွက်မယ့်သူ မရှိပါဘူး၊ ပိုးသာ အဓိကပါ၊ ပိုးရဲ့
အချစ်ကိုသာ သား ရအောင် တောင်းခံပါ”

“ပိုးရဲ့ အချစ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သားကို ချစ်ပြီးသား ပိုးပါ၊ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း
အချစ်မျိုးလေး ထပ်ဖြည့်ရဲ့ပဲ”

“လွယ်ပါ့မလား မေမေရယ်”

“ဘာလို့မလွယ်ရမှာလဲ၊ ယောက်ျားပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်
ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်အောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွမ်းဆောင်ရဲရမှာပေါ့၊ သား
သတ္တိနည်းနေရင် စွမ်းထက်ရင်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်နော်၊
ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း စွမ်းထက်ရဲ့ကား ခြံထဲဝင်လာပြီ။

အခန်း(၂၂)

ပိုးသည် ဖောရင်းတီရှပ် အဝါရောင် ခါးရှည်ပွပ္ဖူကြီးကို ဝတ်ပြီး ထာဘီအနက်ပြောင်ကို တင်းတင်းတိုတို ဝတ်ထား၍ ဖွေးအိနေသော ခြေသလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးက အထင်သား။ လေဒီရှုဖူးအဝါရောင်ကလည်း အဆင်သင့်။

စိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်ထားသော မျက်နှာကို နောက်ဆုံးခြယ်မှုန်းခြင်းအဖြစ်နှင့် ဘရပ်ရှ်နုနုကလေးနှင့် ပါးပြင်ကို ထိပ္ပတ်နေဆဲ။ မှန်ထဲမှာ အရိပ်ပေါ်လာသည်။

“ဟင်... ကိုကို”

သူ့နောက်မှာ မားမားရပ်နေသော ကိုပြည့်ဝန်း၏ မျက်နှာတင်းတင်းကြောင့် ဘရပ်ရှ်ကလေးကို သူ့နေရာမှာ လှဲထည့်လိုက်ပြီး ရောင်စုံမိတ်ကပ်ဘူးရှည်လေးကို ပြန်ပိတ်၍ ကိုပြည့်ဝန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်ရသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ကိုပြည့်ဝန်း၏ တင်းမာလွန်းသည့် မျက်နှာကြောင့် ပိုး လန့်သွားသည်။

“ပြောလေ”

“ဟို... ရုပ်... ရုပ်ရှင် သွားမလို့”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ”

“အန်တီ ဒေါ်မြသီတာတို့နဲ့”

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်မြသီတာ ဆိုတာ”

“ဟို... ဟိုဘက်ခြံက”

“ဟိုဘက်ခြံမှာ ဒေါ်မြသီတာ ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟိုဘက်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးဘက်က”

“သံအမတ်ကြီး ကတော်လား”

“အင်း... ဟုတ်...”

“ဒါဖြင့် စွမ်းထက်ရဲ့ အမေပေါ့”

ပိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဆံပင်လေးတွေ နဖူးပေါ်ဝေထွာလာ၏။

“ဘယ်သူမှ မပါဘူး၊ ကားထဲမှာ အဲဒီကောင်တစ်ကောင် ထည်း”

“ဟုတ်လို့လား”

“တိုကိုကို မညာနဲ့လေ၊ ပိုး အဲဒီကောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားမှာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ ဘုရားဇူး၊ သူ့မာမီကပါ မြန်မာ နှစ်ရှင် ကြည့်မယ်တဲ့”

“အဲဒါ ညာခေါ်တာပဲ၊ ဒီမှာ ပိုးပဲ ကိုကိုကို ပြောထားဘယ်လေ၊ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါဆို”

“ကိုကိုနဲ့ သွားမလိုပဲ၊ သူက သူ့မာမိပါ ပါမယ်ဆိုလို့”

“အေး... အခုတော့ ဘယ်သူမှ မပါဘူး၊ ပိုးတစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်သွားမှာ အသေအချာပဲ ကိုကို မထည့်ချင်ဘူး၊ စိတ်ရောဘူး၊ ပိုး မသွားရဘူးကွာ”

နှလုံးသည်းပွတ်ကို ကြိတ်ခြေရာမှ ပွင့်ကွဲထွက်လာအောင် အသံနှင့် ပြောလာ၍ ပိုး အံ့သြခွံထိတ်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ အိမ်ဖော်လေး မညှိ တက်လာသည်။

“မေမေကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ၊ ကိုစွမ်းထက် ရောက်အပြီ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားဖို့ ဆင်းလာတော့တဲ့”

ပိုးသည် မသွားလို့လည်းမဖြစ်၊ အစ်ကိုကိုလည်း ကြောက်စိတ်တို့ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ရှိနေတော့သည်။

“ကိုကိုရယ်...”

ကိုပြည့်ဝန်းက လှည့်မကြည့်၊ ပိုး၏ စာကြည့်စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်ကို တအားဆုပ်တိုင်ပြီး ကျောခိုင်းထားသည်။ သူ့ခံစားမှုမျက်နှာကိုလည်း ပိုး မမြင်စေရ။

“ပိုး တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို၊ ပိုး မသွားလို့ မဖြစ်လို့ ကိုကို မကြိုက်ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ပိုး မသွားပါဘူး၊ ဒီတစ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်”

လှိုင်းခတ်သော အသံလေးနှင့် တောင်းပန်နေရာသော ပိုးကို သနားသွားမိသောစိတ်က ပင်လယ်ထက်ကျယ်၍ မြင့်တက်ထက် မြင့်မားမည်ထင်သည်။

‘စွမ်းထက်နဲ့ ချစ်နေကြပြီလား’ ဟု ပြောင်ဖွင့်မေးပစ်လိုက်

ချင်၏။ ပိုးက စွမ်းထက်ကို ချစ်နှင့်နေပြီးသားဆိုလျှင်တော့ သူ့အဖြစ်ကို တစ်သက်လုံး မျိုသိပ်ပိတ်ဆည်းထားမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးကာမှ...

“ပိုးကိုသာ ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရရင် ငါ့ဘဝဆုံးတာနဲ့အတူတူပဲ၊ အို...”

အတွေးတို့သည် ယောက်ယက်ခတ်ကုန်၏။

ပိုးအနေနှင့် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေဆဲမှာ စွမ်းထက်နှင့် ချစ်နေကြသလားဟူသော စကားကိုလည်း မမေးအပ်။

“ပိုး သွားတော့မယ်နော် ကိုကို”

သူ လှည့်မကြည့်၊ ဘာအဖြေမှလည်း မပေး။

ပိုးက အခန်းထောင့်မှ ဖိနပ်ကလေးကို လက်နှင့်ကောက်တိုင်ကာ ခြေဖော့နင်းရင်း လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

ကိုပြည့်ဝန်းက ပိုး၏အခန်းထဲမှာ ငေးငေါင်ပြီး ကျန်နေဆဲ အောက်ထပ်ဆီမှ စကားသံ နှုတ်ဆက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတော့သူ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

အစွမ်းကုန်ဖြုတ်သော ပါးစပ်ကြီးနှင့် စွမ်းထက်က အားရပါးရ ရယ်ပြီး ကားမောင်း၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားသည်။

စွမ်းထက်၏ဘေးမှာတော့ ညှိုးငယ်လွန်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ငိုငင်ငေး၍ လိုက်ပါသွားသော ပိုး။

“ပိုး ဘာလို့မျက်နှာညှိနေတာလဲဟင်”

“သူ့မာမိ ပါမယ်ဆိုပြီးတော့”

“ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတာ သုံးယောက်စာလေ၊ ပိုးလည်း
တွေ့ပြီးသားပါ။ မာမိကကို မလိုက်တာ၊ မင်းတို့လူငယ်ချင်း ဒိတ်လုပ်
ထားတာ သွားကြပါတဲ့”

“ဘာလဲ ဒိတ်ဆိုတာ”

“ဪ... နိုင်ငံခြားမှာတော့ မိန်းကလေးကို ချိန်းပြီးအတူ
သွားကြတာ”

ပိုး ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ ပိုး၏မျက်နှာလေးမှာတော့ ညှိုးနေ
သော နေလောင်ပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ်။

စွမ်းထက်သည် ကားမောင်းရင်း ပိုး၏မျက်နှာကို လှည့်
လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပျော်ရွှင်တက်ကြွသောအသွင်မျိုး မမြင်ရန်
မက စိတ်ညစ်ညူးဟန်ဖြင့် တွေ့ငေးနေသော ပိုးကို သူ မနောက်
ပြောင်ရဲ၊ မလောင်ရဲတော့။

နိုင်ငံတကာ မိန်းကလေးတို့တွင် ပျောက်ဆုံးနေသော
အရည်အချင်းတစ်ခုကို မြန်မာမိန်းကလေး ပိုးတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်
ခဲ့ပြီ။

“ဣန္ဒြေဆိုသည့် အဖိုးတန်ရတနာ”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ဖြစ်နေသော ပိုး
ကို သူ့ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အားဖြည့်ပစ္စည်းအဖြစ် သူ မသုံးရက်တော့
ပါ။ ဤ မိန်းမချောလေးနှင့်အတူတူ၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်မရလည်း
နေပါစေတော့။

“ပိုး”

ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမကြီး၏ဘေးမှာ ကားကို အချိန်
လျော့၍ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး... .

“ပိုး ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင် မကြည့်နဲ့လေ၊ ပိုး မလုပ်ချင်တာကို
စွမ်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ လှည့်ပြန်ကြမလားဟင်”

ကိုယ့်ဆန္ဒသည် ဒုတိယ၊ သူ့အတွက် လိုက်လျောပေးချင်
သော ဆန္ဒက စွမ်းထက်၏ရင်ထဲမှာ ပထမ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ဒါသည်ပင် အချစ်စစ်တို့၏ တစ်ဆစ်တစ်ပိုင်းသော အခြေ
ခံလေး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။

စွမ်းထက် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်စမှာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်
တွေ အရမ်းကြီးမိသည်။ မိန်းကလေးတွေကို သူသာလိုက်၊ ပါလာ
ည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ အတူတွဲမည်၊ ကားစီးကြမည်၊ ရုပ်ရှင်
ကြည့်မည်၊ စားသောက်ကြမည်။ သည်အရွယ်က ဒါပဲလေ။ ဤအသိ
များဖြင့် ပိုးကိုလည်း သူ သည်အတိုင်းပဲ သဘောထားခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ ပိုးသည် သူထင်သလို မဟုတ်။ ပိုးသည် သူ
ထက် အလိုလိုနေရင်း မြင့်မားစွာ တန်ဖိုးကြီးသွားပြီး သူသည် ပို၍
နိမ့် သိမ်ငယ်သွားသလို ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ပိုး၏ဆန္ဒသည်
သူ့ဆန္ဒ၊ ပိုး၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် ခံယူရင်း
သူသည် ဒုတိယနေရာမှနေ၍ ပိုး၏ဆန္ဒတိုင်းကို ဖြည့်စွမ်းပေးနေချင်
သည်။ ဖြည့်စွမ်းပေးမည်။

“စွမ်း မေးနေပါတယ် ပိုး၊ အိမ်ပြန်ကြမလားဟင်”
ပိုးက စွမ်းကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ဆန္ဒကို

ဤသို့ လိုက်လျောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ သူ့ကို တွေ့စက အရမ်းပျော်နေခဲ့သည်။

ပိုးသည် စွမ်းထက်၏ရှေ့မှာ ထိုင်နေပါလျက် မျက်စိထဲမှာ ကိုကိုတို့ပဲ မြင်နေဆဲပါ။

ကိုကို စိတ်ဆိုး၍ ကျန်ခဲ့သော အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှစ်မွန်းကျပ်စွာ ခံစားနေရသည်။ ပိုးကိုယ်တိုင်ပင် ရုပ်ရှင်လိုက်ပေးရန် ကိုကိုကို ပူဆာထားခဲ့သည်မှာလည်း ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်။

စွမ်းဆိုသော ရွယ်တူသာသာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကိုကိုရှေ့မှာ တွဲထွက်လာသည်ကို ကိုကို ရှက်ရွံ့စိတ်ဆိုးရွာပေမည်။ ညီမငယ်တစ်ယောက်သည် သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် တွဲထွက်သွားသည်ကို ဘယ်လိုအစ်ကိုမျိုးကမှ ကြည့်နေနိုင်မည် မထင်။

“ကိုကို မထည့်ချင်ဘူး၊ စိတ်မချဘူး၊ ပိုး မသွားရဘူးတော့” ဆိုသော ကိုကို၏ မချီတင်ကဲအသံသည် ကွယ်ပျက်မသွားဘဲ ရင်ထဲ၌ ထပ်ခါ ထပ်ခါ မြည်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

“ပိုးရယ် ဘာတွေ ဒီလောက်တွေ့နေတာလဲ၊ စွမ်း မေးတာ ဖြေလေ၊ ပိုး မကြည့်ချင်ရင် ကားကို ပြန်ကွေ့လိုက်ရမယ်” သည်လိုတော့လည်း မဖြစ်ပြန်။

မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း မဟုတ်လား။ ပိုးတို့ ချက်ချင်းပြန်လာကြလျှင် ဘာကြောင့်ဝါဒအကြောင်းစာစုပြုမူဖြစ်မည်။ ပိုး၌ ပြစ်ရာအကြောင်းမရှိ။ ထိုအကြောင့်ဟုလည်း မပြောရ။

“ပြန်တော့မကွေ့ပါနဲ့လေ၊ မေမေကြီးက တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ပိုး ဘာဖြစ်ချင်သလဲဟင်၊ ပိုး ဖြစ်ချင်တာအားလုံး စွမ်း လုပ်ပေးမယ်”

သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ အနစ်နာခံလိုခြင်း၊ စေတနာထားခြင်း ဆိုသော အကြင်နာရောင်စဉ်များ ရွန်းလက်လျက်. . .

“ပိုး ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး စွမ်းရယ်”

“ပိုး စွမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပိုးရဲ့ ဦးဦးရွှေဆောင်ဝင့်က ဘာပြောလို့လဲ”

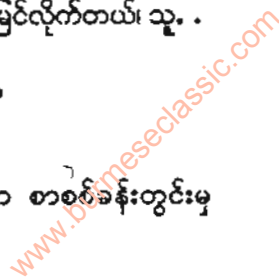
“ဦးဦးက ဘာမှမပြောဘူး၊ ကိုကိုက”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်၊ ကိုပြည့်ဝန်း စွမ်း ဇွဲရွှေကပဲဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်၊ သူ့. . . သူက ဘာပြောလို့လဲဟင်”

“နှစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဆူတာ”

“အာ. . . ဟုတ်ပြီ”

စွမ်းထက်သည် အဖြေရသွားသော စာစစ်ခန်းတွင်းမှ

ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို ယခုမှ တင်းကျပ်နေသမျှသော ရင်တစ်ခွင်လုံး ပေါ့ပါးသွားရတော့သည်။

“အစ်ကိုဆိုတာ နှမအတွက် အမြဲအရွက်ရတတ်တာ ပိုးရဲ့ စွမ်းတို့ညီမလေးဆို ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေထဲ ယောက်ဖ၊ ဘာညာခေါ်ရင် ကိုင်ပစ်ချင်တာ၊ မခံနိုင်ဘူး သိလား”

“အင်း”

“အဲဒီလို စ,တာလေးတောင် မခံနိုင်တာ အခုလို ညီမချောချောလေးက သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် အကောင်လိုက် အထည်လိုက် ပါသွားတော့ သူလည်း ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ၊ ယောက်ဖကြီးကို ကိုယ်ချင်းစာ. . .”

“သွား. . . ဘာယောက်ဖလဲ”

“အဟား. . . ဟား”

ပိုး တွန်းလိုက်သော ပခုံးစွန်းကို စွမ်းက တွန်ပြပြီး ရွှင်ဖြူလန်းဆန်းစွာ ရယ်မောနေသည်။

“ကဲ. . . မောင်းလေ၊ ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ ကားတွေထဲ ကြည့်ကြည့်သွားကြတယ်”

“ကဲ. . . ဒါဖြင့် ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မသိဘူး”

သူက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ကားစက်ကို ပြန်နှိုးပြီး. . .

“မသိဘူးဆိုတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွားမယ်နော်၊ တေတယ်လို့ မညည်းနဲ့”

“ဟယ်. . . တကယ်ထွက်ပြီ၊ ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“မသိဘူးကိုလေ”

“မကောင်းဘူးကွယ်၊ တကယ်အတည်ပြော”

သူက နောက်ကားအလာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်ရင်း ကားကို ဖြည်းဖြည်းလေး လှိုခွဲထွက်၍. . .

“ပိုး ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အိမ်ကိုလည်း ပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကားခဏလျှောက်စီးရအောင်လေ၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုစားပြီး ပြန်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ပိုး သဘောတူမလား”

“သဘောပဲ”

“စွမ်းသဘော မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ပိုးဆန္ဒရှိတာတွေကို လုပ်ပေးပါရစေ”

ကားက ယာဉ်ကြောအတွင်း ဝင်သွားပြီး ကမ္ဘာအေးစေတီဆင်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ပြီး

“စွမ်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ပိုးလည်း ချုပ်ရှင်မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

တိုယိုတာခရက်စီဒါကားဖြူလေးသည် ရွှေရုံတိုင်ဘက်သို့ ချဉ်းဘဲ ဘောင်ဒရီလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ ဦးဝိစာရလမ်းမှ တစ်ဆင့် ပြည်လမ်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်ရန် စွမ်းထက် ရည်ရွယ်သောအခါ

‘တိုကိုကို ပြောပြီးသားမို့ ကိုကိုနဲ့ပဲ ဒီရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပါတော့မယ်၊ ကိုကို စိတ်ဆိုးပြေပါစေ’ ဆိုသော ဆန္ဒချမှားနှင့်အတူ ထင်းထင်းကြီး ဝင်းနေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ပိုး ဖူးမြော်လိုက်သည်။

“အင်းလျားလိတ်မှာ ပိုး စားဖူးမှာပေါ့နော်”

“မင်္ဂလာဆောင်သွားရင်း စားရတယ်လေ”

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ပိုးရဲ့၊ ရက်စံတော့ရင့်မှာ ပြောတာ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒါတော့ မစားဖူးဘူး”

“အဲဒီသွားပြီး တစ်ခုခု စားရအောင်၊ တခြားဆိုင်တွေတော့ စွမ်း သိပ်မရောက်ဖူးသေးဘူး”

“သွားလေ၊ အဲဒီက ဈေးကြီးတယ်တဲ့၊ ပိုးမှာလည်း ပိုက်ဆံပဲပါတယ်”

“အဟား... ဟား၊ သူဌေးမကြီးရဲ့ မြေးမှန်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ စွမ်းက ကျွေးရမှာပေါ့”

ပိုးလည်း ပြန်၍ပြုံးမိသည်။

‘တိုကိုနဲ့ကျွန်ုပ်တို့ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်တော့မယ်’ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ချပြီးပြီ၊ စွမ်းနှင့်လည်း ပြေပြေလည်လည် ရှိရုံပဲ ပိုး၏ရင်ထဲမှ တင်းကျပ်မှုများအားလုံး ပြယ်လွင့်သွားခဲ့ရပါပြီ။

စွမ်းသည်လည်း ပိုးအတွက် အတော့်ကို လိုက်လျော့ပေးသည့်သူပါလားဟု ပိုး တွေးဖြစ်၏။

ဝင်ဒါမီယာမှ ထွက်လာကြသော ပိုးတို့မှာ ဦးပိစာရလမ်း

ပြည်လမ်းကို ဖြတ်ထွက်ပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ပြန်ပတ်ကာ တက္ကသိုလ်လမ်းမှတစ်ဆင့် အင်းလျားကန် ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ယာခဲ့ကြသည်။

ကားကလည်း မြန်မာ့မြေပေါ်ကျကာစ အသစ်စက်စက် ထာယိန်ပါတ်နှင့် ကောင်လေးကလည်း အပျံ့စား၊ ကောင်မလေးတော့ မအိပ်ဘဲ မစားဘဲ ထိုင်ကြည့်နေလို့ ရလောက်အောင်ကို လှသော စုံတွဲလေးမို့ ဝန်းကျင်မှ လူများအားလုံး မကြည့်ဖြစ်သူ မရှိ။
ချိုင်းနိစ်ရက်စံတော့ရင့်ဟု ရေးထားသော လက်ဝဲဘက်ခန်းသို့ နှစ်ယောက် ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ပိုး ဘာစားမလဲဟင်”

“ပိုး မမှာတတ်ဘူး၊ စွမ်း ကျွေးတာပဲ စားမယ်လေ”

ထပြီး ဖက်နမ်းပစ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် နိုးသား ဖြူစင်လိုက်သည့် ပိုးလေးရယ်။

ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် ထမင်းကြော် တစ်ပွဲစီ၊ ကြက်သားလုံးကြော်နှင့် ပုစွန်ဟင်းချိုတစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

ပိုးကတော့ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မဖတ်တတ်။ စွမ်းအတွက်ကတော့ နိုင်ငံတကာနှင့်စာလိုက်လျှင် မိုင်နာလောက်ပဲ ဖြစ်မည်။

မှန်ချပ်ကြီးများမှတစ်ဆင့် လှမ်း၍မြင်နေရသော ရှုခင်းတို့သည် ရင်ငြိမ်းဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။

လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ လွန်လွန်းလေးနေသော အင်းလျားချေပြင်။

ရေညှိရေမှော်များ ရှင်းသန့်နေအောင် ဆည်ထားသဖြင့် ဤမှာဘက်မှ ရေပြင်တို့သည် မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်နေ၏။

နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သော မြက်ခင်းစိမ်းတို့ကို ဤပရဝုဏ်၌ မွေးထား၍ အစိမ်းရောင်က စိုနစ်ပြီး မြက်ခင်းပြင်က ပြေညက်နေလေသည်။ ရောင်စုံပန်းများ၊ တောင်ထန်းပင်မှ အရွက်ဖားဖားများ စသည်တို့ဖြင့် မြင်ကွင်းတစ်ပြန့်လုံး ဘယ်နေရာမှ မလှသည့်နေရာ မရှိ။

ပိုးက ပြင်ပသို့ ငေးနေသဖြင့် စွမ်းထက်က ပိုး၏မျက်နှာနှင့် လှလှလေးကို အားနာခြင်းကင်းစွာ စိုက်ကြည့်နေခွင့်ရသည်။

“မြသီတာရဲ့ သားလေးနဲ့ အန်တီထယ်ရဲ့ မြေးလေးကို ဖေစားရအောင်”

ဟု မိန်းကလေးဘက်က စလာသော ဇာတ်လမ်း။

ဒေါ်မြသီတာသည် အသာဇီးရသည်ဟူ၍ နှိမ်ချစွာ မမြင်နဲ့ မက အဘွားကြီးက သူ့မြေးမလေးကို တို့မိသားစုထဲမှာ အပ်ခဲ့ချင်စွာ လို့ ဟူသော မြင့်မြတ်သောအတွေးဖြင့် ဒေါ်မြသီတာ ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။ အလွန်ချမ်းသာ၍ သိပ်လှသော ပိုးကို ရရှိမည် ဆိုသည့်အတွက် သားမောင်စွမ်းထက်နှင့် အတူ လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ရှိခဲ့ကြသည်။

ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ကတော့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်နေပြီဟု မေမေ ဒေါ်မြသီတာက ပြောနေပြီး

ကျန်သော တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ပိုးအတွက် ဝေးပါရအေး

ပိုးသည် သူ့ကို မုန်းတီးခြင်း မရှိသော်လည်း မချစ်သေးကြောင်း စွမ်းထက် သိသည်။

ယခင်ကတော့ ပိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည် ဆိုသည့်အတွက် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ပိုးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို ပေးချင်လာသည်။

ငါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနေပြီဟူ၍ ပိုး၏တစ်ဘဝလုံးကို မပိုင်စိုးရက်။

“ပိုးကလည်း စွမ်းကို စွမ်းလိုပဲ ချစ်ပါတယ်” ဟူသော ချစ်ခွင့်မျိုး ရရှိပြီးမှ ပိုးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

“စပါကလင် သောက်နှင့်ဦးလေ ပိုး၊ စားဖို့ အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာ”

ပိုးက စပါကလင်ကို တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက် သောက်ပြီး ပြန်ချထားရင်း . . .

“ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာတော့ စောင့်ရမယ် ထင်တယ်နော်” စွမ်းထက်က ပြုံးလိုက်ပြီး ဒီထက်လေးနက်သော စကားများ

ပြောဆိုရန် ဆုံးဖြတ်၍ . . .

“ပိုးကို စွမ်း မေးပါရစေ”

“မေးလေ”

“ပိုးမှာ ချစ်သူ ရှိသလား”

“ပိုးကို မယုံဘူးလား၊ စွမ်းကို ပိုး ညာတယ်ထင်လို့လား”

“ဟာ . . . ပိုးကလည်း”

“စွမ်း ယုံချင်မှ ယုံပါ၊ ပိုးမှာ ချစ်သူ မရှိဘူး”

“ယုံပါတယ် ပိုးရယ်၊ စွမ်းပြောချင်တာက တခြားပါ”

“ဘာလဲ၊ ပြောလေ”

“ပိုးကို စွမ်း သိပ်ချစ်တယ်၊ ပိုးကို လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွက် စွမ်း သိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုးရယ်၊ ခုတော့ စွမ်း စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပါပြီ”

“ဟင်...”

“မအံ့ဩနဲ့ဦး ပိုး၊ အဲဒီလို စိတ်ပြောင်းသွားမိတာ ပိုးတို့ ချစ်လွန်းလို့၊ ပိုးကို သိပ်ချစ်လာလို့”

“အို...”

“ဟုတ်တယ် ပိုး၊ ပိုးက စွမ်းကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ စွမ်း ပိုး ကို လက်မထပ်ရက်တော့ဘူး”

ပိုးသည် စွမ်းထက်ကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း လေးစားချင်စိတ် များ ဝင်လာခဲ့သည်။

“စွမ်း ပိုးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူတို့မှ မချစ်ဖူးသေးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ပိုးကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ပိုး ယုံရဲ့လား ဟင်”

ပိုး ခေါင်းငုံ့ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသလားပင် ကိုယ့်ကိုယ် ကို မသိလိုက်။

“ပိုး ယုံတယ်ဆိုရင် စွမ်း အရမ်းဝမ်းသာသွားပါပြီ၊ ပိုးက လည်း စွမ်းကို ပြန်ချစ်စေချင်တယ်၊ ပိုးရဲ့ ဘဝနဲ့အတူ ပိုးရဲ့ အချစ်တို့ လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်ပါတယ် ပိုး”

သက်ပြင်းရွှက်သံများနှင့်အတူ ရော့ဇွေးထွက်လာသော စွမ်း၏ စကားများကို ပိုးရင်ထဲက နာယူမိပါသည်။

“အဲဒီချစ်ခွင့်ကို ရဖို့အတွက် ကာလအပိုင်းအခြားနဲ့ စောင့်

ပါဆိုလည်း စောင့်ချင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ ပိုးရဲ့ အချစ်ကို ရချင်တာ စွမ်းရဲ့ အကြီးမားဆုံးသော ဆန္ဒနဲ့မျှော်လင့်ချက်ပါပဲ ပိုး”

ကြည်နူးဖွယ် ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဝန်းကျင်ကို ငေး ကြည့်နေသော်လည်း ပိုး၏ရင်သည် ငြိမ်သက်၍ မနေ။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေးဘဝဖြင့် ကျောင်းတက်ချင် သည်မှလွဲ၍ စွမ်းနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်ရန် ပိုးမှာ ဘာအကြောင်းမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိပါ။

“ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို စွမ်းက တာဝန်ယူလိမ့်မယ်လေ ဦးရဲ့”

အန်တီမြသိတာက ပိုး ကျောင်းတက်ချင်ကြောင်း ပြောမိ တော့ ပြုံးရွှင်လိုက်လျော့စွာ ပြောဆိုဖူးသည်။

စွမ်းကို မမုန်း။ စွမ်းနှင့်အတူ အခုလို မနေချင်သည့်စိတ်မျိုး ထည်း မရှိ။ ဟာသစကားများ ဆိုတတ်လောက်တတ်သော စွမ်းကို ဦး ပို၍ ပို၍ ခင်မင်လာခဲ့ပါပြီ။

‘သူ့ကို ငါ လက်ထပ်ရတော့မှာ၊ ငါ့ဘဝထဲ သူ့ရောက်လာ တော့မှာ’ ဆိုသော ခံယူချက် ပိုင်ပိုင်ထားကာ ခင်မင်ရာမှတစ်ဆင့် သူ တောင်းဆိုနေသော ‘ချစ်ခွင့်’ ကို ပေးဆက်လိုက်ရန် သိပ်ပြီးခဲ ထည်းစရာ မရှိနိုင်တော့ပါ။

“ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ကွယ်”

“ကိုကိုက ငါ့ကို စွမ်းနဲ့ သဘောမတူဘူး”

နုလုံးသားကို ရစ်ချည်ထားသော ကိုကိုအတွက် သံယော အညိုပြီးသည် ရုန်းလိုက်တိုင်း တင်းကျပ်နာကျင်နေ၏။

ပိုး၏ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အရင်းနှီးဆုံး၊ အားကိုးဆုံး အတွယ်တာဆုံး၊ အချစ်ဆုံးသော လူသားသည် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုတို တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည်လေ။

ကိုကိုကလည်း ညီမလေး၏ အန္တရာတ အနိုင်အညှိုးနှင့် ဆိုးရွဲခြင်းများစွာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ကာ ညီမလေးအတွက်ဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော ကိုကို ကိုပြည့်ဝန်းပါ။

“အေးလေ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ အဖနေရာဆိုလည်းဖြစ်တဲ့ အချစ်ဆုံး အစ်ကိုအရင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ ရယူပါတော့မယ်”

“ကိုကိုက ကျေနပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ စွမ်းကို ချစ်ခွင့် လက်ထပ်ခွင့် ပေးမယ်”

“ကိုကိုက သဘောမတူသေးဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ စွမ်းထံ စောင့်ခိုင်းမယ်”

“တကယ်လို့ တစ်သက်လုံး ကိုကိုက သဘောမတူနိုင်တော့ ပါဘူး ဆိုရင်လည်း စွမ်းရေ ပိုးကိုသာ ခွင့်လွှတ်တော့ကွယ်”

“ပိုး သိပ်ချစ်တဲ့ ပိုးရဲ့အစ်ကိုအရင်းရဲ့ ဩဇာကို နာခံပါရစေ တော့နော်၊ စွမ်းအတွက် အဖြေဟာ ပိုးဆီက မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုဆီက ပိုးရဲ့အစ်ကိုရင်း ကိုကို ကိုပြည့်ဝန်းဆီကပါ”

“ဟေး... ပိုး၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ၊ စားတော့လေ”

ပိုး၏ဆန္ဒကို အရင်မေးပြီး ပိုးက ခေါက်ဆွဲကြော် စားမယ် ဆိုတော့မှ သူက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို လှူစားသည်။ စားဖွယ်နှစ်ခု ကို ပိုးကြိုက်တာရွေးရအောင် သူ စီစဉ်တတ်လေသည်။ ကြက်၏ အသားဖတ်လေးများကို ပိုး၏ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေး၏။ ပိုး စား

သောက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး အရိပ်ကြည့်ကာ တယုတယ ရှိနေရှာ သော စွမ်းရယ်လေ။

“စွမ်း”

“ဟင်”

“တကယ်လို့ ပိုးဆီက ချစ်ခွင့်မရဘူးဆိုခဲ့ရင် စွမ်းက နောက် တစ်ယောက် ပြောင်းချစ်ရုံပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟာ... ပိုးရယ်”

“ဖြေလေ”

“စွမ်းကို ဒီလောက်အထင်မသေးပါနဲ့၊ ပိုးကို သိပ်ချစ်နေတဲ့ စွမ်းဟာ ပိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရရစ် ကာလသတ်မှတ်လို့ မရအောင် နှလုံးသား ကြေကွဲနေမှာပါ ပိုး၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ် ပိုးရယ်၊ ပိုး ကြိုက် သလို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ပိုး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမယ်ဆိုရင် စွမ်းဆိုတဲ့ကောင် တို့ မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

ရင်မှ တိုက်ရိုက်လာသော စွမ်း၏စကားကို ကြားရပြန်တော့ လည်း...

“ကိုကို သဘောတူပါစေ”

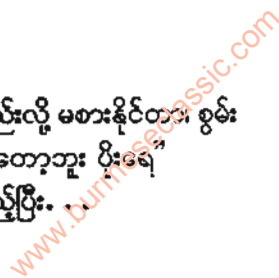
ဆိုသောဆုကို ရင်တွင်းမှကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်ရသည်။

“ပိုး မကုန်တော့ဘူး”

“ထားလိုက်လေ ပိုး”

“နုမြောစရာကြီး”

“ရပါတယ် ပိုးရား၊ ပိုးက အစားနည်းလို့ မစားနိုင်တော့၊ စွမ်း ဆတော့ ရင်တွေလှုပ်ခတ်နေလို့ မစားနိုင်တော့ဘူး ပိုးရေ” မျက်နှာနှမ်းနေသော စွမ်းကိုကြည့်ပြီး...

၂၃၂ * ကလျာ (ပိစု-သိစုံ)

“ရုပ်ရှင်ပြီးချိန် မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား”
စွမ်းက သူ့လက်မှ တစ်သောင်းကျော်တန် ရာခိုနှာရီတို့
မြောက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မရောက်သေးပါဘူး ပိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ဒါဖြင့် ဘုရားတစ်ဆူဆူ သွားဖူးရအောင်လေ နော်”
“ဟာ . . . တကယ်လား ပိုးရာ”

“တကယ်ပါ၊ ပိုးကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရ
တာကို ပိုး စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ရှင်းသွားအောင် ဘုရား
သွားရအောင်နော်”

“ဘယ်ဘုရားသွားချင်လဲ ပိုး”
“အဆင်ပြေတဲ့နေရာပေါ့၊ စွမ်း ပို့တဲ့နေရာ သွားမယ်လေ”
“စွမ်းကတော့ အာနန္ဒာဘုရား သွားချင်တယ်”
“သွားလေ၊ ကမ္ဘာအေးလမ်းပေါ်မှာ ရှိလား”
“ပုဂံမှာရှိတယ်”
“ဟာကွာ”

“ဒါဖြင့်လည်း နီးနီးနားနား မဟာမြတ်မုနိဘုရားပဲ ဖူးလိုက်
ကြရအောင်လားနော် ပိုး”

ပိုး တခပ်ခပ်ရယ်ဖြစ်သည်။ အင်းလျားကန်ဟိုတယ်မှ ထွက်
လာချိန်မှာတော့ တွေးတောစဉ်းစားဖွယ် ဘဝ၏လေးနက်မှုများတို့
ထားပစ်ခဲ့သည်သို့ပင် လူငယ်နှစ်ဦး၏ရင်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက်

ခြောက်သိန်းတန် ခရက်စီဒါ ကားဖြူလွင်လွင်လေးသည်
ကမ္ဘာအေးစေတီတော်မြတ်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

အခန်း(၂၃)

“အန်တီနဲ့ ကိုကိုရော”
“ဪ . . . သမီးလေး ပိုးပါလား၊ သမီးရဲ့ကိုကို တိုက်
နောက် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားမှာ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ပိုးကို ပြေးပွေ့ယူတော့မလို ဖျံ့ငှာလိုက်လဲ့စွာ
ထလာသည်။ ဦးစိန်မောင်ဝင့် ရှိစဉ်ကဖြင့် ပိုးကို ရန်သူသဖွယ်။

“ပိုး လိုက်သွားလိုက်မယ်”
“ခဏလေး သမီး၊ ခဏလေး”

ပိုး ရှိနေရာ လှေကားရင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက
ဝမ်းနည်းဟန်မျက်နှာကို တမင်လုပ်ထားပြီး . . .

“ခုတစ်လော သားကြီးပြည့် ဘာဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး ပိုး
ရယ်၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ သိပ်ဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ၊ ည . . . ညဆို
လည်း တစ်ညလုံးလုံး မအိပ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပိုး ကိုကိုဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ပိုးသည် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ ကြာရှည်စကား
ပြောပါ။ ပိုးကို နှစ်လိုခြင်း မရှိကြောင်း ဖေဖေ ရှိစဉ်ကပင် သိခဲ့ပြီး
သား။

တော်ပါသေးရဲ့၊ မိထွေးရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုကို ဘာမှမခံခဲ့ရလို့၊ ဒါလည်း မေမေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲလေ။

ပိုးက ဤသို့တွေးရင်း တိုက်ဘေးမှကွေ့၍ တိုကိုထိုင်ရာ ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးအောက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

ကိုယ်ကိုလျှော၍ တန်လျားကို ခေါင်းဖို့ထိုင်ကာ လက်ပိုက်ထား၏။ မျက်နှာက ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။

ရွက်ခြောက်ကြော့များကိုနင်း၍ ပြေးလာသော ပိုး၏ ခြေဆံကို ကြားမှ ကိုပြည့်ဝန်း လှည့်ကြည့်လာသည်။

“မနေ့ညက ကိုကို ဘယ်အချိန်မှ အိမ်ပြန်လာလဲဟင်”
“နောက်ကျတယ်”

“ပိုး ကိုကိုဆီ လာသေးတယ်၊ နှစ်ခေါက်တောင်မှ”
“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စရှိမှပဲ လာရမှာလား၊ ကိုယ့်အစ်ကိုဆီ လာတာပဲဟာ”
ခုံတန်းလျား၏အလယ်မှာ ထိုင်နေသော ကိုပြည့်ဝန်း၏

ဘေးမှ ပိုး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူက တစ်ဘက်စွန်းသို့ ရွေ့ပေးသည်။
မျက်ကြောလေးများ နီမြန်းနေသည့် တိုကို၏မျက်ဝန်းအိမ်

နှင့် တင်းတင်းစေ့စေ့သော်လည်း ခပ်ကွေးကွေးလေး ဖြစ်နေသော ကိုကို၏ခံစားမှု နှုတ်ခမ်းများ...

“ကိုကို”
ပိုးက ကိုပြည့်ဝန်း၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ခါတိုင်းလို လက်မောင်း

ကို ဖက်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ ကိုပြည့်ဝန်းက အသာအယာရုန်းထွတ် လိုက်ပြီး ခုံတန်းလျား၏ တစ်ဘက်စွန်းသို့ တိုးတပ်သွား၏။

“ပိုးကို ကိုကို တစ်ခုပဲ မေးချင်တယ်”
“မေးပါ ကိုကို”

“စွမ်းထက်ကို ပိုး သိပ်ချစ်သလား”
“အို”

ပိုးက ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ချထားလိုက်ပြီးမှ...
ပိုးလည်း ကိုကိုကို မေးစရာရှိပါတယ်”

“ကိုကို မေးတာ ဖြေပါဦး”
“ကိုကိုဖြေပြီးမှ ပိုးက ဖြေလို့ရမှာပါ”

“ဘာဆိုလဲ”
“ဆိုပါတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုရဲ့အဖြေဟာ ပိုးရဲ့အဖြေပါပဲ”

ကိုပြည့်ဝန်းက နှမ်းညှိုးနေသော ပိုး၏မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဤညီမလေး ပိုးကိုသာ မစွန့်လွှတ်ရစေတမ်းဆိုပါလျှင် သူ မစွမ်းဆောင်နိုင်သော အရာတူ၍ မရှိစေရ။

ခွန်အား သုံးရမလား၊ အသွေးအသား ပေးဆက်ရမလား၊ အခက်အခဲကို ကျော်လွှားရင်ဆိုင်ရမလား၊ အို... နောက်ဆုံး လူ

သတ်ရစေဦး သူလုပ်ရဲသည်။
“တဲ... မေးစမ်း၊ ဘာလဲ”

“ပိုးကို စွမ်းနဲ့ သဘောမတူဘူးလား”
“မတူဘူး”

အဖြေပေးပုံက လျင်မြန်ပြတ်သားလွန်းလှသည်။
“ကိုကို သဘောမတူဘူးဆိုရင် ပိုး သူ့ကို လက်မထပ်ပါဘူး”

ကိုကို”

ကိုပြည့်ဝန်း၏မျက်နှာမှ သောကဋ္ဌေများ ချက်ချင်းပင် ကင်းစင်လွင့်ပြယ်သွား၏။

“တကယ်လားဟင် ပိုး”

တကယ်ပါ ကိုကို၊ ကိုကိုဟာ ပိုးရဲ့ အစ်ကိုကြီးဖြစ်လို့ ဖခင် နေရာက ထားရမယ့်သူပါ။ ဒါကြောင့် ပိုး ကိုကိုစကားကို နားထောင် ပါ့မယ်”

“ပိုးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ပိုးကို တစ်ခုတော့ ပြောပြပါ ကိုကို၊ ကိုစွမ်းထက်နဲ့ ပိုးကို ဘာကြောင့်သဘောမတူတာလဲဟင် ကိုကို”

ပိုးကို လန့်ထိတ်ခြောက်ခြားစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

စွမ်းထက်ကို သူ စေ့စေ့ညက်ညက် ချေပစ်ချင်လောက် အောင် မုန်းသည်။ သူ့ချစ်ညီမလေးကို သူ့ဘဝထဲက ဆွဲခေါ်သွားမှာ ကို သူ သေမလောက် ကြောက်သည်။ စွမ်းထက်ဆိုသောကောင် ဒီကမ္ဘာလောကမှာ မွေးဖွားမလာရင် ကောင်းမှာ။

ဒါပေမဲ့... . .

စွမ်းထက်၏ အပြစ်များအဖြစ် သူ လက်ညှိုးထိုး၍ပြစရာ မရှိပါလား။

“မဖြေဘူးကွာ၊ သွား... ပိုး ကိုကိုနားက သွားပါ”

ကိုပြည့်ဝန်း၏မျက်နှာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ စိုလက်လာသော သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို ပိုး မမြင်စေချင်။

“ပိုးကို ဒီလိုဥပေက္ခာပြုစတမ်းလား ကိုကို”

“ကိုကို မေးတာကို မဖြေဘဲနဲ့ ကိုကိုကို ဘာလို့ မေးခွန်းတွေ ပြန်မေးနေတာလဲဟင်”

“ဒီမှာ ကိုကို”

ပိုး၏ ဖွေးဥနေသော မျက်နှာလေးမှာ နိမြန်းလာပြီး နှုတ် ခမ်းလေးများပါ တုန်စပြုလာပြီ။

“ပိုးမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးတဲ့သူ တာ မေမေကြီးပါ။ မေမေကြီး စီစဉ်တာကို ပိုးက နာခံခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက ဒီကိစ္စကို မလိုက်နာရဘူးဆိုရင် မေမေ ကြီး ဒီ ဝပ်ပေမယ့်လည်း ပိုး မလိုက်နာနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာပါ”

“ဟင်... ပိုး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုစွမ်းထက်ကို ပိုးချစ်နေတာတောင် ကိုကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ပိုး နောက်ဆုတ်မယ် သိလား၊ ကိုကိုကသာ ပိုးကို မချစ်တာပါ”

ပိုး ငိုလေပြီ။

ကိုပြည့်ဝန်း ပြာသွားသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမှန်း ခေသိတော့။ ချစ်ညီမလေး၏ မျက်ရည်စက်များကိုလည်း သူ မမြင် ရက်။

“မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကို ခြေညှိရဲဘူး”

“ဒါဖြင့် ပိုးမေးတာ ဖြေလေ”

ပါးပြင် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေးပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို ကိုပြည့်ဝန်းက သူ့လက်ညှိုးနှင့် သုတ်ဖယ်ပေးပြီး မေးစေ့လေးကို ဆွဲမော့ပစ်လိုက်သည်။

ဤမျက်နှာလေးကို ကိုက်ငုံ့ချိချပြီး ရင်ထဲမှာ ထည့်ထား လိုက်ချင်သည်။

ပိုးက ရုန်းဖယ်ပြီး သူ့လက်ခံနှင့် သူ့မျက်ရည်များကို သုတ်
ပစ်လိုက်သည်။

“ပိုး”

ပိုးက ခေါင်းလေးဆတ်ပြီး ထူးဟန်ပြုသည်။ အသံတော့
ထွက်မလာ။

“စွမ်းထက်နဲ့ ပိုးကို ဘာကြောင့် သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့
အကြောင်း ကိုကိုနှုတ်က ပြောလို့မထွက်ဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကို
စာနဲ့ပဲ ရေးပြောမယ်၊ ပိုး ကျေနပ်လားဟင်”

ပိုးက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

ပိုး နားလည်ပုံက တစ်မျိုး။ အစ်ကိုနှင့် ညီမကြားမှာ ပြော၍
မကောင်းသော ပြစ်ချက်မျိုးကို စွမ်းထက်မှာ ရှိနေလို့ဟူ၍ ပိုးထ
မှတ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကို ပတ်လာသောသူဖြစ်၍ ကိုစွမ်း
ထက်၏ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုပြစ်ချက်မျိုးတွေ ရှိနေခဲ့သည် မသိ
နိုင်။

ပိုး၏အမြင်မှာတော့ ကိုစွမ်းထက်သည် ခင်မင်ချင်စရာ
ကောင်းသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပိုးကိုလည်း သက်ညှာသူ
ဦးစားပေးသူ တစ်ယောက်ပါ။

သူနှင့်အတူရှိနေခိုက် အချိန်မျိုးမှာ ပိုး ကြည်နူးပျော်ရွှင်
သည်ဖြင့် အမှန်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့ကို နှလုံးသားထဲက နှစ်နှစ်
ကာကာချစ်သော အချစ်မျိုး ပိုး၏ရင်ထဲမှာ မဖြစ်ထွန်းသေးပေ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကိုကိုကို ပိုး သိပ်ချစ်သည်။ ပြီးတော့
သိပ်သနားသည်။ ကိုကို ခိုင်းတာမှန်သမျှ အတုန်လုပ်ပေးချင်ပြီး

တို့ကို မကြိုက်တာ ရှိခဲ့လျှင်လည်း ပိုး ဘာကိုမှ ဇွတ်မတိုးချင်ပါ။

“မငိုနဲ့တော့နော် ညီမလေး။ ကိုကို ဆူမိတာတွေ မမှပစ်
လိုက် သိလား”

ပိုး ချစ်သည်။ သနားသည် ဆိုခြင်းများထက် အဆပေါင်း
မရေမတွက်နိုင်အောင် ချစ်ရုံ သနားရုံ ကြင်နာ မြတ်နိုးရသော
ခံစားမှုများက ကိုပြည့်ဝန်း၏ ရင်နှင့်အပြည့်အလျှံ။

“ကိုကို ခုတစ်လော ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီနဲ့ ကိုပြောလို့ ကိုကို ခုတစ်လော ညညဆို တစ်ည
လုံးလိုပဲ မအိပ်ဘူးဆို”

“ဪ... ဟော်... ဒါလား”

ကိုပြည့်ဝန်းက ဟန်ဆောင်အပြုံးတုများကို ဖန်တီးလိုက်
ပြီး...

“အိပ်မရတာက ဒါအတွက် ဥစ္စာချောက်နေလို့ပါ ညီမလေး
ရာ”

သူတို့အောက်ခြေရှိ အုတ်ဟောင်းများ ခင်းထားသည့်နေရာ
ထို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်တော့မှ ပိုးက ပြုံးလာပြီး...

“သူဟာသူ မြေကြီးထဲမှာ အိပ်နေတာပဲဟာ၊ ကိုကိုလည်း
ပျော်အောင်အိပ်ပေါ့”

“အ... ဟဲ... ဟဲ”

ရော၍သာ ရယ်လိုက်ရသည်။ ပိုး ပိုင်ဆိုင်သော ရတာနာ
သေတ္တာအတွက် သူ သတိပစ်မရလှ။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တွင်း

နက်နက်တူးပြီး မြှုပ်ထားခဲ့သည်မို့ ဒီထက်လုံခြုံစရာ မရှိတော့ပါ။
ဤနေရာသို့ သူ ရောက်လာတတ်လေတိုင်း ခြေရာလက်ရာ ပျတ်
ယွင်းသည့်ပုံစံ တစ်ခါမှ မတွေ့ရ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အန်တီနွဲ့က ပိုးတို့အိမ်မှာလည်း ထမင်းလာမစားဘူး
ကိုကိုလည်း မနေ့က လာမစားဘူးဆို၊ မညှိက ပြောတယ်”

“ကိုကို အပြင်က စားလာလို့ပါ”

“အန်တီနွဲ့ ကြည့်ရတာ ခုတစ်လော အမြဲအရေးကြီးနေ
သလိုပဲနော်၊ လမ်းချည်းထွက်နေတာပါ။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ
ဟင် ကိုကို”

“မသိပါဘူး ညီမလေးရာ၊ မေမေ့ကိစ္စကို ကိုကို ဘယ်တော့
မှ ဝင်မမေးဘူး”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မိုးကို ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးမှ ဘယ်သူမှ ကြည့်မရာ
သို့သော်လည်း မေမေကြီးနှင့် ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့က ဖေဖေ၏
မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဘာမှမပြောကြရှာပါ။

ပိုးမှာ စောစောက လှုပ်ရှားနေမိသော ခံစားမှုများ နေ
လျော့သွားခဲ့ရပါပြီ။ ကိုကို ရေးမည်ဆိုသောစာကို ဖတ်ပြီးမှ အဖြေ
ရမည်လေ။

မိုးတန်နီနီ ပွင့်ဖတ်ဖြူဖြူနှင့် ဆိပ်ဖလူးပန်းကြွလေးများ
ပိုး လိုက်ကောက်နေ၏။ လေတိုက်တိုင်း သက်ဆင်းလာသော ဖွင့်
ကြွလတ်လတ်ကလေးများကို ကောက်ယူ၍ လက်တစ်ခုစာအပြည့်
မှာ အားပါးတရ နမ်းရွှိတ်နေသည်။

အကြွေပန်းလေးတွေကိုလည်း မြတ်နိုးစုံမက်တတ်လေ
သောပိုး။

“သူလို သာမန်တေးရေးသူ စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်၏
သားကိုရော ပိုး မြတ်နိုးနိုင်ပါဦးမလားကွယ်”

ပိုး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မလွဲတမ်း မလွတ်တမ်း လိုက်
ကြည့်နေသော ကိုကို၏ အကြည့်စိမ်းများကြောင့် ပိုး၏ရင်မှာလည်း
ခံစားမှုသစ်များဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခုန်လျက်။

အခန်း(၂၄)

မြတ်သူမောင်သည် မညှိတောင်းထဲ ထည့်နေသော ပုလင်း ခွံများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အဖေ ဒီလောက်အရက်တွေ သောက်နေခြင်းကို သူစိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ပါသော်လည်း မညှိကဖြင့် ဘော်တယ်ကုလားကို ရောင်းရသမျှငွေအားလုံး သူရမည့်အတွက် ဦးရွှေမောင်ဝင့် အရက်များများသောက်လေ သူ့သဘောကျလေ ဖြစ် နေ၏။

ဖခင် အရက်သောက်တာ မကြိုက်သော်လည်း 'ဖေဖေ အရက်မသောက်ပါနဲ့' ဟု တစ်ခါမျှ မပြောဖြစ်။ ဒါက သူတို့၏ဇနီး များ တားမြစ်ရမယ့်ကိစ္စပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ နောက်မိန်းမ မယူတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးလို မိန်းမကြီးမျိုးကို မမပိုး အမေတော်နေရသည် ကိုကြည့်ပြီး မြတ်သူမောင် စိတ်ညစ်မိ၏။

သူနှင့် ပိုးတို့က ဘဝတူ။

သူတို့လေးတွေကို လူပြည်ရောက်အောင် မွေးဖွားခဲ့ပြီးချိန် မှာ မိခင်များ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်ဟု သိရသည်။

မြတ်သူမောင်၏ စာကြည့်စားပွဲမှာ 'ဒေါ်မြတ်မြတ်သူ' ၏

ခပ်လာဆောင်နေက သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရိုက် ထားသောပုံကို ထောင်ထားသလို. . . ။

ထောက်ကြန့်ရောင်စုံပန်းခင်းထဲမှာ ရိုက်ထားသော 'ဒေါ်ပိုး ဝါ' ၏ ရောင်စုံဓာတ်ပုံကိုလည်း ပိုး၏ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထောင်ထား သည်။

ပိုးက ဖခင်ပါ ဆုံးသွားသော်လည်း ရင်းနှီးချစ်ခင်စရာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။ သူ့မှာတော့ ဖခင်ရှိသော်လည်း အရင်းအခြာ မရှိ။

"မမပိုးကလည်း သူ့ကိုကိုကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ငါ့ကို သိပ်မှမချစ် ခဲ့"

တစ်သက်လုံး အထီးကျန်နေခဲ့ရသော မြတ်သူမောင်အနေ နှင့် ဘယ်သူ့ပေါ်မှလည်း သံယောဇဉ် မရှိလှ။ မချစ်တတ်။ မခင် ထတ်။ မေတ္တာမရရှိသော ကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ရှိုင်းဝင် တာ သူတို့ကလည်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မကြင်နာတတ်ကြပေ။

မြတ်သူမောင်၏ မိခင်သည် ပိုး၏ဖခင် ဦးစိန်မောင်ဝင့်၏ အရွယ်တော်ပုံကြောင့် နှလုံးကြေကွဲကာ သေဆုံးခဲ့ရရှာသလို. . .

ပိုး၏ဖခင် ဦးစိန်မောင်ဝင့်သည်လည်း မြတ်သူမောင်၏ ခင် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ မတော်တဆ တွန်းလိုက်မှုကြောင့် လှေကား ဆီမှ လိမ့်ကျ၍ သေခဲ့ရရှာသည်။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သူ၏ အကြောင်းကို ပိုး တိတိကျကျ သိခွင့် ရသလို ဖခင်ကြောင့် ဦးစိန်မောင်ဝင့် သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်ဟုလည်း မြတ်သူမောင် မသိ။

ဤမောင်နှမနှစ်ယောက် အသေးစိတ် မသိကြသော်လည်း ကံကြမ္မာကတော့ တစ်ပတ်လှည့်လည် ပြီးခဲ့ပါပြီ။

မြတ်သူမောင်မှာ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မပြုတော့ဝင်စားနိုင်ခြား သင်္ဘောလိုက်ဖို့သာ စိတ်စောနေ၏။

“မောင်လေး၊ ကော်ဖီသောက်ရအောင်လေ၊ ဒီနေ့လယ်ပူတင်းဖုတ်ထားတယ်တဲ့”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြို့ထဲက လက်ဖက်ရည် သောက်ခဲ့ပြီ”

“ဒါဖြင့် မောင်လေးရဲ့ ရှယ်ယာကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်နော်၊ ညကျတော့မှယူစား သိလား”

“အင်း”

ပိုး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်အထိ မြတ်သူမောင် ဘာစကားမျှ မပြော။ စပရင်ဆွဲရန် သူပြင်ဆင်နေ၏။

ပိုး အပေါ်ထပ်မှဆင်းပြီး နောက်ဖေးဘက်ဖြတ်အတွင်းမှ မေမေကြီး၏ သူနာပြုဆရာမ ဒေါ်ခင်အုန်းဝေက အခန်းအပြင် ထွက်လာပြီး.. .

“မေမေကြီးက ပိုး အားတော့ လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်တဲ့၊ ပိုး ကော်ဖီသောက်ပြီး လာခဲ့ပါလေ”

“အန်တီလည်း ဒီနေ့ စောစောပြန်ရမယ်၊ မေမေကြီးထည့် နေကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တဲ့၊ ပိုး အားနေပါတယ်၊ မေမေကြီးနားမှာ နေမှာ ဆရာမ ပြန်ပါနော်”

ပိုး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ဖော်မိုက်ကာ ဆုံလည် အားပွဲကြီးမှာ ကော်ဖီပန်းကန်တွေသာ အဆင်သင့်၊ သောက်မည့်သူ သည်း မရှိ။

ပိုးက သူ့အတွက် ပန်းကန်ကိုလှန်ပြီး စတီးခရားထဲမှ ဆော်ဖီကို ငှဲထည့်လိုက်သည်။ ပူတင်းက နွေးနေဆဲမို့ မစားချင်သေး။ အရခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီးမှ စားမည်။ ဆိတ်သားမုန့်တစ်ခုနှင့် ကော်ဖီ သာ သောက်ဖြစ်လိုက်သည်။

ပိုးတို့ငယ်ငယ် ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဝင့် ရှိစဉ်က ညစာကို ဤစားပွဲကြီးမှာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် စားကြရသည်။

ဟိုဘက်တိုက် ဒီဘက်တိုက်က ကြားသာအောင် လျှပ်စစ် ဆိုင်းလောင်းတီး၍ ထမင်းစားရန် အချက်ပေးရသည်။ ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ဆင်စွယ်နှစ်ခုကြားမှာ တပ်ထားသော ငွေမောင်း ဆိုထု၍ ထမင်းစားရန် အချက်ပေးသည်ဟု မေမေကြီး ပြောပြဖူး သည်။

ဦးအောင်ဝင့်၊ ဒေါ်လှထယ်၊ ဦးရွှေမောင်ဝင့်နှင့် မြတ်သူ မောင်၊ ဦးစိန်မောင်ဝင့်၊ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၊ ပိုးနှင့် ကိုကိုတို့ ညစာထမင်း စားပွဲကို စုံစုံညီညီ တက်ရောက်စားသောက်ရသည်။ ဒါက ဖေဖေကြီး ၏ စည်းကမ်း။ ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဝင့်မှာ သားကြီးစိန်အောင်ဝင့် ငယ်စဉ်က တိတိကျကျ မဆုံးမမိလေခြင်းဟု နောင်တရကြောင်း မေမေကြီးကို အခါခါ ပြောသွားခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ လူတွေလည်း လျော့တုန်ပြီ။

စုံစုံညီညီ စားသောက်သည့် အတွင်းလည်း ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ပိုးက ငယ်စဉ်ဘဝက အကြောင်းများကို စဉ်းစားပြီး နောင် ဆုံးလက်ကျန် ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ စတီးဘေစ်မှာ လက်ဆေး၊ ပါးစပ်ဆေး၊ လက်သုတ်ပဝါသန့်သန့်နှင့် သုတ်ပြန် မေမေကြီး၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒီခုတင်ပေါ် လာဦး ပိုး”

ဆရာမ ထွက်သွားမှ မေမေကြီးက လှမ်းခေါ်၍ သူ့အနားကပ်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟို ကြေးသေတ္တာရော”

“ရှိတယ် မေမေကြီး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပိုး သိမ်းထားတယ်”

“သွားယူ”

“ဟာ... မလွယ်ဘူး မေမေကြီးရဲ့၊ တွင်းတူးပြီး မြှုပ်ထားတာ”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“လက်ယာဘက် တိုက်နောက်ဖေးက ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ”

“ဟဲ့... အို၊ သူတို့အိမ်နောက်ဖေး ဘာလို့သွားမြှုပ်ရတာလဲ”

“ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး အပြင်သွားတုန်း လုပ်တာပါ။ ဒီဘက်ထောင့်လှုပ်တယ်လေ၊ ဟိုနေရာက ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး မေမေကြီး”

“မောင်ပြည့်ဝန်းရော သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သူ တကယ်မသိဘူးလား”

ဒေါ်လှထယ်က သံသယမျက်ဝန်းနှင့် ပိုးကို ကြည့်လာသည်။ သူ့ အလွန်ချစ်သော သူ့အစ်ကို၏ တိုက်နောက်မှာ မြှုပ်သည့် အတွက် မောင်ပြည့်ဝန်း မသိဘဲ နေမည်မထင်။

“တကယ်မသိပါဘူး၊ မေမေကြီးကပဲ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ဆို၊ ပိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

ပိုး၏ ပြောင်လိမ်ခြင်းကို ဒေါ်လှထယ်က ယုံကြည်သွားဟန် နှိုသည်။

“မေး... အဲဒါတွေ ပြန်ဖော်ထုတ်တော့၊ သမီး စေ့စပ်ပွဲ နေ့ကျရင် ဝတ်ရမယ်၊ မိန်းကလေးဘက်က ဒါတွေ ပါတယ်လို့လည်း ကြေညာမလို့”

“ဟင်... ”

“သူတို့ဘက်ကလည်း ဟိုနေ့က သမီးတို့ဖီးတဲ့ကားကို သမီး နာမည်နဲ့လွှဲပြီး လက်ဖွဲ့မှာတဲ့”

ပိုး ရင်တွေလှုပ်လှုပ်ခန့်သွားသည်။ ကိုကိစ္စထံမှ ဆုံးဖြတ်ချက် မရသေး။ မေမေကြီးကိုလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ပိုး၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းများကို ရင်တွင်းမှာသာ သိမ်းဝှက်နေရဆဲပါ။

“အင်း... မေမေကြီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားလျှော့ ဘားလိုက်တာ၊ သေမယ်ပဲထင်တာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ အနာတွေ ထည်းကျက်ပြီး ဆီးချိုကလည်း ကျသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ ခပ်လာ ခွဲတို့တောင် မေမေကြီး ဆင်နွဲ့နိုင်မှာပါ”

“အို... ပိုး ချက်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ်၊ ဟုတ်လားဟင်”

“မင်္ဂလာက ချက်ချင်းမဆောင်ရသေးပါဘူး၊ စေ့စပ်ထားရမိပါ”

“အဲဒါ ဘယ်... ဘယ်တော့လဲဟင်”

“နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ရက်ကောင်းသတဲ့ မြသိတာတ”

ပိုး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဒေါ်လှထယ်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ဘာပြောလို့မှမဖြစ်။ သူ့အနေနှင့် ပြောစရာစကားလည်း မရှိ

ကိုကိုကသာ မကန့်ကွက်ဘူးဆိုခဲ့လျှင် စေ့စပ်ရုံမက လက်ထပ်ပွဲ လုပ်မယ်ဆိုလည်း ပိုး ငြင်းမနေတော့ပါ။ မေမေကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရမည်သာ။

“သမီး စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ဒီခေတ်မှာ လူလိမ် တူကောက်တွေက များပါဘိသနဲ့၊ ခုလို မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း၊ ဝုတ်ရည်တူလေးနဲ့ ပေးစားခွင့်ရတာ မေမေကြီး ဝမ်းသာနေတာ ပိုးနဲ့ မောင်စွမ်းထက်နဲ့ ပိုးနဲ့လည်း ရင်းနှီးနေကြပြီပဲကွယ်”

မြေးမလေး၏ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဒေါ်လှထယ် တက်ကြွစရာ ရှာသည်။

ပိုးနှင့် ကိုစွမ်းထက်တို့၏ ဆွေးနွေးမှု၊ ခံစားမှု၊ နားလည်မှု လွတ်ထားမှုများကိုဖြင့် ဒေါ်လှထယ် မသိနိုင်သေး။

“ကဲ... သမီး၊ အရေးကြီးတာက ဟိုပစ္စည်းကို ဘယ်သူ့မသိအောင် ပြန်တူးပြီး မေမေကြီးအခန်းထဲပဲ ပြန်ယူလာခဲ့တော့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

မေမေကြီး ပြောသမျှ တွေဝေငေးဝိုင်ရင်း ပိုးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်သာ။

အခန်း(၂၅)

“အန်တီနွဲ့၊ ပိုးကို ခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ပိုး၊ ပိုး အားလားဟင်၊ ပိုးကို လေးလေးနက်နက် ပြောစရာစကားတွေ ရှိလို့ပါ”

“ပြောပါ အန်တီနွဲ့၊ ပိုး အားနေပါတယ်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးသည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် ပိုးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးမှ . . .

“ပိုးရဲ့ ကိုကိုဟာလေ ပိုးတို့ ညီမလေးအရင်းလို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ ပိုး အသိပါကွယ်၊ ညီမကို သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုတိုင်းဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ သဘောမတူတတ်ကြတာလည်း သဘာဝပါ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ပိုး ရိပ်မိလာပါပြီ။

“အဲဒီသဘာဝတရားအရလည်း သားဟာ ပိုးအတွက် ခံစားနေရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်မြှုပ်ခံစားနေတဲ့ ကြေကွဲမှုလည်း ရှိပါတယ်”

“ရှင် . . . အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုး မသိစေရဘူးတဲ့၊ သူ့ခံစားချက် ပြင်းထန်

လွန်းလို့ သူ့နှလုံးကွဲကြောသွားရင်လည်း သူ့ခံပါမယ်တဲ့၊ ဒီတိစ္ဆာကို အသက်နဲ့အမျှ သူ့စောင့်စည်းပြီး သိက္ခာတရားကို ထိန်းသိမ်းသွားပါမယ်တဲ့ကွယ်”

“ဟင် . . . ဘာကိုလဲ အန်တီနွဲ့”

“သူ ပိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ဖွင့်မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမှာပါတဲ့ ပိုးရယ်”

“အို . . . အန်တီနွဲ့၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သားကြီးကို သနားလွန်းလို့ပါ၊ သားကြီးက ဘယ်သောအခါမှ ဖွင့်မပြောဘူး၊ ညီမလေးအဖြစ်နဲ့ပဲ သန့်စင်စွာ ချစ်နေမယ်ဆိုတာကိုပဲ ပိုး သိနေပါစေတော့တဲ့၊ သူ့ရင်ထဲက အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်မပြောရက်ဘူးတဲ့”

“ပိုး စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အန်တီနွဲ့ ဘာပြောချင်တာလဲဟင်”

“ကဲ . . . ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ် ပိုး၊ သားကြီးပြည့်နဲ့ ပိုးနဲ့ဟာ ဘာမှမတော်ဘူး၊ သားကြီးဟာ အန်တီနွဲ့ရဲ့သား၊ ဦးစိန်မောင်ဝင့်ရဲ့သား မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပိုးတို့ချင်း မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရပါစေနဲ့ရှင်”

“ကိုကိုဟာ ငါ့အစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“လူစိမ်းတဲ့”

“ဘာမှမတော်ဘူးတဲ့”

“ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်တဲ့”

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား၊ မဟုတ်ပါနဲ့၊ မဟုတ်လို့က်ပါနဲ့”

ဟုတ်နေပြီဆိုတာ သိနေပါလျက် အသည်းနှလုံးထဲက မဟုတ်ချင် မဖြစ်ချင်၍ ငိုဆန္ဒတွေကို အရှူးလို မြည်တမ်းရင်း သည်းထန်လှိုက်လှဲလွန်းသော ငိုကြွေးခြင်းများဖြင့် ပြန်ပြေးလာခဲ့ပြီး... ငိုတစ်ယောက်တည်း ခုတင်ပေါ်မှာ လှိုင့်၍ငိုကြွေးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

မျက်စိမှိတ်ထားပါလျက် အသိအာရုံ အကြားအာရုံထဲတွင် မြင်နေရသည်က ဝဲလှည့်ဝိုင်းလည်နေသည့် သဏ္ဍာန်များ၊ အားလုံးလှုပ်ရှားနေကြသည်။ စကားပြောနေကြသည်။

“ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ စိုးနွဲ့ ကိုကိုတို့ သားအမိ”

“မေမေကြီးနွဲ့ ကိုစွမ်းထက်”

“မေမေဓာတ်ပုံ”

“ဖေဖေ ဦးစိန်မောင်ဝင့်”

“ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့်”

“ဖေဖေနှင့် စကားများကြစဉ်က ဦးဦး၏ ဒေါသမျက်နှာ”

“ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် ခြေကားယား လက်ကားယား လိမ့်ကျသေဆုံးသွားသော ဖေဖေ၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာနှင့် အော်သံများ”

“ကိုကိုနဲ့ ပိုးဟာ ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဘာသွေးမှ မစပ်ဘူး၊ သိလား... သိလား”

ဝိုင်းအုံလှည့်အော်နေကြသော မျက်နှာများစွာ...

ပိုး၏ရင်ထဲမှ စူးစူးဝါးဝါးကြီး အောင့်လာသည်။

“အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှမမြင်ချင်ဘူး”

“ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ သွားကြ... သွားကြ... သွားကြ

အား...”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

ဆိုသော အသံများက တစ်ဆက်တည်း။

ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်စိမှိတ်၊ နားကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ပိတ်၍ လှိုင့်အော်ရင်း ငိုနေသော ပိုးမှာ ခုတင်စွန်းမှတစ်ဆင့် ကြမ်းပေါ်သို့ အရွှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။

ဟည်းသွားသော အသံကြီးကြောင့် အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာကြချိန်မှာ ပိုးကို ခုတင်အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခွေခွေလေးလဲကျနေသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

အခန်း(၂၆)

“သက်တံရောင်စဉ်”

ဆိုသော စာတမ်းလေး၊ အောက်ခံမှာ သက်တံရောင်ခုနစ် မြို့ဖြင့် ဝိတသင်္ကေတလေးများစွာနှင့် ရေးချိတ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် ငယ်တစ်ခု။

“ဒါ စန္ဒရားသက်မော်ရဲ့ အိမ်လားဟင်”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မေး ကြည့်လိုက်တော့... .

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကိုသက်မော်က အော်ဂဲန်သက်မော် ပါဗျ”

ဝိတချစ်သူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်၊ ကိုသက်မော်၏ တပည့်ဖြစ်မည်။ ယခင်ကတော့ စန္ဒရားဆရာ၊ ယခု အော်ဂဲန်မော် ကတော့ အော်ဂဲန်သက်မော် ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။

စန္ဒရားမှ အော်ဂဲန် ပြောင်းတီးရလျှင် အစိမ်းသက်သတ်ဆို တော့ ခတ်မည်မထင်၊ ကိုသက်မော်ကတော့ ဝိတကို ကျွမ်းကျင်ပြီး သား၊ ဝါသနာလည်း ကြီးလွန်းသူမို့ ဝိတတူရိယာများကို သူ လွယ်သူ စွာ တီးခတ်တတ်ပါလိမ့်မည်။

စမ်းချောင်းရပ်ကွက်တွင်းမှ သင့်တင့်သပ်ရပ်သော ပျဉ် ထောင်အိမ်လေးတစ်ခန်း ဖြစ်သည်။

“ကိုသက်မော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အဝတ်လျှော်နေသော အသက်သုံးဆယ်ခန့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အိမ်ရှေ့ရေစည်ဘေးတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုး သမီးက အိမ်ဘက်သို့ လည်ဆန့်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက် သည်။ တိုးတိုးပြော၍လည်း မကြားသာနိုင်။

“သားရေ နှင့်အဖေကို ပြောလိုက်၊ ဧည့်သည်လို့”

သူ့ကိုစွဲပြီးသွားသလို အဝတ်များ ဆက်လျှော်နေသည်။ သူ့ အဝတ်ပုံထဲ၌ အနီးများလည်း ပါနေသဖြင့် သားကြီးသာမက ရင်ခွင် ဦးစွယ်ကလေးလည်း ရှိနေပြီပဲ။

“လာ... . ထိုင်ပါ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ကိုင်းနက် ပါဝါမျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက သည်း အတော်လေး ဝပြိုးနေ၏။ အသက်ကလည်း လေးဆယ် တော့ ငါးဆယ်တွင်းလေး၊ အရင်ကနဲ့တော့ တခြားစီပါပဲလား။ ဦးတန်းတ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ခပ်နဲ့နဲ့နှင့် အရာခပ်သိမ်းကို ပြင်းပြစွာ ခြားတတ်ခဲ့သောအရွယ်၊ အခုတော့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းများဖြင့် သူ့အကြီးရင့်နေပေပြီ။

“ကိုသက်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

နေကာမျက်မှန်ဝိုင်းကြီးကိုချွတ်ပြီး ဒေါ်နဲ့နဲ့စိုးက မေးလိုက် သော ဦးသက်မော် ကြောင်ပြီး လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့်တုန်သည်။ နှုတ်သန်နက်ပင် ရွှေလျှားခြင်းမရှိ၊ ဒေါ်နဲ့နဲ့စိုးထံမှ အကြည့်ကိုမရွှေ့။

“နွဲ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ကိုသက်ရယ်”

“ဟင်... နွဲ့... မင်း... မင်း... ငါ့ဆီကို ပြန်လာရဲ
သေးတယ် ဟုတ်လား”

“နွဲ့ ပြောစရာစကားဆုံးရင် ပြန်မှာပါ”

“ငါ ဒီမှာရှိတယ်လို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

“နာမည်တော် တေးရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ရွာရတာ
မခဲယဉ်းပါဘူးလေ၊ ဘားလမ်းက တေးသံသွင်းဆိုင်ကို တယ်လီဖုန်း
လေးနဲ့ မေးရုံနဲ့ ရောက်လာနိုင်တာပါ”

“ငါ မိန်းမရနေပြီ၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့၊ ငါ့ဘဝကို မင်း
ထပ်ပြီးရကွမပေးပါနဲ့တော့”

“နွဲ့လည်း ယောက်ျားရနေပါပြီ၊ ဝင်ဒါမိယာမှာ နေပါတယ်”

“ကဲ... ပြော မင်း ဘာတိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“သားအတွက်”

“ဘာ...”

“သားလေး မောင်ပြည့်ဝန်းအတွက် ကိုသက် လိုအပ်တာ
လို့”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်၊ ငါ့သား... ငါ့သား သေပြီဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားတိုလည်း သူ့အဖေ သေပြီလို့ ပြောတာ
တာပဲ”

“နွဲ့ရာ၊ မင်းဟာ အခုအချိန် အခုအရွယ်အထိ တောထဲ
ကျစ်ယုတ်မာတုန်းပါလား”

“ဒါတွေ ဘာမှပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး ကိုသက်”

“ဒါဖြင့် အခု ငါ့သား ဘယ်မှာလဲ”

“တွေ့ရမယ်လေ”

“ကိစ္စရှိလို့ ဆိုတာကရော ဘာလဲ”

“မောင်ပြည့်ဝန်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားအရင်းပါလို့
လိုက်ပြောပေးရုံပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ၊ ဘာအတွက် ပြောရမှာလဲ”

“ရွှင့်သား သူဌေးမလေးနဲ့ ရဖို့အတွက် ပြောပေးရမှာ”

“မင်းပြောရုံနဲ့ ငါ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့သားကို ငါ
တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ရမှာပါ၊ ရွှင့်သားနဲ့တွေ့ပြီးမှ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေး
ထိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမှာပါ”

“ငါ့သားလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ အခုပဲ တွေ့ချင်တယ်”

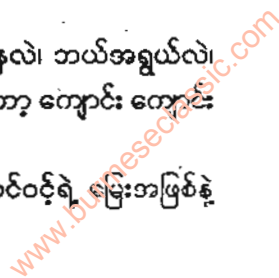
“ကောင်းပြီ၊ တွေ့ရစေမယ်၊ တွေ့ပြီးရင်ရော အဲဒီလို လိုက်
ပြောပေးနိုင်မလား၊ ရွှင့်မိန်းမက ရပါမလား”

“ဒီမှာ နွဲ့၊ ဒါတွေ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ
တွေ့ပြီးမှ ငါ့သားဖြစ်စေချင်တာ ငါ အကုန်လုပ်ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုကြားရရင် နွဲ့ လာရင်းကိစ္စပြီးပြီ၊ သွား
ဧ”

“နေဦးလေ၊ ငါ့သား အခုဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘယ်အရွယ်လဲ၊
ဧဝယ်က ငါနဲ့သိပ်တူတာ၊ ဩက်... ပြီးတော့ ကျောင်း ကျောင်း
ချော နေရရဲ့လား”

“ဝင်ဒါမိယာက သူဌေးကြီး ဦးအောင်ဝင့်ရဲ့ မြေးအဖြစ်နဲ့

၂၅ * ကလျာ (ပိဗ္ဗ-သိဝံ)

ကိုယ်ပိုင်သီးခြားတိုက်ကြီးနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားပါရှင်၊ ကိုသက်ထက် ဆယ်ဆသာအောင် ထားနိုင်ခဲ့တယ်
သိလား၊ က. . . ဒါပဲ၊ မကြာခင်မှာပဲ ရှင့်သားကိုယ်တိုင် ရောက်လာ
ပါလိမ့်မယ်၊ နွဲ့ သွားမယ်”

နေကာမျက်မှန်နက်ကို ပြန်ကောက်တပ်လိုက်ပြီး ကြော
ကော့နေအောင် ဟန်လုပ်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ခပ်တည်တည်ပင် ဆင်း
သွားတော့သည်။

အဖိုးမတင်ရသေးသော အိပ်တီးဖိုးမော်ဒယ် ဆန်နိပစ်တစ်
ကားလေးပေါ်သို့ စွေ့ခနဲ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားမောင်းသူက ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၏ တတိယဘဝကို စတင်
ဖြည့်ဆည်းမည့်သူ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးသေး
သဘောသား ‘သူရိန်ထွန်း’။

သူရိန်ထွန်းကလည်း လူလည်း၊ သူဌေးကတော် မုဆိုးမ
သိန်းပေါင်းများစွာ အပိုင်ကြံရန် ကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကလည်း ခေတ်စားနေသော သဘောသား
ကတော် လုပ်ချင်ပြီး ကားသစ်စီးချင်သော ရောဂါရှိနေသူ။ ပြီးတော့
အတွဲမရှိလျှင် မနေတတ်သော မိန်းမမျိုး။ အမွေမရမှာစိုး၍ သူရိန်
ထွန်းကို အတည်မယူသေး။ ဒီကောင်လေးကိုဖြင့် အစွဲကြီး စွဲနေပြီ
ဟု သူရိန်ထွန်းဘက်ကလည်း ဘွဲ့ရစ အချောအလှလေး ထု
မလား။ အနုအလှလေး ယူမလား ရနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိလျှင်
နှင့်. . .

ဤမိန်းမကြီးမျိုးကို ကပ်နေခြင်းမှာ တကယ့်ကို မဟာအပြစ်
အစည်ကြောင့်. . .

ညှိုးစွင့် * ၂၅၉

ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို ခံစားမှုမဲ့သောမျက်နှာနှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး
တ ဆင်းသွားပြီး သူရိန်ထွန်းကားနှင့် ပြန်သွားချိန်မှာ. . .

နှလုံးသားအိုတစ်ခုလုံး သွတ်သွတ်လည်အောင် လှုပ်ခါ
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူက ဦးသက်မော်။

“သားလေး. . . သားလေး မောင်ပြည့်ဝန်း ရှိနေသေးတယ်
ဆိုပါလား”

နှစ်နှစ်ကျော်ရွယ် စကားတတ်ကာစ ဖခင်၏ အသည်းစွဲ
ရင်နှစ် ဖြစ်နေချိန်ကာလမှာ လင်မယားချင်း စိတ်ဆိုး၍ သားလေးကို
ကောက်ချီဆင်းသွားသည့်နေ့မှစပြီး သားကို မမြင်ရ မတွေ့ရသည်မှာ
ထနေထက်တိုင်အောင်။

ကိုသက်မော်၏ ဘဝထဲသို့ တေးဂီတ မြတ်နိုးသူပါဟု ဆို
တာ ဝင်ရောက်လာသော နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ တကယ်တော့ ဂီတကို လေးစား
မြတ်နိုး၍ မဟုတ်။ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်သည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြား
ချင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ရန် မရည်ရွယ်သေးပါဘဲနှင့် ချစ်သူဘဝမှာ
အလည်လွန်၍ အိမ်မပြန်ရဲပါဟုဆိုကာ ကိုသက်မော်၏ ဘဝထဲသို့
အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်လာခဲ့သော နွဲ့နွဲ့စိုး။

ထိုစဉ်က ဂီတသမား ဆိုသည်က ငွေကြေးနှင့် အလှမ်းဝေး
ကြသည်။ စတူရီယိုခေတ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ကော်ပီတေးလောက်သာ
အနုစွဲ သိဆိုကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်များ ခေတ်မစားသေး။

တေးရေးဆရာတို့မှာ မြန်မာ့အသံတို့သာ အားပြုနေရ
သဖြင့် ဝင်ငွေက မဖြစ်လောက်။

ဤကာလများအတွင်းမှာ 'မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်း' ဆိုသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်က ခေတ်စားလာခဲ့သည်။

မှောင်ခိုမယ်မို့ ခရီးသည်ချင်းလည်း မလေးစား။ မှောင်ခို ယောက်ျားများနှင့်လည်း ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ သယ်ကြ၊ ပုန်းကြ၊ ရှောင် ကြ၊ တိမ်းကြရ၍ ရင်းနှီးထိတွေ့မှုများက လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုလာခဲ့ ၏။ လင်နှင့်ခွဲလာသူ၊ မယားနှင့်ခွဲလာသူတို့ချင်းတွေ့ပြီး မဖြစ်သင့်တာ တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်က အနန္တ။ တချို့ အိမ်ထောင်မဲ့ မိန်းကလေး များလည်း ဘဝပျက်တာသာ အဖတ်တင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကာလ မျိုးမို့...

"မှောင်ခိုကုန်တော့ မကူးပါနဲ့ နွဲ့ရယ်၊ ကိုသက် သင်္ဘောဆီ မှာ ကုန်ထမ်းကျွေးပါမယ်"

"ရှင့်လို ကနွဲ့ ကလျာ ဂီတသမားလား ဒါမျိုးဖြစ်မှာ၊ ကူလီဆို တာ ထမ်းချင်တိုင်း ဝင်ထမ်းလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖွဲ့နဲ့သူ သိ လား"

"ဒါဖြင့်လည်း အဲဒီမှောင်ခိုလမ်း ဆိုတာကို ကိုသက် သွား မယ် နွဲ့ရယ်"

"တော်စမ်း ကိုသတ်၊ ရှင့်လို မထုံတက်တေးနဲ့လူလား ဒီ စီးပွားရေးသမား လုပ်လို့ရမှာ"

"ကိုသက် သိချင်းတွေလည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထည့်သွင်း စကားကမ်းလှမ်း..."

"တော်စမ်း... တော်စမ်းပါ၊ ဒီလိုထမင်းမဝတဲ့ အထဲ ပညာနဲ့ လူကို အထင်မကြီးဘူး၊ ဆင်းရဲရမယ့်ဘဝထဲမှာလည်း မြှုပ်မနေနိုင်ဘူး"

"နွဲ့နော်... ကိုသက်ကို စော်ကားချင် စော်ကား၊ ပညာကို တော့ မစော်ကားနဲ့"

"ဟား... ဟား... အဖိုးတန်လိုက်တဲ့ ပညာရှင်ကြီးရယ်" နွဲ့နွဲ့စိုးက လျှောင်ပြောင်ခြင်း၊ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်းများစွာကို လုပ်ခဲ့ရုံမက ခင်ပွန်းသည် မကြိုက်သော မော်လမြိုင် မှောင်ခိုကုန်ကူး နေခြင်းမှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ၊ မီးရထားရဲများ၊ မီးရထား ဝန်ထမ်းများ၊ မှောင်ခိုသမားများစွာတို့နှင့် နွဲ့နွဲ့စိုး သွားလိုက်ကြ ထာလိုက်ကြ။

"သားလေးရယ်... ဖေဖေသားလေး မောင်ပြည့်ဝန်းရယ်" သူ့ဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော တွယ်တာမြတ်နိုးရာဖြစ်သည့် သားလေးကိုသာ ရင်၌ပိုက်ပွေ့ရင်း ဇနီးသည်ကို လက်လျှော့ထားခဲ့ရ သည်။ 'မောင်ပြည့်ဝန်း' ဆိုသော အမည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ သားလေး ကြီးလာရင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။

သွားလေရာ သားလေးကို ခေါ်သွားပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အချစ်ကြီး ချစ်နေချိန်မှာ...

"ဒီဘက်က သိပ်မဟန်ဘူး၊ တောင်ကြီး၊ ကျိုင်းတုံလိုင်း မြောင်းမှာမို့ သားကိုပါ ခေါ်သွားမည်" ဟု ပြောလာချိန်မှာ ကိုသက် သတ်နှင့် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ခဲ့ကြသည်။

ကွာမယ် ရှင်းမယ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး စိတ်ကုန် ဖွန်း၍ နွဲ့နွဲ့စိုး၏ ဆန္ဒအတိုင်း တရားရုံးမှာ တရားဝင် ကွာခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်မှာက ကလေးကို သူ့ရေထိုက် ငါရေထိုက်ဟု သရားရုံးမှာ တောင်းကြရိုး ထုံးစံလည်းမရှိ၊ အဖေနှင့် အမေကွဲလျှင်

မိခင်ထံသို့ သားသမီးများပါသွားကြသည်က ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုသက်မော်ကိုယ်တိုင်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်တာ အရက်တွေသောက်၊ တွေ့ရာအိမ် အိပ်နေခဲ့သဖြင့် ကလေးက နွဲ့နွဲ့နို့ နှင့် ပါသွားခဲ့သည်။

ရွမ်းပြည်နယ် ၊ ကျိုင်းတုံမြို့သို့။

နွဲ့နွဲ့စိုး ထွက်သွားပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကြာချိန်မှာ... .

“သား မောင်ပြည့်ဝန်း အပြင်းဖျား၍ သေဆုံးသွားပြီ”

ဆိုသော စာတစ်စောင်ကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး ရေးသားပေးပို့ခဲ့

သည်။

အမှန်မှာ ရန်ကုန်မှ တစ်ဖက်လွှင့်လာသော ဦးစိန်မောင်ဝင်းနှင့် တွေ့ပြီး ဦးစိန်မောင်ဝင်း၏ သားလုပ်ကာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးသို့ ပြန်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် မောင်ပြည့်ဝန်းကို ဖခင်ဖျောက်လိုက်ခြင်းသာပင်။

ကိုသက်မော်မှာ သူ့ဘဝကို ဂီတနယ်တွင်းမှာပင် မြှုပ်နှံ၍ သီချင်းများစွာ ရေးသားရာမှ စတင်လိုတေးရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

စန္ဒရားသာမက အော်ဂဲန်ကိုပါ ပိုင်နိုင်စွာ တီးခတ်နိုင်သဖြင့် စတိတ်ရှိုးများ၊ မင်္ဂလာဆောင်ကြီးများ၊ မြို့နယ်များသို့ လိုက်ပါထီးခတ်ပေးခဲ့သည်။ တေးရေးခ၊များကလည်း ရာဂဏန်းမှ ထောင်ဂဏန်းအထိ ရလာသဖြင့် ဘဝ၏ သာယာစိုပြည်မှုကို ပြန်လည်ရရှိလာချိန်မှာ အိမ်ထောင်သစ်တစ်ခု ထူဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မိန်းမပီသသော၊ ခင်ပွန်း၏ အနုပညာကို လေးစားမြတ်နိုးသော ဇနီးသည်။

တို့သက်မော်၏ ဘဝလေး ပြည့်စုံလာခဲ့ပြီ။ ဝင်ငွေကလည်း သင့်တင့်ချွတ်နေ၍ မိသားစု အဆင်ပြေနေချိန်ကျကာမှ... .

“ငါ့သားကြီး မောင်ပြည့်ဝန်း အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးသတဲ့”

“ငါ့ရင်တွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှုပ်ခတ်နေရပါလိမ့်”

“ဒါ ဝမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းသာစရာပါ”

“ငါ့ဇနီး မူမူကလည်း အကြောင်းစုံ သိပြီးသားမို့ ပြဿနာ နှိုစရာ မရှိပါဘူး”

“သားကြီးကို တွေ့ချင်လှပါပြီ”

“ဒီမိန်းမဟာ ငါ့ကို အခုအချိန်အထိ လှည့်ဖျားတုန်း”

“သား ဘယ်မှာလဲလို့ ငါကလည်း မမေးလိုက်မိဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သား ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကို ငါ ထိုင်စောင့်ရုံပဲလေ။ ဒါကလွဲလို့ ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“သားရယ်၊ ဖေဖေသားကြီး မောင်ပြည့်ဝန်းကို ဖေဖေ တွေ့ချင်လှပါပြီ”

ဦးသက်မော်သည် ကာလများစွာက အဖြစ်များကို မှန်းမျှော်လျက် ရင်၌ဖြစ်သော သားချစ်ကို တမ်းတမ်းတတရှိုရင်း မျက်နှာပြည်များ ဝိုင်းစို့လာ၏။

အနုပညာသမားတို့၏ နှလုံးသားသည် သာမန်လူသားတို့ထက် ပို၍များ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေလေရောသလား။

ထိုခတ်လွယ် လှုပ်ရှားလွယ်၍... .

သာမန်ထက်ပိုပြီး ခံစားမှု ပြင်းပြတတ်ကြပါလားကွယ်။

အခန်း(၂၇)

“တယ်လီဖုန်း လာနေတယ်၊ ပိုးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့
စွမ်းထက်တဲ့”

“ပိုး မပြောချင်ဘူး မညှိ၊ အိပ်နေတယ်လို့ သွားပြီး...
“ပိုး”

ပိုး၏စကား မဆုံးဖြစ်မီ မေမေကြီး၏ ခေါ်သံက ဘုန်းရိပ်
ခြင်မှားလွန်းလှချေသည်။

“နေ့ခင်းက လာတော့လည်း အိပ်နေတယ်၊ ခုကျတော့
လည်း မပြောလို့ ကောင်းမလား၊ သွားပြောလိုက် ပိုး”

ထမင်းစားခန်းသို့တိုင် ထွက်နိုင်နေပြီဖြစ်သော မေမေကြီး
၏အမိန့်ကြောင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီး ပိုးက တယ်လီဖုန်းကို ကောသီ
ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ပိုးပါ”

“ဟာ... ပိုး၊ နေ့ခင်းက စွမ်း လာသေးတယ်၊ ပိုး အိပ်နေ
တယ်ဆိုလို့ ပြန်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်”

အမှန်တော့ စွမ်းလာတာ ပိုး အားလုံးကြားပါသည်။ စကား
မပြောချင်၍ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့ခြင်းပါ။

“ပိုး နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းသွားပါပြီ”

“စွမ်းလာမှ သိတာ၊ မေမေကြီးတ ပြောတယ်၊ ပိုး နေ
မကောင်းလို့ ဆရာဝန်တောင် ခေါ်ရတယ်ဆို၊ စွမ်း တအားပိုးရိမ်သွား
တာပဲ သိလား၊ အခု ပိုး နီးလောက်ပြီဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တာ”

“အင်း”

“နေမကောင်းတာ ဖျားတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ မေမေကြီးတို့တ
စိုးရိမ်ပြီး ခေါ်တာပါ”

“ဟာ... ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ် ဟုတ်လား၊ နေ့ခင်း
ကြီး အိပ်လို့လား”

“အို... အိပ်နေကျပဲ၊ အိပ်ရင်း လိမ့်ကျပါ့မလား၊ ချော်လိမ့်
ကျတာပါ”

“ဘယ်နာသွားသေးလဲဟင်”

“ခေါင်းထိလို့ မူးသွားတာပါ၊ ဆရာဝန်က နှလုံးငြိမ်ဆေး
ပေးခဲ့လို့ အိပ်နေတာ”

“ခုရော ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိသွားပြီလား ပိုး”

“အင်း... ကောင်းသွားပါပြီ”

“လန်းသွားအောင် တားလျှောက်စီးမလားဟင်၊ အင်းလျား
လှေလှော်အသင်းဘက် သွားရအောင်လေ”

“ပိုး အပြင်မထွက်ချင်သေးဘူး”
 “ဒါဖြင့် စွမ်း လာခဲ့မယ်၊ ပိုးနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်ဗျ”
 “ဟင်... ပိုးလေ... ပိုး”
 “ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “ခေါင်းအရမ်းမူးနေလို့”
 “စွမ်း မလာရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
 “အင်း... ဒီနေ့ပါ”
 “ဒါဆို နက်ဖြန် ကျွဲကန်းတွေနဲ့အတူ အိပ်ရာထပြီး လာခဲ့မှာနော်”
 “ဟာ... အဲဒီအချိန်က ပိုး အိပ်တုန်း”
 “ဟား... ဟား... အလကားစတာပါ ပိုးရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကြီး ထလာရင် ရိုက်ထုတ်ခံရမှာ”
 “မရိုက်ပါဘူး၊ မေမေကြီးက စွမ်းကို ကြည့်ပြီးသား”
 “မေမေကြီး မဟုတ်ဘူး ပိုးရဲ့၊ ပိုးရဲ့ကိုကိုက စွမ်းကို လုံးဝကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ စွမ်းကို ကြည့်ပုံက ထဖိုက်တော့မယ့်အတိုင်း”
 “ဟုတ်ပါဘူး”
 “တကယ်ဟုတ်တာ၊ စွမ်း တကယ်လန့်တာ သိလား၊ အဲဒါကို မာမိုပြောပြတော့ အစ်ကိုဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ သားရယ်တဲ့၊ ဘယ်အစ်ကိုကမှ သူညီမဆီလာတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လား ပိုး”
 “မသိဘူးလေ”
 “နောက်ဆို ဖုန်းဆက်ပြီးမှ လာခဲ့မယ်၊ ပိုး ကိုကို မရှိတဲ့အချိန်”

ပိုး ဘာမှမပြန်ကြားဖြစ်၊ ရင်ထဲမှာလည်း ပြည့်နင့်နေသည်။ စွမ်းနှင့်လည်း မတွေ့ချင်သေး။ ကိုကိုကိုလည်း ပိုး ရှောင်နေခဲ့သည်။
 “ပိုး”
 “အင်”
 “ဘာငြိမ်နေတာလဲ”
 “ပိုးမှ ဘာမှပြောစရာ မရှိတာ”
 “ပိုးက စွမ်းကို စိမ်းသွားသလိုပဲ”
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 “စွမ်းကတော့ ပိုးကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ တွေ့ခွင့်မရလည်း ခုလိုစကားပြောနေချင်တယ် ပိုးရယ်”
 “ပိုး ဒီနေ့ နေမတောင်းလို့ပါ”
 “အာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတော့ ခေါင်းမူးနေတုန်းပဲလားဟင်”
 “အင်း... နည်းနည်းတော့ မူးသေးတယ်”
 “ဒါဖြင့်လည်း ပိုး နားပါ၊ နားနေပါနော်”
 “ကျေးဇူးပဲ စွမ်း”
 “ဒီနေ့တော့ မလာတော့ပါဘူး၊ နက်ဖြန်တော့ စွမ်း လာခဲ့ပါရစေနော်”
 “အင်း... လာလေ”
 “စွမ်းကိုရော လာစေချင်သေးရဲ့လား ပိုး... ဟင်”
 “အပိုတွေ”
 “ဟာ... ဘယ်ကအပိုရမှာလဲ၊ တကယ်ပြောတာပါခင်ဗျာ”

“မေမေကြီးက သူ့ကို အမြဲလာစေချင်တဲ့ဟာကို”

“ဟာ... သွားပြီ၊ ဘာဆိုလဲ၊ အသွားကြီး လာစေချင်လို့ လာရတာ အောက်လှပါတယ် ပိုးရာ၊ ပိုး လာစေချင်မှ”

“အင်းပါ... လာခဲ့ပါ”

“နက်ဖြန်နော်၊ ဘယ်အချိန်လဲ”

“ကြိုက်တဲ့အချိန်၊ အဲ... နေ့လယ်ဆို ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ကိုပြည့်ဝန်း မရှိတဲ့အချိန်လား”

“အင်း”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအချိန် မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ စွမ်း ဆုတောင်းပြီး စောင့်နေမယ်နော် ပိုးနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပဲနော် စွမ်း”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး မေမေကြီး ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရ သည်။

“ဘာတဲ့လဲ မောင်စွမ်းထက်က”

“နက်ဖြန်နေ့လယ်မှ သူလာခဲ့မယ်တဲ့”

“မေမေကြီးကို ပြောသွားတော့ ခုညနေ ပိုး နိုးချိန်ကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ်ဆိုပါလား”

ဒေါ်လှထယ်က မသင်္ကာဟန်နှင့် ကြည့်သော်လည်း သူ မျက်နှာ ကြည်လင်နေပါ၏။ ကိုစွမ်းထက်နှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း သူ့သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေတတ်သည်ချည်းပါ။

“ကဲ... မေမေကြီးတို့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်သွားရအောင်၊ သမီး ကို ပြောစရာရှိလို့”

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မေမေကြီးကို တွဲပြီးလျှောက်ခဲ့ရသည်။ ပိုး ရွံ့ထိတ်သည့်အတိုင်းပင်။

“ပိုးစိတ်ကတော့ ဖြူစင်ပြီးသား၊ အမှောင့်ပယောဂ ဖူးကပ် နေလို့”

“ရှင်... မေမေကြီး ပြောတာ ပိုး နားမလည်ဘူး”

“ငါ့မြေး ပိုး နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ပိုး စိတ်ရင်း အတိုင်းဆိုရင် မောင်စွမ်းထက်ကို ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငြင်းစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဟို... သားအမိကြောင့်”

“ရှင်”

“ဟိုကောင် ဝင်နှောင့်ယှက်နေလို့ ငါ့မြေး ဒီကိစ္စကို တွေဝေ သွားတာ”

ပိုး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လွန်းစွာ ဒေါ်လှထယ်ကို ကြည့်နေမိ သည်။ ‘မေမေကြီး သိသွားပြီ’ ဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် ရင်သည် လှုပ်လှုပ်ခုန်၏။

“မနွေက သမီး မေ့မတတ် လဲကျသွားရတာ ဟိုကောင် စာရေးလိုက်လို့ မဟုတ်လား”

“ဟာ... မေမေကြီး”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ပိုး၊ ဒီစာမဖတ်ရပေမယ့် မေမေ ကြီး သိပါတယ်”

ပိုး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ လိမ်ဆင်းလာတော့သည်။ မေမေကြီးကို ဖြေရှင်းရန် စကားလုံးများ မရွာဖွေတတ်။ အိမ်ဖော် မညီမှတစ်ဆင့် ကိုကို စာပေးလိုက်သည်ကို မေမေကြီး သိသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုကို၏ ဘဝမှန်ကို မေမေကြီး သိသွားပြီမို့ ကိုကိုတို့သား အမိတို့ နှင်ချလိုက်တော့မည်လား။

“အစောကြီးကတည်းက ဒီမိန်းကလေး သိပ်လည်တယ်ဆိုတာ မေမေကြီး ရိပ်မိပြီးသား ပိုး၊ ဒီလက်လမ်းကိုလည်း သူထွင်တာ ပြည့်က သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာ”

ရွှေကကျော်၍ မြင်တတ်သည်ဆိုသော လူကြီးများ၏ စကားကို ပိုး လိုက်မမိ။

“ပိုးက ပြည့်ကို သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါသိလို့ သူ့သားကို သူက တားခိုင်းတာ”

“ရှင်”

“မောင်စွမ်းထက်နဲ့ ပိုး လက်ထပ်လိုက်ရင် သူတို့ရမယ့် အမွေထဲက မျှော်လင့်ချက် နည်းသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဖျက်ပေးပါ။ မင်းညီမလေးက မင်းကို သိပ်ချစ်တာ၊ မင်းပြောရင် ရမှာပါလို့ သူပြောမှာ တတ်အပ်ပဲ”

စောစောကထက်ပင် ပိုး ပို၍ အံ့ဩသွားရပါပြီ။

မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ် လူငယ်တွေလောက် မလည်သေးပါလား၊ သူထင်တာ တခြား၊ ဖြစ်နေတာက တခြား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးရင်ထဲမှာတော့ စောစောကလောက် တင်းကျပ် ခြင်း မရှိတော့ပါ။

“မေမေကြီးကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မောင်စွမ်းထက်နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ မယူပါနဲ့လို့ ပိုးရဲ့ကိုကိုက စာရေးလိုက်တာ မဟုတ်လားဟင်၊ မောင်နုမအရင်းချင်းဆိုတော့ နှုတ်နဲ့ပြောလို့ မကောင်းလို့ စာနဲ့ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

မျက်ရည် မခြောက်သေးသော ပိုးမှာ မပြုံးမိအောင် သတိထား၍ . . .

“ကိုစွမ်းထက်နဲ့ သဘောမတူလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးငယ်သေးလို့တဲ့၊ စာမေးပွဲကလည်း အောင်နေလို့ ကျောင်းဆက်တက်စေချင်သေးတယ်တဲ့၊ ဘွဲ့ရတော့ အဲဒီလူကိုပဲ ယူလည်းဖြစ်တာပဲတဲ့၊ ကိုကိုက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ မေမေကြီးရယ်”

သူပြောချင်သောစကား၊ သူဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒများကို ကိုကိုနေရာမှနေ၍ ပြောချပစ်လိုက်တော့သည်။ အကွက်ကလည်း ဝင်ချိန်လေ။

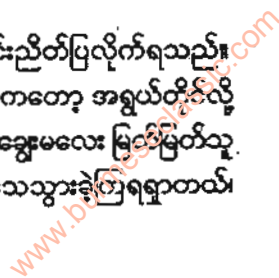
“သူတို့ နားလည်တာ နည်းနည်းပါ။ ပြီးတော့ ဒါ နဲ့နဲ့စိုးရဲ့ စနက် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်”

ဒေါ်လှထယ်က ပြတ်သားထက်မြက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပိုးကို ကြည့်ပြီး . . .

“မောင်စွမ်းထက်တို့ဟာ မျိုးကြီးဆွေကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံတကာကို ဝင်ဆုံနေပြီ၊ ဒီမှာပဲနေနေ၊ နိုင်ငံခြားပဲ ပြောင်းပြောင်း ငါ့မြေးလေး ပိုးဟာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မေမေကြီး စိစဉ်တာကို နာခံစမ်းပါ ပိုး၊ ဟိုသားအမိ ပြောတာကို နားထောင်မနေစမ်းပါနဲ့”

နှုတ်က မလိုက်လျော့ချင်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“တို့မိသားစုပဲကြည့်၊ ကိုအောင်ဝင့်ကတော့ အရွယ်တိုင်လို့ သေရတယ်ပဲထား၊ သားကြီး စိန်မောင်ဝင့်နဲ့ ချွေးမလေး မြတ်မြတ်သူတို့ဟာ မသေသင့်ဘဲ အရွယ်မတိုင်ခင် သေသွားခဲ့ကြရမှာတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီဝင့်ထယ်မိသားစုကြီးဟာ စည်းဝါးပြယ်သလို ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ် သမီး”

ဒေါ်လှထယ်က အတိတ်ဆိုးများကို ပြန်လှန်နေရ၍ ရင်နာကြေကွဲနေဟန် ရှိလေသည်။

“ကျန်ရစ်တဲ့ ရွှေမောင်ဝင့်နဲ့ နွဲ့နွဲ့စိုးတို့ဟာလည်း သမီးအပေါ်မှာ စေတနာ ကြီးမားကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ မေမေကြီးဟာလည်း ကျန်းမာလာပြီဆိုပေမယ့် အရွယ်ကအို၊ ရောဂါကရင့်နေတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးလေး ဝိုးအတွက် ကြီးမားတဲ့ စေတနာနဲ့ စီစဉ်ပေးတာကို နာခံစမ်းပါတယ်”

မေမေကြီးကို လေးစားစွာ ကြည့်မိသည်။ ဤအဘွားကြောင့်ပင် ဝိုးသည် ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ မျိုးဆက်သွေးအဖြစ် အသက်ထင်ရှားခွင့် ရခဲ့ခြင်းပါ။ မေမေကြီး၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါပေသည်။

ဤကျေးဇူးတရားကို မိမိ၏နှလုံးသားနှင့် စက်လဲ၍ ဆက်ဆံသင့်ပါသည်လား။ ဝိုး မသိ၊ ဒီအထိလည်း မတွေးချင်း၊ လောကဆယ်ပြေလည်ဖို့အတွက်...

“စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို ဝိုးတိုယ်တိုင် စွမ်းနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါ။ မေမေကြီး”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... မေမေကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဝိုး”

ဒေါ်လှထယ်သည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သော အပြုံးတို့ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ သာသာညည်းညည်း လဲလျောင်းလိုက်ပြီးချိန်မှာ...

“ဟိုကိစ္စကို လုပ်ဦးလေ ဝိုး”

“ရတနာသေတ္တာ ပြန်ယူဖို့ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“နေမကောင်းဖြစ်သွားတာနဲ့ မတွေးဖြစ်လိုက်တာပါ။ ဒီညနေ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးတို့ မရှိရင် သွားပြန်ဖော်ပါမယ်။ ရှိနေရင်တော့ နက်ဖြန်ပေါ့။ သူက နေ့တိုင်း လမ်းထွက်နေတာပါ”

“အဲဒီအတွက် မေမေကြီး စိတ်ပူနေတယ် ဝိုး”

“မပူပါနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ပိုင်ပါတယ်”

အခန်း(၂၈)

ကိုကိုနှင့်လည်း ရင်မဆိုင်ချင်၍ ကိုကိုအရိပ်အရောင်ထဲ
မတွေ့ရမှ ပိုး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိပ်ဖလူးပန်းကြွေများရှိရာ ရေတွင်းအိုဆီသို့ ပိုး လာခဲ့
အုတ်ချပ်ဟောင်းများ ခင်းထားသည့် နေရာမှာ ပိုး ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှအရာမပွင်း။ အားလုံး နေသားတကျပါပဲ။

ပိုးက အုတ်တစ်ချပ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်တော့ ရေညှိ
မြေကြီးများ လက်မှာ ပေတုံ့ကုန်၍ လက်ဝါးလေးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်
ချနေမိသည်။ တီကောင်တစ်ကောင်က တွန့်တွန့် တွန့်တွန့်နှင့် လွှဲ
အုတ်ချပ်တစ်ခု၏ အောက်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ နောက်ထပ် အ
တစ်ချပ်ကို မ၊ဖယ်ရန် ပိုး ဝန်လေးနေသည်။ တီကောင်ကိုမြင်တို
ပိုး အသည်းယားတတ်သည်။ ထိဖို့ ကိုင်ဖို့ သတ္တိမရှိ။

သို့သော်လည်း ဤကိစ္စက မလုပ်၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ထို
ကိုလည်း မခေါ်ချင်၍ ပိုး ဖြစ်အောင်တူးဖော်ရပါတော့မည်။ သ
တွေ့သွင်းကာ နောက်အုတ်တစ်ချပ်ကို မ၊ယူဆီမှာ. . .

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဦး ပိုး”

“ဟင်”

“မေမေ ရှိတယ်၊ ကြည့်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကို ဆင်းလာ
ခဲ့တာ”

ကိုကိုအသံများလည်း လှိုင်းခတ်လိုပါလား။

ပိုးက ခိုးမော့၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက မျက်နှာလွဲထား
သည်။ ပိုးကို မကြည့်။

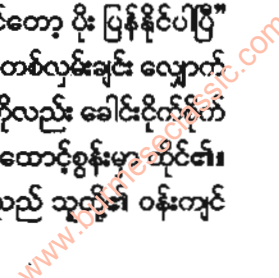
သောတ၏ ဒဏ်ချက်များကို နှစ်လရှည်လျားစွာ ခံစားထား
ရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုကို၏ မျက်နှာသည် အားပျော့သိမ်ငယ်စွာ
ပိုင်းညှိရီဝေနေပေသည်။

ပိုးက ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထပြီး ကိုကိုနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရပ်လိုက်သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြည့်ဖြစ်
ကြ။

ပိုးထက်ပို၍ ကိုကိုက လှုပ်ရှားနေရှာသည်။ သူ့ရင်ကျွမ်း
တေတ် အလူးအလဲ ခံစားနေရကြောင်းကိုလည်း ကိုကိုမျက်နှာမှာ
အထင်းသား။

“ပိုး ကိုကိုကို ပြောစရာရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာလေးမှာ
ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ပိုး ပြန်နိုင်ပါပြီ”

သူ့စကားဆုံးတော့ ပိုးက ခေါင်းငုံ့၍ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
သွားပြီး ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်သည်။ ကိုကိုလည်း ခေါင်းငိုက်ငိုက်
လျှောက်၍ ပိုးနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်အောင် ခုံ၏ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်၏။
ဆိပ်ဖလူးပွင့်ကြွေနှင့် ရွက်ကြွေတို့သည် သူတို့၏ ဝန်းကျင်

၂၇၆ * ကလျာ (ပိဗ္ဗ-သိပ္ပံ)

မှာ တလွင့်လွင့်၊ သူတို့နှစ်ဦးကတော့ ယခုအချိန်အထိ စကားမပြော ဖြစ်ကြသေး။

ဦးက သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ကျလာသော ဆိပ်ဖလူးပန်းပွင့်၏ ရိုးတံနီနီလေးကို လက်ညှိုးလက်မကြားမှာထား၍ လှိမ့်လှည့်နေ သဖြင့် ပွင့်ဖတ်စများက စကြာလေးလို လည်နေသည်။

“ဦး”

မနည်းအားယူ၍ ပြောလိုက်ရသလို ကိုကို၏အသံက ထိန် ဝင်နေသည်။ ဦး မထူးဖြစ်သေး။

“ဦး”

“ဟင်”

“ဦး ကိုကိုကို စကားပြောချင်သေးရဲ့လားဟင်”

ဦး မဖြေမိ။

“ဖြေပါဦး ဦးရယ်”

“စကားမပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောစရာစကား မရှိ တာပါ”

“ကိုကိုရင်ထဲမှာတော့ ပြောချင်စရာတွေ ပြည့်သိပ်နေပါ တယ် ဦး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပြောလှတော့ပါဘူး ဦးရယ်”

စကားသံများ တုန်ခိုက်နေ၍ ကိုကို ငိုများနေပြီလား။ ဦး ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို ငိုတော့မနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမျက်ဝမ်း မှာ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ပိတ်နေပြီ။

“ကိုကိုက ကျိတ်မြိုထားခဲ့ပေမယ့် မေမေက ဖွင့်ပြောလိုက် တာ သိပ်များသွားပြီ ထင်တယ်နော်”

ဦး မဖြေတတ်။ သူ့အမေးက ဖြေဖို့လည်း မလို။ ငြိမ်သက် ခြင်းများဖြင့် စက္ကန့်များစွာကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ . . .

ခုလို ဖွင့်ပြောမိတာ မှားလား မှန်လားလည်း ကိုကို မဆုံး ဖြတ်တတ်တော့ဘူး၊ ကိုကို သိပ်ကြောက်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ညီမလေးနဲ့ ခွဲရမှာကို . . .

ပူလောင်ခြင်းပြသော နှလုံးသား၏ အငွေ့ပျံခြင်းများသည် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်အဖြစ်နှင့် စုခိုနေလေသလား။

“ခုတော့ ကိုကိုဟာ ဝင့်ထယ်မိသားစုနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါပဲ၊ ဒါကိုလည်း ခုမှ သိခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ကိုကို ကျိန် ပြောဝံ့ပါတယ် ဦးရယ်”

ဦး ယုံကြည်နေပါပြီ ကိုကို၊ ကျိန်ပြောစရာမလိုပါဟု ရင်ထဲ တပဲ ပြောနေမိသည်။

“ကိုကိုလေ ဦးကို ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာ ပါ၊ ဦးကို ချီဦးရတဲ့ အရွယ်ကတည်းက ညီမလေးလို သိပ်ချစ်ခဲ့ရ တာပါ”

“ကိုကိုရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကြီးတွေဟာ ကိုကိုနှလုံးသား ထို့ ပတ်ချည်ထားနေပါတယ် ဦး၊ ဦးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ ဒီသံယော ဇဉ်တ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း နှလုံးသားဟာ လှီးဖြတ်ခံရသလို နာကျင်လှစွာ အက်ကြောင်းထင်ခဲ့ရပါတယ် ဦးရယ်”

ကိုကိုတင်စားမှုကြောင့် ဦး၏နှလုံးသားမှာလည်း ကိုကို အတွက် သံယောဇဉ်များဖြင့် ရစ်ဖွဲ့ချည်နှောင်ထားပြီဟု နားလည်ရ ပြီ။ ဦး၏ရင်မှာလည်း နာကျင်မွန်းကျပ်လျက်ပါ။

“ကိုကို ဒီအိမ်က သွားရတော့မယ် ပိုး၊ နေလည်း မနေသင့် တော့ပါဘူးလေ”

“ကိုကို”

“ဟင်... ပိုး”

“ဒီကိစ္စကို မေမေကြီးတို့ ဘာမှမသိကြသေးပါဘူး ကိုကို”

“မသိပေမယ့်လည်း ကိုကိုကိုယ်တိုင်က ဆက်မနေရဲတော့ပါ ဘူး ပိုးရယ်၊ ပိုးကို စွဲလမ်းရတဲ့အထဲမှာ ပိုး ချမ်းသာလို့ဆိုတာ လုံးဝ မပါပါဘူး။ အဲဒါကိုတော့ သံသယရှင်းစွာ ပိုး ယုံကြည်ပေးပါ”

သက်ပြင်းချသံ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာသော်လည်း ဘယ်သူ့ရင်မှ ပေါ့ပါး၍ မသွားပါလား”

“ပိုး”

“ကိုကို”

“ကိုကို သွားရတော့မယ်”

ယခုမှ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ မျက်ရည်ပင်ခြား၍ အမြင်တို့က ပိုးတဝါး။

“ဒီလိုချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို စွန့်ခွာစေပြီး ပိုးကို ခေါ် ထုတ်မသွားရက်ဘူး။ အဲဒီဆန္ဒနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ ပိုးကို ထိန်း မခွဲနိုင်ဘူး ညီမလေးရယ်”

“ကိုကိုရယ်”

“ပိုးနဲ့ ဝေးလံတဲ့အရပ်မှာ ကိုကို မနေနိုင်ဘူး”

ပိုး၏မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်တို့က အရင်နဲ့ ဆင်းလာတော့သည်။

“ကိုကို”

“ပိုးကို ညီမအရင်းလေးလို သန့်စင်စွာ ချစ်နေတဲ့စိတ်က သည်း ရင်ထဲမှာ အရင်အတိုင်းပါပဲ ပိုးရယ်၊ ပိုးကို ကိုကို ခေါ်မသွား ရက်ဘူး။ ခေါ်သွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထားလည်း မထားခဲ့ နိုင်ဘူး။ ပိုးကို မခွဲနိုင်ဘူး။ အဝေးမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီဆန္ဒနှစ်ခုဟာ ကိုကို ရင်ထဲမှာ ထပ်တူဖြစ်နေတယ် ပိုး၊ ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကိုကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ညီမလေးရဲ့”

နောက်ဆုံး စကားသံက နှလုံးသားကို ကြိတ်ချေရာမှ ပေါက်ကွဲလာသော ရှိုက်သံများမှ စကားလုံးများပင် မပီပြင်။

ကိုကို ငုံ့၍ ငိုရှိုက်နေလေပြီ။

ပိုးက သူ့ဘက်တည့်တည့်လှည့်ပြီး သူ့ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ရန် ဘက်ရွယ်ဆဲမှာပင် သူက ဆတ်ခနဲထပြန်...။

“ကိုကို ပြန်တော့မယ် ပိုး”

“ကိုကို ပြောချင်တာတွေ တစ်ဘက်သတ် ပြောမသွားပါ သေး”

“ဟင်...”

ပိုးလည်း သံယောဇဉ်ဆိုတာ တွယ်တတ်စရာရွယ်ကစပြီး ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကိုကိုလို ချစ်တာ ဟုတ်၊မဟုတ် ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ပိုးရင်ထဲမှာ မေတ္တာရောင်စဉ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေမယ် ဆိုသလို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးလည်း ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

“ပိုးရယ်...”

“ပိုးဘက်က ဘာမှ မပြတ်သားသေးခင် ကိုကို ပိုးကို ခွဲ

မသွားပါနဲ့ဦးနော်၊ ပိုး ပြန်တော့မယ် ကိုကို”
ရက်တရက်ထပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက်ကိုဖြင့် လှည့်
မကြည့်ရဲ။

“တိုသေတ္တာကို ဒီညဖြစ်ဖြစ် မနက်အစောကြီးဖြစ်ဖြစ်
တူးပြီး ကိုကို ညီမလေးဆီ လာပို့မယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုးက ဘာထပ်ပြောမလဲဟု ဆက်၍ရပ်နေဆဲမှာ...

“ကိုကိုအတွက် ဘာမှစဉ်းစားမပေးပါနဲ့၊ စိတ်ချမ်းသာ
အောင်သာနေပါ ညီမလေး။ ကဲ... ပြန်တော့နော်”

ပိုး ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ချမ်းသာ
အောင် နေပါဆိုသော ကိုကိုညီမလေးရဲ့ မျက်နှာမှ မျက်ရည်စက်ရမှု
ကို ကိုကိုကို မမြင်စေချင်။

ကိုပြည့်ဝန်းသည်လည်း ဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ ပင်မတိုက်ကြီး
အတွင်းသို့ ဝင်သွားသော ပိုး၏ အရိပ်တလေး ပျောက်သွားသည်။
အထိ လိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

သူ့နှလုံးသား ကြေကွဲရပါစေသည်။ ညီမလေးကို သန့်
စွာ ချစ်နေဝါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ရင်ထဲမှ နှလုံးသားစက် လည်ပတ်နှုန်း မြင့်လိုက်သည်။
ရင်ခုန်နှုန်းက မြန်လှချေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိခင်ကြီး၏စကားကိုလည်း ပြန်
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီညနေ မင်းဖေဖေက သူ့အိမ်မှာ စောင့်နေစေမယ်”

သားကြီးပြည့် ဆက်ဆက်သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

ဖခင်ရင်းကို တွေ့ရမည်ဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲခြင်းသာ ရင်မှာ လှုပ်ပြည့်၏။ ဝမ်းသာခြင်းများ ဖြစ်ထွန်း
မလား။

ဘဝအတွက် အချစ်အတွက် တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖုပြုဆုံးစည်း
လာ၍ ကိုပြည့်ဝန်း၏ နှလုံးသားသန့်သန့်လေးမှာ ခံနိုင်ရည်မှ ရှိပါ
တော့မလား။

အခန်း(၂၉)

အသက်နှင့်အမျှ မိမိကို စွန့်ပစ်ထားသော ဖခင်တစ်ယောက် အဖြစ် နာကျည်းစိတ်ကို ရင်ထဲဖြည့်လိုက်တော့မှ ကိုပြည့်ဝန်း၏ မျက်ဝန်းမှ စို့စမျက်ရည်တို့ ရပ်တန့်သွား၏။

ဖေဖေ 'ဦးသက်မော်' ၏ အိမ်ခန်းလေးမှာ မခမ်းနားလှ သော်လည်း ပြည့်စုံစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ကုလားထိုင်စုံအသစ်၊ ရှိကုတ်တွင်းမှ အိမ်သုံးပစ္စည်းသစ်များ၊ တူရိယာပစ္စည်း၊ ကက်ဆက် နှင့် ဆယ့်လေးလက်မ တီဗွီလေးတစ်လုံး။

နံရံမှာလည်း ကလေးသုံးယောက် ခြံရံ၍ ပြုံးနေကြသော ဖေဖေ ဦးသက်မော်နှင့် ဇနီးတို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်း ချိတ်ဆွဲ လျက်။

မိသားစု ဖွဲ့စည်းမှုလေးက ပြီးပြည့်စုံပြီးသား။ ကိုပြည့်ဝန်းအနေနှင့် ဤမိသားစုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် နေရာမရှိ။

မေမေကလည်း သူရိန်ထွန်းဆိုသော သင်္ဘောသားနှင့် အချိန်ပြည့် တွဲနေသည်။ မကြာမီ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးမှ သူထွက်ခွာ သွားရန် စီစဉ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုပြည့်ဝန်း သိပါ၏။

မိဘတို့၏ မေတ္တာရိပ်ဆိုသော အေးမြမှု ပျောက်ဆုံးလျက် အပူရင်ဖြင့်သာ အနာဂတ်လမ်းကို လျှောက်ရတော့မည့် ပြည့်ဝန်းပါ လား ဟူသော အသိကြောင့် အပူနှုန်းက ပို၍မြင့်လာသည်။

“ဘယ်စကားက စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး သား ကြီးရယ်၊ နွဲ့က သားဆုံးသွားပြီလို့ စာရေးလိုက်လို့ပါ”

“မေမေ ညာတတ်တာ မသိဘူးလား”
“တုတ်ပါမလားလို့တော့ တွေးမိသား၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျိုင်း တုံမှာ ဆိုတော့ စုံစမ်းဖို့ လက်လှမ်းမမီဘူးလေ”

“ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တွေ့နေရင် တာဝန်ယူနေရဦးမယ်”
အခိုးဝေလာသော မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ပုဆိုးနှင့်သုတ်ရင်း သူ့သားကြီးကို ဦးသက်မော် ကြေကွဲရင်နှင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီး မှ... .

“ဖေဖေကို စိတ်နာနေသလား သား”
“ဘာကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မွေးဖွားလာရသလဲလို့ ကိုယ့် ဘဝကိုပဲ စိတ်နာပါဇာယ်”

“သားရယ်”
ဦးသက်မော်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ကိုပြည့်ဝန်း နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်နေသော ကုလားထိုင်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လျက် တိုပြည့်ဝန်း၏ လက်ခုံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး... .

“ဖေဖေသားကြီး ဒီလောကမှာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေနှုန်း မသိလို့ ဝတ္တရားပျက်တွက်ခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သား ရယ်”

ဦးသက်မော်၏ စကားသံတို့သည် ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ချောပြေသိမ်မွေ့နေပေသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး သားအတွက် ဖေဖေ အားလုံးတာဝန် ယူပါမယ်၊ ဖေဖေ တတ်နိုင်တဲ့အတိုင်းအတာကနေပြီး သားအတွက် ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်... ”

“နေပါစေ၊ အခု ကျွန်တော်လာတာ အကူအညီတောင်းရအောင် လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအဖေက တွေ့ချင်တယ် သွားလိုက်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဖေဖေ စကားများ မှားသွားသလား သား”

ကိုပြည့်ဝန်း၏အကြည့်က ဘယ်မှမရွေ့။ စကားအဖြစ်လည်း မဖြေကြား။

“သားမေမေက သား မိန်းမတောင်းဖို့ကိစ္စမှာ ဖေဖေအထူအညီ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောလို့ပါ သား၊ သားကြီးပြည့်ဟာ ဖေဖေရဲ့ သားအရင်းပါ၊ ဦးစိန်မောင်ဝင့်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးလို့ပြောပြီး ပိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့... ”

“တော်ပါပြီ၊ အဲဒါတွေက လူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စပါ၊ လူကြီးတွေ ဝင်ပေးဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး”

“မသိပါဘူး၊ နွဲ့က ပြောသွားလို့ ဖေဖေတောင် သားထောင်ငယ်ငယ်က ချီရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရယ်၊ သား တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ လုပ်ပေးတုန်းက ဖိတ်စာတတ်ကလေးရယ် ရွာထားသေးတယ်၊ ဦးတော့ နွဲ့နွဲ့ လက်ထပ်တဲ့ ကြော်ငြာသတင်းစာ အဲဒါတွေအားလုံး စုထားပြီးပြီ၊ သားလာရင် ဒေါ်လှထယ်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးဆီကို လိုက်

ပြီးပြောပြရမယ်လို့ သားမေမေက ဒုတိယတစ်ခေါက်လာပြီး ပြောသွားလို့ပါ”

“အဲဒါတွေ ဘာမှ လုံးဝမလိုအပ်တော့ပါဘူး”

“ပိုးဆိုတာ သားရဲ့ချစ်သူ မဆူတ်ဘူးလား”

ဝေသိသောအကြည့်များ ဇူးစိုက်ထားရင်းက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးရဲ့ မြေးအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လိမ်ညှာပြီး နေခဲ့ရတဲ့ဘဝက ညီမလေးအဖြစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“သားမေမေ ပြောတုန်းက သားကလည်း သိပ်ချစ်တယ်၊ တိုမိန်းကလေးကလည်း သားကို သိပ်ချစ်တာပဲဆို”

“အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ကိစ္စပါ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာမှဝင်ပြောဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဘာလုပ်ပေးလို့လည်း မရဘူး”

သားကြီးသည် သူငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားမှုပြင်းပြလွန်းတတ်သော နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ

လားဟု ဦးသက်မော် သိလိုက်ပါပြီ။

“ကဲ... သား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စ ဖေဖေ ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေစိတ်ထင်က သား ဒီကိစ္စနဲ့ လာတယ်ထင်လို့ပါ”

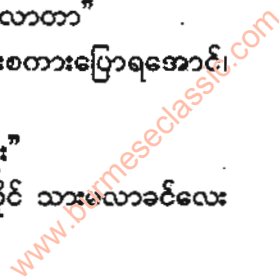
“မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ သွားခိုင်းလို့ လာတာ”

“ကဲ... ထမင်းစားရင်း တခြားစကားပြောရအောင်၊

အာ... သား”

“ဟာ... ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး”

“လာပါ သားရယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သားမလာခင်လေး

တင် သွားဝယ်ထားတာပါ။ လာ... သား”

အတင်းဆွဲခေါ်တော့ ထလိုက်ခဲ့ရသည်။ ခုတင်များ တန်းစီ ချထားသော အိပ်ခန်းကို ဖြတ်ဝင်လာတော့ မီးဖိုချောင်လေးထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ပလတ်စတစ် စကားကို ဖွင့်လိုက်တော့ တရုတ်ဆိုင်မှ ဟင်းလျာက သုံးလေးမျိုး။

“အိမ်သားတွေရော”

“သူတို့အတိုးအိမ် သွားကြတယ်။ ညအိပ်ခိုင်းထားတယ်။ သားများ ဒီညအိပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေတို့သားအဖ စကားတစ်ဝကြီး ပြောနိုင်အောင်၊ ပြီးတော့ သား မျက်စိရွှပ်မှာလည်းဖိုးလို့ သွားပို့ထား တာပါ”

လက်ဆေးရေ ကိုယ်တိုင်ခပ်၊ ဟင်းတွေ အတင်းထည့်တော့ နေသော ဦးသက်မော်ကို သနားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလေ၊ ဒီမိသားစုကို ကွဲအောင် စုဖတ် တဲ့သူဟာ မေမေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူက အတော်တည်ငြိမ်တာပဲ၊ ငါနဲ့ဝတ် သက်လို့ တကယ်ခံစားနေရသလိုပါပဲ”

“ဟင်းများများ စားစမ်းပါ သားရယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီည ဖေဖေအိမ်မှာ သားအိပ်မလားဟင်”

“မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စရှိသေးလို့ပါ”

ကိစ္စဆိုသည်မှာ ရတနာသေတ္တာကိုတူး၍ ပိုးထဲ အိပ်နွဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ပြန်ပါလေ၊ ဖေဖေ နောက်ရထားတဲ့ သား သမီး သုံးယောက်နဲ့လည်း သား တွေ့ပါဦး၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပိုးငယ်ငယ်က သားချစ်ခဲ့သလိုပဲ သားရဲ့ ညီ၊ ညီမ အရင်းလေးတွေကိုလည်း သား ချစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့တာပေါ့”

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှာ သား နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုခဲ့ရင် ဖေဖေအိမ်ကို လာခဲ့ပါ သား၊ လာနေပါနော်”

စားလက်စထမင်းကိုရပ်ပြီး ပြောတော့မည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ စကားလုံးများကို ပြန်မျှိပ်လိုက်ရသည်။ စေတနာပါသော စကားဟု နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါသော်လည်း...။

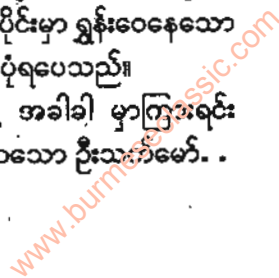
“ဒီလိုအရွယ် သားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမိထွေးကမှ ကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပါပြီလေ၊ သူများမိသားစုလေး အေးချမ်းနေတာ ငါ့ကြောင့် ပြဿနာ မတက်ကြပါစေနဲ့တော့”

ဖေဖေ ပိုင်သည်ဆိုသော ဤအိမ်ခန်းလေးမှာ ဘယ်သော အခါမှ လာရောက်နားခဲ့၍ မဖြစ်နိုင်ပါဆိုသော အသိများ နှလုံးသား မှာ စွဲမှတ်ထားလိုက်ပါပြီ။

ထမင်းပိုင်း၌ ဟင်းတို့ဖြင့် ဖုံးမတတ် သားအိပ်ခန်းကန်တွင်း သို့ ဟင်းများ ခပ်ခပ်ထည့်ဖေးနေသော်လည်း ကိုပြည့်ဝန်း မစားနိုင်ပါ။

ဦးသက်မော်သည် သားကြီးကို တွေ့စက စကားတွေ တဲ့ ဆိုင်းစွာ ကြေကွဲနေပုံရသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ရွန်းဝေနေသော စကားလုံးများဖြင့် သူ ပျော်မြူးကြည်နူးနေပုံရပေသည်။

နောက်ထပ် သူ့အိမ်ကို လာခဲ့ဖို့ အခါခါ မှာကြားရင်း “ဖေဖေ” ဆိုသော စကားလုံးချင်း ထပ်နေရှာသော ဦးသက်မော်...။

၂၈၈ * ကလျာ (ပိဗ္ဗာ-သိပ္ပံ)

တို့ဖြည့်ဝန်းသည် တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်သေးသော အခေါ်
ဝေါ်ဖြင့် ဦးသတ်မော်၏ ဝိတသိုက်မြဲလေးမှ ပြန်၍ ထွက်လာခါနီး
တွင်မှ...

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ဖေဖေ”

အခန်း(၃၀)

ကြောင်လိန်လှေကားဖြင့် ဆင်းနိုင်ရန် တိုက်၏နောက်ဘက်
တွင် အပေါက်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအပေါက်၏ဘေး၌ စတိုခန်းတစ်ခု
ရှိပါ၏။ အပေါ်ထပ်စတိုခန်းတွင် မော်တော်ဟောင်းများ၊ စက်များမှာ
ထိုအပ်လျှင် သုံးရန် သိမ်းထားသော သံတိုသံစဟောင်းများ... ဆူး၊
ဆောက်၊ တူး၊ လွှဲ၊ သံပိုက်လုံးများ စသော သံထည်များ ထားရှိသည့်
အခန်းတစ်ခု ရှိပါ၏။

ထိုအခန်းထဲမှ အမှိုက်သရိုက်များ ကပ်ပေလာသော ခန္ဓာ
ထိုက်ဖြင့် ဦးရွှေမောင်ဝင့် ထွက်လာသည်။

သူ့ဦးမီးနေသော ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးရှိ အခန်းပေါင်းစုံမှ
သူ ထွက်လာ ဝင်သွားသည်မှာ မဆန်း။

ယခုတော့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကို ထူးဆန်းစွာ ပိုး မြင်လိုက်ရ
သည်။

“သူ့လက်မှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့်”

သူ့ထွက်လာချိန်မှာ ပိုးကလည်း အပေါ်ထပ် တက်လာချိန်
ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာချင်းဆုံဖြစ်လိုက်စဉ် ဦးရွှေမောင်ဝင့် မျက်နှာ
ဆစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့က ဘာမှမဖြစ်သလို ပိုးကို ပြုံး၍

နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ့သား မြတ်သူမောင်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင် သွား၏။

“ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့် ဘာလုပ်တာပါလိမ့်”

ပိုးက အခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ စာကြည့်ခန်းအတွင်းဝင်ပြီး ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် ဖုန်ခါရင်း ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ အရိပ်အခြည် ကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် မြတ်သူမောင်က တစ်ခန်း၊ ပိုးက တစ်ခန်း အိပ်ကြသည်။ ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ အိပ်၏။

သူ့ကို အပေါ်ထပ်မှာ တွေ့ရခဲသည်။ ခဏကြာတော့ အောက်ဆင်းသွားသော်လည်း သူ့လက်မှာ ဘာပါလဲဟု ပိုး မမြင် လိုက်ရ။

ပိုးလည်း သူထွက်လာရာ စတိုခန်းသို့ ချက်ချင်းလိုပင် ဝင် ကြည့်ဖြစ်သည်။ သံကီရိယာတွေက စနစ်တကျထားခြင်း မရှိဘဲ ကျော်လွှားဝင်ပြီးမှ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လို့ရသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု သော်လည်း ပထမ သဘောမပေါက်နိုင်သေး။ ခဏကြာတော့မှ...

“အို... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကေ ကြည့်ရင် ကိုကိုတို့တိုက်ရဲ့ အိမ် ခန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရတာပဲ”

ပိုးနေသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ဦးရွှေမောင်ဝင့်အတွက် ဆောက်ပေးထားသော တစ်ထပ်တိုက်နှစ်လုံးက ဘေးချင်းထည့် လျက်...

ဖေဖေ ဦးစိန်မောင်ဝင့်အတွက် ဆောက်ပေးထားသော

တစ်ထပ်တိုက်က ခြံ၏အရှေ့ဘက်တိုးပြီး တင်းနစ်ကွင်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ တိုက်သုံးလုံးက အင်္ဂလိပ်စာလုံးအယ်လ်(L) ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေပါ၏။

“ဒီဘက်က အိပ်ခန်းဟာ အန်တီနဲ့ ရဲ့အိပ်ခန်းပဲ၊ အန်တီနဲ့ က ဦးရွှေမောင်ဝင့်နဲ့ စကားပြောရင် ရုပ်ရှင်ထဲက မိန်းမကြီးတွေ အတိုင်းပဲ၊ အမူအရာ သိပ်များတာ၊ အဲဒီအရွယ်ကြီးတွေချင်း ကြိုက် ဗျားနေကြသလား မသိဘူး”

“အို... မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“အန်တီနဲ့ကသာ ပွိစ်တွေပေးနေတာ၊ ဦးက ခပ်တည်တည် ပဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးက လှလည်း မလှဘူး၊ ဦးက ကြိုက်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ပါပြင် ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ဘာလို့ကြည့်တာလဲ”

“ဒီနားမှာ သစ်ပင်တွေကလွဲရင် ကြည့်စရာဆိုလို့ အဲဒီတိုက် ပဲ ရှိတာ”

ပိုးသည် ဖုန်များနှင့် ပေနေသော ပြတင်းဘောင်ကိုကိုင်ပြီး တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟာ... ကြည့်စမ်း”

“ငါနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ထိုင်နေကျ ရေတွင်းပျက်ကြီးဘေးကိုလည်း နည်းနည်းတော့ မြင်ရတာပဲ”

“အဲဒီကိုများ ဦးဦး ကြည့်တာလား”

“တို့လည်း မထိုင်ဘဲနဲ့ ဘာကိုကြည့်တာလဲ”

“မြေကြီးထဲကိုတော့ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လို့ရနိုင်တာမှ မထုတ်တာ”

“ကိုကိုနဲ့ တို့နှစ်ယောက်မြှုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတိုလည်း သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ဘူး၊ သူ့ရော အန်တီနဲ့ပါ အပြင်သွားချိန်ကို စောင့်ပြီးမှ ငါနဲ့ ကိုကို ရတနာသေတ္တာကို မြှုပ်ခဲ့ကြတာပါ”

“သူ ဘာကြည့်တာပါလိမ့်၊ ငါတို့နဲ့ပဲ ပတ်သက်သလား၊ အန်တီနဲ့နဲ့ပဲ ပတ်သက်သလား”

“ခြံထဲကို ကြည့်တာလား၊ ကောင်းကင်ကို ကြည့်တာလား၊ သူ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်”

“ပိုးရေ ဟင်... ဒီခန်းထဲမှာလည်း မရှိပါလား”
မညို၏ ခေါ်သံကြောင့် တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပိတ်ပြီး

ခြေဟော့နင်းလျက် သူ့ခိုးဟန်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟင်... ပိုးက နောက်ဖေး ကြောင်လိန်လှေကားကနေ တက်လာတာလား”

“ပိုးကို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေလို့”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“ပိုးအတွက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ”

“ကိုစွမ်းထက်လား”

“ဟုတ်တယ် ပိုး”

“ပိုး လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မညို အအေးဖျော်ထားပေးနော်”

မညိုက ခေါင်းညိတ်လျက် ပြုံးပြုံး ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။

အပေါ်ထပ်ရံ ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ကြွေလှေ့ခြင်း

အတွင်းမှာ ပိုးလက်ကို စင်စင်ဆေးရင်း မှန်ကိုကြည့်လိုက်တော့... .

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ပိုး တစ်ယောက်တည်း ရယ်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ ပင့်ကူအိမ်များ ကပ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ စက်ဆီချေးတွေ ပေနေသဖြင့် ကြောင်ချေးရုပ် ပေါက်နေသည်။ အခန်းထဲကို စမ်းဝင်ရာမှ ဘာကို တိုင်မိပြီး ဘယ်အချိန်က နှာခေါင်းကို ပွတ်လိုက်မိသည် မသိ။

မျက်နှာပါ သစ်ပစ်လိုက်ရတော့ သနပ်ခါး ပြန်လိမ်းရတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုစွမ်းထက်ရှေ့မှာ အစုတ်ပလုတ်ပုံစံမျိုးနှင့် ပိုး မနေချင်။

ပိုးအတွက် အထူးဧည့်သည်ဆို၍ ပိုး၏တစ်ဘဝတာ အတွင်းမှာ ကိုစွမ်းထက်တစ်ယောက်သာ ရှိပါ၏။

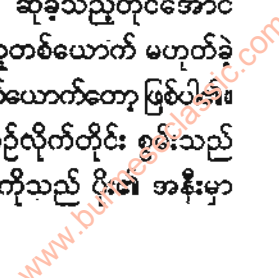
ပိုးမှာ ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီး၏ မိသားစုဝင် ဆိုသော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှင့် မနေခဲ့ရ။ ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း ပိုးကို ရန်သူလို ဆက်ဆံနေခဲ့၍ ပိုး၏အိမ်သို့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ မခေါ်ခဲ့ရ။

ယခုတော့ ပိုး၏ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် ကိုစွမ်းထက် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဘဝအတွက် မရည်ရွယ်နိုင်ပါဟု ဆိုခဲ့သည့်တိုင်အောင် ထိုစွမ်းထက်သည် မုန်းစရာကောင်းသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ခင်မင်ချင်စရာကောင်းသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း စွမ်း တိုကိုနှင့် ယှဉ်လိုက်တိုင်း စွမ်းသည်

ဦးနှင့် ဝေးလံသောအရပ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကိုကိုသည် ပိုး၏ အနီးမှာ

အမြဲရှိနေသလို ပိုး ခံစားရပါသည်။ နှစ်ရင့် သံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲလား တော့ မသိ။ အစ်ကိုအရင်းဆိုသော ချစ်ခင်အားကိုးစိတ်ကလည်း ပိုးရင်ထဲမှာ ကြွင်းကျန်နေဆဲပါ။

မညို လာခေါ်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ အပေါ်ထပ်က ပိုး ဆင်းလာဖြစ်သည်။

စွမ်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဘေးမှာ ဒေါ်မြသီတာ ဆိုသော စွမ်း၏မာမိလည်း အတူပါရှိလာပါလား။

“ပိုး နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... နေကောင်းပါပြီ၊ ပိုးက အန်တီ ပါလာမှန်းမသိလို့”

“သိရင် မုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်ထားမယ်ပေါ့”

စွမ်းထက်က ဝင်နောက်သည်။

“စွမ်းက ကပ်စားချင်လို့လား”

ဒေါ်မြသီတာက နှစ်သက်သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ပိုးရဲ့၊ ကပ်ပြီးစားချင်လို့”

အတူပူးကပ်ပြီး စားချင်လို့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မှုကြောင့် ပိုး၏မျက်စောင်းက စွေခနဲ စွမ်းထံ ရောက်ဖြစ်၏။

စွမ်းက တအားရယ်မောနေသော်လည်း ပိုးက သူ့ကို ထစ်

၍ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

“မေမေကြီးကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘာအတွက်လဲ ပိုး”

ဒေါ်မြသီတာ လှမ်းမေး၍... .

“ဪ... အန်တီတို့ ရောက်နေတယ် ဆိုတာကိုပါ”

“နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ ပိုးရဲ့၊ ဆရာမက ရေပတ်တိုက်ပေးနေလို့ ထာခဲမယ်တဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ထယ်လည်း အတော်နေကောင်းသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုးက ဒေါ်မြသီတာ ပါလာသည့်အတွက် အနေအထိုင် ခက်သလို ဖြစ်နေရသည်။ မေမေကြီး ရှိနေလျှင်လည်း အကောင်း သား။

စွမ်းတို့သားအမိကို တစ်ခုခုတိုက်တွေ့ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ခဲ့ မညိုက စတီးလင်ဇန်းဖြင့် လိမ္မော်ရည်များကို ယူလာနှင့်နေပြီ။

“သောက်ပါဦး အန်တီ”

ဒေါ်မြသီတာရှေ့သို့ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ချပြီးလှမ်းကြည့် နေသည်။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ထက်မြက်စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ စွမ်းနှင့် မရင်းနှီးခင်

ဒေါ်မြသီတာကို မြင်ဖူးခဲ့သော်လည်း ယခုလို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။

သူ့သားနှင့် သဘောတူထားသော မိန်းကလေးအဖြစ် ဒေါ်မြသီတာ၏ ပိုင်စိုးသော အကြည့်ကို ပိုး ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ပိုးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရင် အန်တီတို့အိမ် လာ ထည့်ပါလား၊ စွမ်းတို့ငယ်ငယ်က နိုင်ငံခြားမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ

တွေလည်း ကြည့်ရအောင်ပေါ့”

“နေနေကျတော့လည်း ပျင်းတယ်လည်း မဟုတ်လှပါဘူး အန်တီရယ်”

“ပိုးက ဖျင်းရင် သူ့ကိုကို ကိုပြည့်ဝန်းကို အမျိုးမျိုးခိုင်းပြီး ကစားချင် ကစားနေတတ်တာ မာမိရဲ့”

“အေးပေါ့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ အစ်ကိုကလည်း ဒီညီမချောလေးကို ချစ်မှာပေါ့ကွယ်”

စိတ်က သူတို့သားအမိ ရှိရာ၌ စုစည်းနေဆဲ ကိုကိုယ်အို အလျှင်နှုန်းမြန်စွာ သက်ရောက်သွားပြန်တော့သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်ထားသောကားကို ကိုကို လှမ်းမြင်ရုံဖြင့် စွမ်း ရောက်နေပြီဟု ကိုကို သိလိမ့်မည်။ ကိုကိုရင်မှာ ဘယ်သို့ခံစားနေရမည် ဆိုသည်ကို ပိုး မှန်းဆနိုင်ပါ၏။

ဤလောကကြီးသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာစရာ ငဲ့တွင်စရာ မလိုသော လောကကြီးဖြစ်ပြီး ပိုးကလည်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော လူသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူတို့သားအမိကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ကိုကို့ဆီသို့ ခုချက်ချင်း ပြေးသွားလိုက်ချင်ပါသည်။ ထမတော့ . . .

“လိနွေရည် သောက်လိုက်ပါဦး အန်တီ၊ စွမ်းလည်း သောက်လေ”

“ပိုး ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ချင်ရင် ယူလာပြမယ်လေ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ပိုးက အိမ်လာမလည်ဖြစ်ဘဲ နေပါဦးမယ် သာရယ်”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၍ ပိုးက ပြုံး၍ နေရဆဲ . . .

“ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာတော့ ပိုး တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ နိုင်ငံခြား အထင်ကြီးစရာ အတွက်တွေ”

“ရှင်”

“ရှုခင်းလှလှတွေ၊ ဟိုတယ်ကြီးကြီးတွေ၊ သန်ရှင်းကျယ်ဝန်းပြီး ပြန်ပြန်နေတဲ့ လမ်းမကြီးတွေ”

“ပျော်စရာကြီး နေမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပျော်စရာတွေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ နေဖို့တော့ မသင့်ပါဘူး ပိုး”

“အို . . . ပျော်စရာကောင်းတယ်ဆိုရင် နေချင်စရာလည်း ကောင်းရမှာပဲပေါ့ အန်တီရယ်”

“ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး သမီး”

“ရှင်”

“ဥရောပနိုင်ငံ တော်တော်များများမှာ မိသားစု ဖွဲ့စည်းနေထိုင်တဲ့စနစ် မရှိသေးဘူး။ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ ကိုယ့်အကိုယ်ချွန်တယ် ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူပြီး မိဘရင်ခွင်က ခွာထွက်ကြတာပဲ။ မိန်းကလေးတွေ ဘဝပျက်လည်း နှမြောစရာရယ်လို့ မသတ်မှတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကြရင်လည်း မိဘက သိပ် ထာဝန်မယူကြဘူး ပိုး”

ဒေါ်မြသီတာ၏ စကားကို ပိုး ငေးစိုက်နားထောင်နေမိသည်။ လေယူလေသိမ်း၊ စကားအဖြစ်အတောက်တို့က နားထောင်သူ၏ရင်၌ စွဲငြိစေသော တန်ခိုးသတ္တိ ရှိပါ၏။ ဒေါ်မြသီတာ ဘာစကားပဲပြောပြော နားထောင်သူတို့ ငြီးငွေ့ခြင်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“သူတို့ဆီမှာ အလုပ်က သိပ်ပေါ့တယ်၊ ပြဿနာကလည်း

သိပ်များတယ်၊ အလုပ်ကိုလည်း တိတိကျကျ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတယ်၊ နည်းနည်းလေးများတာနဲ့ ဘယ်အလုပ်ရှင်ကမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို တစ်ခါကျော်မိတာနဲ့ အလုပ်ပြုတ်ရောပဲ”

“ဪ”

“တချို့လည်း ထူးချွန်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ဘဝရောက်အောင် တိုးတက်သွားကြတယ်၊ တချို့လည်း ဆေးစွဲ၊ ဓားပြတိုက်၊ လူသတ်သမားဖြစ်၊ ထောင်ထဲရောက် စတဲ့ အဆုံးစွန်ရောက်အောင် ကျဆင်းသွားတတ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီကျတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ပိုးရေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အန်တီ”

“ချမ်းသာသွားတဲ့ လူကလည်း ငါ့ဟာငါ ကြိုးစားလို့ အောင်မြင်တာ၊ ငါ့မိဘက ဘာမှပြန်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ကျသွားတဲ့လူကလည်း ငါ့ကို မိဘက ဘာမှမကူညီလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဆိုပြီး မိဘအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး မေတ္တာတရားဆိုတာ လုံးဝကွယ်ပျောက်နေတတ်ကြတာကို အန်တီတို့ တွေ့ရဖူး၊ ကြုံရဖူးပါတယ် ပိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုနိုင်ငံတွေမှာ ချမ်းသာကြီးပွားဖို့ မခဲယဉ်းလှဘူး၊ အဲဒီလို ချမ်းသာလာတာနဲ့အမျှ ရှုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်တွေ၊ တစ်ပတ်နေလို့ တောင် တစ်ခါ မိသားစုနဲ့အတူ ထမင်းစားခွင့် မရဘူး”

“ဪ”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီတို့ရဲ့အမြင်မှာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့အဓိပ္ပာယ် ပျောက်ဆုံးနေတယ်”

“ရှင်”

“ဒီလိုပါ ပိုး၊ လူဆိုတာ အစာရေစာကို အမြဲတစေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တတ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီအစာရေစာထက် ပိုပြီး လူသားတွေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တတ်တဲ့အရာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါက မေတ္တာတရားကိုပဲ”

စွမ်းက သူ့မိခင် လေကြောရှည်၍ ပိုးကို အားနာသလိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုးကတော့ ဒေါ်မြသိတာ ရှင်းပြနေသော စကားများကို များစွာစိတ်ဝင်စားလျက်ပါ။

“လူဆိုတာ ကိုယ်က ချစ်ရခင်ရ သံယောဇဉ်တွယ်ရတဲ့လူ နို့နေတတ်ကြသလို ကိုယ့်ကိုလည်း ဝရုတစိုက်နဲ့ ကူညီဖေးမပြီး အမြဲမေတ္တာပေးအပ်နေတတ်တဲ့သူကို မြတ်နိုးစေချင်တာပဲ၊ မေတ္တာအပေးအလှူထက် ကောင်းတဲ့ဆက်သွယ်မှုဖို့ လူသားတွေအတွက် မရှိသေးပါဘူး ပိုး”

ပိုးကိုကြည့်၍ ပြောနေသဖြင့် ပိုး ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်ရပါသည်။

“ပြီးတော့ သူတို့ဆီမှာ အနစ်နာခံတယ်ဆိုတဲ့ စကားရပ် နေ့သေးဘူး၊ ဘယ်သူကမှလည်း အဲဒီလို အနစ်နာခံပြီး မကူညီတတ်ကြပါဘူး၊ ဒီမှာကတော့ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် ကိုယ့်မိဘအတွက် နီယိုချစ်သူအတွက် အနစ်နာခံပေးတတ်ကြပါတယ်၊ အဲ. . . ဒီလို အနစ်နာခံရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူစရာအဖြစ် ဂုဏ်တက်စေခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ”

“ပြီးတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ခင်ပွန်းကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဇနီးကပဲဖြစ်ဖြစ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမယ်၊ ရောဂါဘယဖြစ်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ပိုပြီးသနားကြင်နာစွာ ဂရုစိုက်တတ်ကြတာ အန်တီတို့ မြန်မာတွေရဲ့ ဓလေ့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ဆိုတာတော့ တစ်ယောက်က အဲဒီလိုဖြစ်တာနဲ့ တရားရုံးရောက်ပြီ၊ ကွာရှင်းဖို့ လျှောက်လွှာတင်ပြီ”

“ဪ”

“ဒါကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကတော့ ရှိတာအမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူသားတွေရဲ့နှလုံးသား ဖွံ့ဖြိုးမှုကတော့ သုညမကဘူး အနုတ်လက္ခဏာ”

“ရှင်”

“သူတို့နှလုံးသားကို ညှစ်ကြည့်၊ မေတ္တာရည် တစ်စက်မှ ထွက်မလာဘူး”

“မာမိကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ လူဆိုတာ မိသားစုလေး အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညွှာကြ၊ အနစ်နာခံကြ၊ ကူညီဖေးမကြ ဆိုတဲ့ ဓလေ့စရိုက်လေးဟာ ဘယ်လောက်များချစ်ဖို့ကောင်းလဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် အန်တီ၊ ပိုးတောင်မှ ဖေဖေမေတ္တာထိ ခံယူခွင့် ရလိုက်ချိန်က ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီး အေးမြကြည်နူးခဲ့ရပါတယ်”

“သိပ်မှန်ပါတယ် ပိုး၊ အဲဒီလို မိသားစုမေတ္တာမျိုးတာ တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာသာ ရနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

စွမ်းက လိမ္မော်ရည် တစ်ဖန်ခွက်ကုန်၍ ဒေါ်မြသိတာတမသောက်ဖြစ်သေး။

“ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးစပြုနေတဲ့ သားလေး စွမ်းကို အန်တီ မြန်မာပြည် ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

ပိုးက စွမ်းကို ပြုံး၍ ကြည့်ဖြစ်သည်။

“အန်တီထက် သူ့အဖေက ပိုဆိုးသေးတယ်”

“ရှင်”

“သူတို့အဖေက အညာသားလေ၊ ရိုးသားတယ်၊ သစ္စာကြီးမားတယ်၊ လူကြီးမိဘကို ရိုသေမြတ်နိုးတဲ့စရိုက် ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုး မသိပေမယ့် ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရသည်။

“အညာမြေဆိုတာက ဘိုးဘေးဘီဘင် လက်ထက်ကတည်းက မြန်မာ့သွေးစစ်တွေ များတယ်လေ၊ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လို့ သွေးရောနှောမှု မရှိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် မြန်မာ့စရိုက် ပိုပြီး ဝီပြင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့အဖေက သူ့သားကို မြန်မာ့ဓလေ့ မြန်မာ့စရိုက်ပဲ ဝင်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိုပြန်လွှတ်လိုက်တာ”

စွမ်းက ခေါင်းပူပြီး ပခုံးတွန့်ပြနေသည်။

“ပိုးကတော့ သိပ်ပြီးမြန်မာဆန်တဲ့ ဘုရား တရား ကြည်ညို
တဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်လှထယ်ရဲ့ မြေးမလေးဆိုတော့ သိမ်မွေ့ပြီးသား
ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးစပြုနေတဲ့ သားလေးစွမ်း
ကို မြန်မာမှုပြုပေးစမ်းပါလို့ ပိုးကို အပ်ပါတယ် ပိုး”

ပိုးက ပြုံးပြလိုက်ရသော်လည်း ရှက်စိတ်က ရင်ထဲမှာ လှူ
လာသည်။

ဒေါ်မြသီတာက လိမ္မော်ရည်ကို အခုမှသောက်ပြီး စောစော
ကလို စကားတွေ တသိကြီး မပြောတော့ပါ။ သူ့စကားတိုင်းမှာ ပိုးနှင့်
စွမ်းတို့ ပါဝင်စေသော မေးခွန်းများပါသည့် စကားမျိုးကိုသာ သူ့ဇွေ
၍ ပြောသွားတော့သည်။

သနပ်ခါးရေကျလေးလိမ်းကာ ကျက်သရေရှိစွာ ထွက်လာ
သော ဒေါ်လှထယ်က ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ စကားပိုင်းထ
ပိုမိုစိုပြည်လာ၏။

စွမ်းကတော့ အဘွားကြီးတွေ လေ့ရည်နေကြသည်ကို စိတ်
ရည်ပုံမရ။ စွမ်းက ပိုးနဲ့နှစ်ယောက်ချင်းပဲ စကားပြောချင်သူလေး
စွမ်းက စိတ်မရည်နိုင်တော့သလို သူတို့သားအမိ၏ လာ
ရင်းကိစ္စကို အမြန်ပြောပြီး ဒေါ်မြသီတာကို ပြန်နှင့်စေချင်၍...

“မာမိ... ဟိုကိစ္စ ပြောလိုက်ဦးလေ”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ သားရဲ့”

“မာမိကလည်း ကားအကြောင်း ပြောမယ်ဆို”

“အာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ စွမ်းကို ဘာလို့မြန်မာပြည်မှာ နေ
ချင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောနေရတာနဲ့ပဲ လာရင်းတို့

တောင် မေ့သွားပြီ ဒေါ်ဒေါ်ထယ်ရယ်”

“ဘာများပါလိမ့် မြသီတာ”

“ဪ... အခု နောက်ဆုံးသွင်းလာတဲ့ ကားကို ပိုးရဲ့
နာမည်နဲ့ ထားပါရစေလို့”

“ဟင်... အဲဒါက မြသီတာတို့ရဲ့သားကြီး ‘မောင်စွမ်း
အောင်’ရဲ့ကား မဟုတ်လား၊ သူ့နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ
ကြာပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ထယ်”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားကို ကျွန်မကပဲ ဝယ်လိုက်
လို့ပါ”

“ဪ... ”

“ငွေကို သားကြီးမောင်စွမ်းအောင်အတွက် ဘဏ်မှာအပ်
ထားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကားကို သားငယ်စွမ်းလေးရဲ့ မင်္ဂလာ
လက်ဖွဲ့အဖြစ်... ”

“ဒါဆိုလည်း မောင်စွမ်းထက်ရဲ့ နာမည်နဲ့သာ ထားပါဦး
လေ”

ဒေါ်လှထယ်က သိပ်ပြီးသဘောတူဟန် မပြု၍ ဒေါ်မြသီတာ
က ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ စွမ်းထက်ကတော့...

“မေမေကြီး ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ ပိုးနာမည်နဲ့ပဲ ထားပါရစေ”

“မလိုအပ်သေးလို့ပါ ငါ့မြေးရယ်၊ မင်းနာမည်နဲ့ထားလည်း
အတူတူပေါ့”

၃၀၄ * ကလျာ (ပိစု-သိဝံ)

ဒေါ်လှထယ် ဆိုသော အဘွားအို၏ အချိန်အဝါက ကြီးမား
ဆဲမို့ စွမ်းလည်း ဘာမှထပ်ပြီး မပြောဝံ့။

ခဏမျှ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသေးသည်။

“ကဲ... မာမီ ပြန်ဦးမှပဲ၊ ဒီမှာ နေခဲ့မလား စွမ်း”

သား၏ဆန္ဒကို မေးနေသော ဒေါ်မြသီတာကို ရှုန်းဝေသော
အပြုံးဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှအဖြေမပေးဘဲ... .

“ရော့... မာမီ”

ကားသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဒေါ်မြသီတာသည် တိုယိုတာခရက်စီဒါ ကားအသစ်ဖြူဖြူ
ဖွေးဖွေးလေးကို ကျင်လည်စွာဖြင့် ကြော့နေအောင် မောင်း၍ ထွက်
သွားတော့သည်။

ဒေါ်လှထယ်ကလည်း ရေဖတ်တိုက်ထား၍ ချမ်းလာသည်
ဟုဆိုကာ သူ့အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ စွမ်းနှင့် ပိုးတို့ နှစ်ယောက်တည်း။

အခန်း(၃၁)

“ပိုးကို စွမ်း သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“ပိုးက သိပ်လှတော့ ပိုးအနားမှာ စွမ်း နေချင်တယ်၊ ဟိုနေ့
ထလို စွမ်းကို နှင်မထုတ်ရဘူးနော်”

ပိုး ပြုံး၍သာနေသည်။

“ပိုး ကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ ချစ်ရာ၊ စွမ်းကို ပိုး
ချစ်လား”

ပိုး ဘာမှမဖြေ။

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခုမေးမယ်”

“အင်”

“စွမ်းကို ပိုး မုန်းသလား”

“စွမ်းကို မုန်းစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ဘာလို့မုန်းရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ရှင်းနေတာပဲ ပိုးရာ၊ မမုန်းတာ ချစ်လို့ပဲပေါ့”

စွမ်း တွက်ချက်၍ ထွက်လာသောအဖြေသည် အဖြေမန်
ထုတ်နိုင်ပါ။

လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် မုန်းခြင်း ချစ်ခြင်း နှစ်မျိုးတည်း
သာ ခံစား၍ရသည်မဟုတ်။ မချစ်ရုံနှင့် မုန်းခြင်းမမည်။

မမုန်းခြင်းကြောင့်လည်း ချစ်သွားပြီဟု မဆိုသာနိုင်။ စွမ်းလည်း သိမှာပါလေ။

“ချစ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စွမ်းကို ခုလို အေးတိအေးစက်ကြီး ဆက်ဆံနေရတာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပိုးဘက်ကလည်း စဉ်းစားပါရစေဦး”

“ဟာ... ပိုးရာ၊ ဘာစဉ်းစားစရာ လိုတော့လို့လဲ၊ လူကြီးတွေချင်း ဒီလောက်ပြေလည်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“လူကြီးချင်းလည်း ပြေလည်တယ်၊ ပိုးကိုလည်း စွမ်း သိမ်ချစ်တယ်၊ အချစ်အိမ်ဆောက်ဖို့ လေးဘက်လေးတန်မှာ သုံးဘက် သုံးတန် ကာရံအခြေစိုက်ပြီးပြီပဲ ပိုးရယ်၊ ပိုး စွမ်းကို ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ၊ ပိုး မကြိုက်တာ ဘာရှိနေသလဲ၊ ပြောစမ်းပါ ပိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးကို ဒီလိုမေးခွန်းတွေ တသိကြီး မမေးဘဲ စွမ်းရယ်”

“ပိုးကလည်းကွာ”

“ပိုးကို အချိန်နည်းနည်း ထပ်ပေးပါ စွမ်း”

“ဒီမှာ စွမ်း တစ်ခုပဲမေးမယ်”

“မေးပါ”

“ပိုးမှာ ချစ်သူ ရှိသလား၊ ရည်းစား ရှိသလားဟင်”

ပိုး ခေါင်းသွက်သွက် ခါပြလိုက်မိသည်။

စွမ်းက စိတ်ချယုံကြည်သွားသော အမူအရာနှင့်သာ ပိုး

ကြည့်နေသည်။ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ပိုး၏ရွေ့မှာ စွမ်းတစ်လောက်လုံး ထိုင်နေပါလျက် မျက်စိထဲတွင် ညှိုးငယ်နေသော ကိုကို့ရုပ်သွင်ကိုပဲ မြင်နေမိသည်။

“ကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့ စွမ်း”

‘သူတို့နှစ်ဦး ပိုးပေါ်ထားရှိသည်ဆိုသော မေတ္တာတရားများ တို့ နှိုင်းယှဉ်နေမိသည်။

စွမ်းသည် ပိုးကို တကယ်ချစ်ရာသူဟု ပိုး ယုံကြည်ပါ၏။ သို့သော်လည်း စွမ်း၏အချစ်သည် သံယောဇဉ် မြစ်ဖျားခံ၍ စီးသွယ်လာသော မေတ္တာတရားများ မဟုတ်။ အကြင်နာကမ်းခြေကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာခြင်း မရှိ။

ပိုး သိပ်လှ၍ သိပ်ချစ်သည်ပဲ ဖြစ်၏။

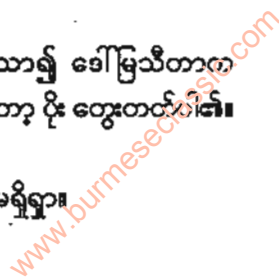
ဒေါ်မြသီတာအနေနှင့်လည်း အကယ်၍ ပိုးသည် ထောက်ကြမ္မာ ‘အဘကြွယ်’ ၏မြေး၊ ‘ဒေါ်ပိုးဖြူ’ ၏ တူမ ခြံအလုပ်သမားလေး ပိုး ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ပိုး သည်အတိုင်းပဲ လှပါစေ သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူဌေးကြီး ဦးအောင်ဝင့် ဒေါ်လှထယ်တို့၏ မြေးမလေးဖြစ်ပြီး ဝင့်ထယ်ဝေဟာ၏ အမွေဆက်ခံရမည့်သူဖြစ်၍သာ အတင်းကြီး သဘောတူနေခြင်း ဖြစ်မည်။

ပိုး လှ၍ စွမ်းကချစ်ပြီး ပိုး ချမ်းသာ၍ ဒေါ်မြသီတာက သဘောတူနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒီလောက်တော့ ပိုး တွေးတတ်၏။

“ကိုကို”

ကိုကို့မှာတော့ ဘာစွမ်းပတားမှ မရှိရူး။

ကလေးဘဝ ငယ်စဉ်ကစ၍ အမြစ်တွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ် အပြင်နာနှင့် အတုမဲ့ မေတ္တာတရားက လွဲ၍ . . .

ပိုးကို စက်လဲရယူနိုင်စေသော ဂုဏ်နေအင်အား မရှိရှာသူ၊ စိတ်ခိုင်သော ကိုကိုကို ပိုးနှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း မျက်နှာဝေနေသည်ကို တွေ့ရတတ်မြဲပါ။

စွမ်းသည် ကိုကိုထက် အဆပေါင်းများစွာ မယှဉ်သာအောင် သာနေကြောင်း ပိုး သိပါသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်အနေနှင့်လည်း စွမ်းသည် ငြင်းစရာမရှိဟု ဦးနှောက်က သိပါ၏။

ကိုကိုတိုတော့လေ . . .

အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကို ချစ်နေသည်ဆိုသော အချစ်မျိုးနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ချစ်မိနေဦးတော့ ပိုး နောက်ဆုတ်နိုင်ကောင်း နောက်ဆုတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ယခုတော့ . . .

ပိုး ကိုကိုပေါ်မှာ ထားရှိနေမိသော နှလုံးသားတွင်းမှ ခံစားချက်က အချစ်ချည်း မဟုတ်။

“ကရုဏာ”

“သနားတယ်၊ ကိုကိုကို သိပ်သနားတယ်”

“ပိုးကို ရင်တွဲမတတ် ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုကို ပိုး ရင်တွဲရက်ပါ့မလားကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွမ်းအတွက် အချစ်သစ်ရှာဖို့ ခဲယဉ်းမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သူ့လိုလူမျိုးကို ချစ်နိုင်မယ့် ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါ”

“ကိုကိုနှလုံးသားမှာတော့ ပိုးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင် ခေံတော့ဘူးဆိုတာ ပိုး သိပါတယ်၊ ကိုကိုတစ်သက်မှာ ပိုးမှပိုး တစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်သွားမှာဆိုတာ ပိုး သိပါပြီ ကိုကိုရေ” ဒါကြောင့် . . .

ပိုးကလည်းလေ . . .

အခန်း(၃၂)

မိမိရင်မှ နှလုံးသားသည် တူးထားသော တွင်းထဲသို့ ပြုတ် ကျသွားပြီ ထင်လိုက်၏။

ကိုပြည့်ဝန်းကိုယ်တိုင် မြှုပ်နှံထားသော ရတနာသေတ္တာ မရှိတော့။

မှား၍ တူးမိစရာလည်း မရှိ။ သည်နေရာမှ သည်နေရာ စစ်စစ်။

“ကြည့်စမ်း၊ သေတ္တာပေါ်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် အုပ်ထားခဲ့တဲ့ ပလတ်စတစ်အပြာပွင့်လေးက ဒီအတိုင်းပဲ”

“သွားပြီ... ပါသွားပြီ”

“သိန်းပေါင်းစွာတန်တဲ့ ပိုးရဲ့ ရတနာသေတ္တာလေးတော့ တစ်ယောက်ယောက် ခိုးသွားပြီ”

“တစ်ယောက်ယောက် ခိုးသွားပြီ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ... ”

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနစ်ကျလာ၏။ အလွန်ကြောက်စွာ ဖွယ် ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရသည့်အခါ ဖြစ်လေ့ရှိသော လော့ချွေးများ ကိုပြည့်ဝန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်နေပြီ။

တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ ဒူးထောက်ရင်း ရွှေတည့်တည့်ကို ကြည့် လိုက်တော့ သူတို့တိုက်မှ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး၏ အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါး ဝှင့် နေသည်။

ကိုပြည့်ဝန်းက ဂေါ်ပြားကို ကြမ်းတမ်းစွာ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး သူတိုက်ရှိရာသို့ အားကုန်ပြေး၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မေ... မေမေ... မေ”

“အမယ်လေး အမောဆိုပြီး လဲသေသွားတော့မယ့်အတိုင်း ဝဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒါက...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဘာဖြစ်ရမလဲ မေမေရဲ့၊ ရတနာ... ရတနာသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလဲ ရတနာသေတ္တာ ဆိုတာ”

“ပိုးရဲ့ ရတနာသေတ္တာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ထားခဲ့ တာ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဒီမှာ မေမေ”

“ဘာလဲ သား”

“အဲဒါ မေမေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မယူနိုင်ဘူး၊ အဲဒီသေတ္တာ အခု ပြန်ပေးပါ မေမေ”

“အမယ်လေး... ဘုရားရေ၊ စွပ်စွပ်စွဲစွဲတော်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ လဲချင်လဲပါရစေ၊ ပြန်ရမှဖြစ် သယ်”

“အို... အဲဒါ ငါနဲ့တာဆိုင်လဲ”

“ဒီနေရာမှာ မြှုပ်ထားတာ မေမေတလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး၊ မသိနိုင်ဘူး”

“ခုကွပါပဲကွယ်”

“မေမေပဲ ယူမယ့်သူ ရှိတယ်၊ အဲဒါ အခုချက်ချင်း ပြန်ပေးဝါ”

“ဖြန်း”
ကိုပြည့်ဝန်း စကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ပါးထိုက်အားလှမ်းရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“မအောက်များ သူ့ဆိုးမလို့ မင်းမို့ စွပ်စွဲရက်တယ်၊ ရှာကြည့်တစ်အိမ်လုံး ရှာကြည့်၊ တွေ့ရင် ငါ့ကို လာသတ်လှည့်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးကလည်း အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်တာ မျက်နှာနှင့် နားရွက်များ နီမြန်းနေသည်။

ဤနေရာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးသူမှာ သူကလွဲလျှင် သူ့မိခင်သာ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ပိုးတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ ထိုင်ကြ၊ တွင်းတူးကြ မြှုပ်ကြသည်ကို မြင်နိုင် သိနိုင်သူမှာ သူ့မိခင်ကလွဲ၍ မရှိနိုင်ဟု ထင်ကာ တစ်အိမ်လုံး စွပ်စွဲမိခဲ့သည်။

“အဲဒီနေရာနားကို ဟိုသားအဖလည်း ငါတို့လစ်တာနဲ့ ထားတာပဲ”

“ဘယ်သားအဖလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ရွှေမောင်ဝင့်နဲ့ သူ့သားပေါ့”

ကိုပြည့်ဝန်း၏ ကိုယ်မှာ ချွေးစေးများ စီးကျလာခဲ့သည်။ နှလုံးခုန်နေသည်မှာလည်း ကွဲထွက်တော့မတတ်။

“ဒါဖြင့် မေမေ တကယ်မယူဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်း မယုံရင် တစ်အိမ်လုံးရှာ၊ တွေ့ရင် ငါ့ကို သတ်ပစ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်း အခုပြောမှပဲ ငါ စကြားဖူးတာ”

“ဒါ တကယ်ပဲပေါ့နော်”

“ယောက်ျားတွေ၊ မတ်တွေက စွပ်စွဲရင် ခံသာပါသေးတယ် သားရယ်၊ အခုတော့ မေမေ့သားကိုယ်တိုင်က သူ့ဆိုးမလို့ စွပ်စွဲခံရတာ မေမေ ဝမ်းနည်းလှချည်ရဲ့ သားကြီးပြည့်ရယ်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက ပြောပြီး ရှိုက်ငိုပြန်တော့လည်း ကိုပြည့်ဝန်း ဇိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။

“မငိုပါနဲ့ မေမေရာ”

သည်မျှသာ နှစ်သိန်နိုင်၏။ မယူလည်း ပြီးရောပေါ့ဆိုသော စကားမျိုး မပြောနိုင်ခဲ့။ မေမေ မယူရုံနှင့် မပြီး။ ဘယ်သူ ယူသလဲဆို သည့်ကိစ္စက အရေးကြီးလှသည်။

“မေမေ မယူဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ ယူမလဲ၊ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင် သလဲဟင် မေမေ၊ မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မရလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီသေတ္တာ နဲ့ သားအသက်နဲ့ လဲရမယ်ဆိုလည်း လဲယူရလိမ့်မယ်”

ရှူးတော့မတတ် ချောက်ချားနေရွာသော ကိုပြည့်ဝန်းကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး ငိုချင်လာသည်။ မိခင်စိတ်နှင့် သားကို ကြင်နာတဲ့ အဖေကြီးကြည့်နေပြီး ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းမှ ထွက်ပြီး ပြေးဝင်သွားပြီး မကြာမီမှာ ပြန်ထွက်ပြေးလာပြန်သည်။ သူ့အဖေက မျက်နှာနှင့် မတူတော့။ အတွေးသစ်တစ်ခု ရဲ့ဟန်ဖြင့် ပြောင်းတက်ကြွလာစွာ... .

“မေမေ တွေးမိပြီ သားရေ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့က မေမေကလည်း အပြင်က ပြန်အလာ ရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း သဲတွေ မြေကြီးတွေ ပေးပြီး နောက်ဘက်က တက်လာတယ်။ သူ့သား မြတ်သူမောင်က မြေရေခွံ လက်ဆွဲအိတ် ငယ်လေးကိုဆွဲပြီး ဟိုဘက်ကို ကွေ့ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီအိတ်က အတော်လေးပုံရတယ်။ အထဲမှာ သံသေတ္တာအငယ်စားလေးကို မြင် လိုက်သလိုပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကြေးသေတ္တာ ခပ်သေးသေးလေး”

“အေး... ဒါဖြင့် သူတို့သားအဖ တူးယူသွားကြပြီ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သား တွင်းစတူးတူးက မြတ်သူမောင်က သူတင်းနစ်ဘောလုံး ဒီဘက်ရောက်လို့ လာကောက်တယ်ဆိုပြီး ရောက်လာဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သေချာပါပြီ၊ သင်းတို့သားအဖ လက်ချက်ပါ”

“ကဲ... ဒီကိစ္စ အခုပဲ သွားရှင်းမယ်”

ကိုပြည့်ဝန်းက လေလို လျှင်သောအဟုန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်ထ ဆင်းသွားစဉ် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက အတင်းလိုက်ဆွဲရင်း...

“ဟဲ့... နေစမ်းပါဦး သားရယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်စမ်းပါ၊ သားက ခုလို ဒေါသနဲ့သွားပြီး ဦးဦး ယူထားတဲ့သေတ္တာ ပြန်ဖော်ဆိုရင် အေးကွာ... ရော့ ဆိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်ဖော် မယ်တဲ့လား သားရဲ့”

“ဟင်... ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အပိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရဲစခန်းတိုင်ပြီး ရဲနဲ့ ရွာရင်ရော”

“ပိုင်ပြီဆိုရင်တော့ တိုင်ပြီးလုပ်ရမှာပဲ၊ ခုနေ တိုင်လို့ကတော့ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ ရွှေမောင်ဝင့် က ဒီသေတ္တာကို လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သိမ်းလိုက်ပြီးရောပေါ့ကွယ်”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြ လဲ မေမေ၊ ကျွန်တော် ရူးလိမ့်မယ်”

“ပိုးနဲ့ တိုင်ပင်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး မေမေ၊ သူ မသိစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် လည်း ပြောလို့မထွက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ရှာလွန်းလို့... ”

ကိုပြည့်ဝန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးက သား၏ ကုလားထိုင်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင် ပြီး...

“သိပ်လည်း စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ သားရယ်၊ အမှန်တရားဟာ ထစ်နေ ပေါ်လာမှာပါ၊ အဲဒါ ပိုး ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေကြီးက သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်ထင်ပြီး ဦးတို တိတ်တိတ်ပေးခဲ့တဲ့ စိန်တွေ ရွှေတွေ”

“အခု သားက ဘာလို့ပြန်ဖော်တာလဲ”

“အဘွားကြီးက နေကောင်းသွားပြီလေ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘောင် နဲ့ စေ့စပ်ရင် တရားဝင် ပေးအပ်ဖို့တဲ့”

“အဲဒီစေ့စပ်ပွဲ မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ ကြည့်နေပါ”

“ဟင်”

“သား စိတ်ချ၊ ပိုးဟာ မောင်စွမ်းထက်ကို မယူပါဘူး၊ မောင်စွမ်းထက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ... ဘာ... ဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ပိုးဟာ သားကို သိပ်ချစ်နေပြီ”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်သေးပါဘူး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ်၊ မေမေ သိတာပေါ့၊ ငါ့သား ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သားဘက်က ပိုး ရပ်မှာပဲ၊ စိတ်ချ၊ က... မေမေ မေးမယ်၊ သား ပိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ကျွန်တော့်အသက်ထက် ပိုချစ်တယ်၊ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာ ထက်လည်း ပိုချစ်တယ်”

“အေး... ပိုးကလည်း သားချစ်တဲ့အတိုင်း သားကို ချစ်နေပါတယ်”

မိခင်ကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန်မတူ။ ကြောင်ကြောင်ငေးငေးကြီးနှင့်...

“ဒါကြောင့် ပိုးပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ သားပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလို့ပဲ သဘောထားပြီး စိတ်အေးအေးနဲ့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပါ၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရွှေမောင်ဝင့် ယူသွားစေဦး ပိုးအတွက် အများကြီးမှ အများကြီး ကျွန်ုပ်ပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေမက်လို့ ပိုးကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ မေမေရဲ့”

“မေမေ သိပါတယ်၊ ပစ္စည်းပျောက်တာကို အလောထပြန်

လုပ်လိုက်ရင် မှားသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ သားအတွက် အရေးအကြီးဆုံး လုပ်ရမှာက ပိုးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ”

“ဟင်”

“ဟိုကောင်လက်ထဲ မပါခင် သား ပိုးကို ရအောင်ယူပါ သားရယ်၊ ပိုးလေးခမျာလည်း သားနဲ့ ဝေးရရင် မသေရုံ ခံစားရမှာပါ”

“အဲဒါက ခဏထားပါဦး၊ အခု ပစ္စည်းပျောက်တဲ့ ကိစ္စကို တွန့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မိုးက ချင်ချိန်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို တိုက်ထားလိုက်ပြီးမှ...

“သားက ပိုးကို အသိမပေးချင်သေးဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်”

“အင်း”

“နောက်ဖေးက မြေတွင်းကို မြေပြန်ဖို့ပြီး လက်ရာမယုတ် ပြန်ထားခဲ့ပြီးတော့ သားက မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မေမေ ခရီးသွားစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားရင်းနဲ့ မြို့ထဲမှာ မေမေမိတ်ဆွေ ရဲမှူးတစ်ယောက် မှီတယ်၊ တရားဝင် အမှုဖွင့်တာ ထုတ်သေးဘဲ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ သွားပြီးတိုင် ဝင်ရအောင်၊ မေမေတို့ထက်ပိုပြီး သူက စဉ်းစားတတ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ခေါင်းတွေ သိပ်ပူနေပြီ မေမေ၊ ကြာရင် ကြာရင် အရည်ပျော်ပြီး ရူးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

၃၁၈ * တလျှာ (ပိစွာ-သိပ္ပံ)

“ဘာလို့ရွေးရမှာလဲ သားရယ်၊ ယောက်ျားပဲ၊ ကဲ... လာ
မြေပြန်ဖို့ရအောင် ပြီးတော့ ရွှေမောင်ဝင့်အခြေအနေကို မေမေကိုယ်
တိုင် သွားအကဲခတ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးသည် သူ့သားကြီးပြည့်၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်
ညှစ်လျက်...

“မေမေ ကူညီပါမယ် သားကြီးပြည့်ရာ၊ စိတ်အေးအေး
ထား... စိတ်အေးအေးထား သား”

အခန်း(၃၃)

ကိုကိုကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သော မညို ပြန်ရောက်လာ
ပြီး...

“အစ်ကိုပြည့်က မှာလိုက်တယ်၊ အန်တီနွဲ့၊ မြို့ထဲသွားမှ
သူလာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့”

“ဟာ... တယ်ခက်တဲ့ ကိုကိုပဲ၊ စွမ်း မလာခင် သူ့ကို တွေ့
ချင်လို့ တမင်ခေါ်ခိုင်းကာမှ...”

မညို၏ရှေ့မှာ ညည်းမိတော့ မညိုက ပြန်ထွက်မသွားသေး
ဆဲ ရပ်နေလျက်က...

“အစ်ကိုပြည့် ကြည့်ရတာ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြေကြီးတွေ
ဝေလို့၊ မျက်နှာကလည်း ငိုထားသလိုပဲ၊ သနားပါတယ်”

“အန်တီနွဲ့နွဲ့ အဆင်မပြေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ... သွား
သွား ကျေးဇူးပဲ မညို”

မညို ထွက်သွားတော့မှ ပိုးလည်း သက်ပြင်းမောကြီးကို
ဆုတ်လိုက်သည်။

“ပိုး သိပါပြီ ကိုကိုရာ၊ ဟိုသေတ္တာ ကိုကို တူးပြီးလို့ ပေရေ
ဇုတ်တာ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေပေတူးတူး ပိုးဆီကို တစ်ခါ

တည်း လိုက်လာခဲ့ရောပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ တော်ကြာ စွမ်းက လာတော့မှာ”

“စောစောက စွမ်း ဖုန်းဆက်သည်။ သူ လာခဲ့ပါရစေတဲ့ မေမေကြီးအတွက် သူ့မာမီက ငါးပေါင်း ပို့ခိုင်းလို့တဲ့”

“မေမေကြီး ထမင်းစားပြီးသွားပြီမို့ ညစာမှ စားရမှာ၊ ပိုးလည်း ရေမချိုးရသေးလို့ နောက်တစ်နာရီလောက်မှ လာပါလို့ စွမ်းကို တားပြီး ကိုကိုကို အရင်ခေါ်ခိုင်းကာမှ ဟောဒီ ကိုကိုကလေ”

ကိုကိုရှေ့မှာ ရှိနေသလို ပိုးက နှုတ်ခမ်းတိုစွန့် မျက်နှာကို ပုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ပိုး စိတ်ကောက်လေတိုင်း ကိုကိုက လှောင်ပြောင်တတ်သည်။ ပို၍ကောက်မြဲလိုက်တော့လည်း နည်းမျိုးစုံနှင့် ချောတတ်လေသော ကိုကို။

ပိုးသည် ဘယ်သောအခါကမှ ကိုကိုအတွက် မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ကိုကိုသည်သာ ပိုးအတွက် ထာဝရ ဖြစ်ပေးခဲ့သူပါ။

ပိုး ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ တတ်စွမ်းသမျှ ပို၍ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်ကာ ပိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနေကျ။

ကိုကိုသည် ညီမလေးအရင်းဟု ထင်ဆဲကာလက ချစ်ခဲ့ရသော မေတ္တာနှင့် ထားခဲ့ရသော သံယောဇဉ်များမှာ သူ့ရင်ထဲ၌ ကုန်ခမ်းသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ယခုလို အဖြစ်မှန်ကို သိပြီးချိန်ကျပြန်တော့လည်း အချစ်သစ်တစ်မျိုး သူ့နှလုံးအိမ်အတွင်းမှာထပ်၍ တိုးလာခဲ့သည်ဟု ပိုး သိနှင့်နေပါ၏။

အကယ်၍ . . .

ကိုကိုသည် ပိုး၏အစ်ကိုရင်းလည်း ဖြစ်မည်၊ ကိုစွမ်းထက်နှင့် ကိစ္စကိုလည်း မကန့်ကွက်ပါဟု ဆိုခဲ့လျှင် ပိုးအနေနှင့် ကိုစွမ်းထက်ကို ငြင်းဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ယခုတော့ . . .

ပိုးအတွက် နင့်နှင့်နဲနဲကြီး ခံစားနေရရှာသော ကိုကိုကို ပိုး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထားရက်ခဲ့ပါမလဲလေ။

အသက်ငယ်သေးသော ပိုးသည် ကိုကိုကို ချစ်သည်။ သနားသည်။ ကိုကိုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ ကိုကိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်ဆိုသော စိတ်တို့သည်သာ သူ့အာရုံမှာ ပြည့်ဝနေသည်။

မေမေကြီး၏ဆန္ဒ ဆိုသည်များကို ဘာမှမတွေးချင်၍ တွေးလည်းမတွေး၊ စဉ်းလည်း စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

“ကိုကိုရယ် . . .”

“ကိုကို ခံစားနေရတာတွေကို ပိုး သိပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ်”

“ပိုးရဲ့ တစ်ဘဝလုံးကို ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုသည်သာ ပိုးရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ပါ”

“ပိုးကို အချိန်ပြည့် မေတ္တာပေးဝေနေသူဟာလည်း ဒီလောကမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပါ”

ထာဝရ အားငယ်ခြင်း၊ ရွံ့ထိတ်ခြင်း၊ ဦးရွှေမောင်ဝင်္ဂကို ကြောက်ရခြင်းဆိုသော စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ပိုး၏ဘဝအတွင်းသို့ ကိုကို ရောက်ရှိလာသည်နေ့မှစ၍

'ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်း' ဆိုသော ရတနာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သော ပိုး။

အမိမိသော ပိုးမှာ ဖခင်၏မေတ္တာကိုလည်း ခေတ္တမျှသာ ခံယူခွင့် ရရှိခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီးကလည်း သူ့မျက်စိရွေ့မှာပင် သေဆုံးခဲ့ ပြန်သည်။

ဤမြင်ကွင်းကို မကြာခဏ ပိုး မြင်နေပြီး ချောက်အိပ်မက် များ မက်ခဲ့ရသည်မှာလည်း မကြာခဏ။

ဤသို့သော ပိုး၏ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရမှုများကို အကြင်နာများ ဖြင့် အစားထိုး လဲလှယ်ပေးခဲ့သူမှာလည်း ကိုကိုသာပါ။

ဒါကြောင့် ကိုကိုရယ် ပိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

"ပိုးလေ ကိုစွမ်းထက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ ငြင်းဆိုလိုက်တော့ မယ်၊ ဖျက်သိမ်းလိုက်တော့မယ် သိလား"

"ပြီးတော့ ကိုကိုဟာ ပိုးရဲ့ အစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာကိုလည်း အားလုံးကို ပြောလိုက်တော့မယ်"

"နောက်ပြီးတော့လေ ကိုကိုဟာ ပိုးရဲ့ချစ်သူပါ ဆိုတာ လည်း အားလုံးကို ကြေညာပစ်လိုက်မယ်"

"အဲဒီကြေညာချက်ကို ပထမဆုံး နားဆင်သင့်သူဟာ ကိုကို ကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲရှင်"

"ကိုကို ပိုးဆီ လာခဲ့တော့ကွယ်"

ကိုကိုရင်ခွင်မှာကပ်ပြီး ပိုး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တော့မယ်။

"ပိုးလေ ကိုကို ပိုးကို ချစ်နေသလိုမျိုး အချစ်တွေနဲ့ ထပ်တူ ညီစွာ သိပ်ချစ်တာပဲ ကိုကိုရယ်... လို့"

ပိုး ကိုကိုကို မျှော်နေချိန်မှာ မြတ်သူမောင်တို့ သားအဖ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေကြသလဲ မသိပါ။ ဖျာယာခတ်နေကြသည်။ အိမ်ရွေ့ထွက်ကြည့်လိုက်... .

ပြန်ဝင်လာပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်... .

ခြံထဲ ပြန်ဆင်းလိုက်... .

ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ် လှက်ခတ်နေကြသည်။

"ကိုကိုကလည်း ခေါ်ခိုင်းတာတောင် မလာဘူး၊ ဘာတွေ များ ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေရတာလဲ၊ ခါတိုင်း ပိုး ခေါ်ရင် ပြေးလာ တဲ့ ကိုကိုပါ"

စောစောက ကိုစွမ်းထက် မလာခင် ကိုကိုကို လာစေချင် သည်။

ယခုတော့ ဦးဦးတို့သားအဖကို အကဲခတ်ဖို့အတွက်ပါ ပိုပြီး လာစေချင်သည်။

"ဟော... တား... တား... တား ထွက်လာပြီ ဖေဖေရေ"

မြတ်သူမောင်က တအားလှမ်းအော်လိုက်တော့ ဦးရွှေ ဓောင်ဝင့်က အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ သူ့လက်မှာ မှန် ခြောင်းကြီးကိုင်လျက် အပေါ်မှာ ချထားခဲ့ဖို့ပင် သတိရဟန် မတူ။

သူတို့သားအဖ ဦးတည်ရာအရပ်သို့ ပိုး လှမ်းကြည့်လိုက် တော့... .

ကွဲနံပါတ် မယ်ဖလီယာကားပြာတစ်စီး ကိုကိုတို့တိုက်ရွေ့ ခဲ့ ထွက်သွားသည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဖိုး၊ ကားရှေ့ခန်းမှာ မောင်းသူ နှင့် တိုက်တို့ ထိုင်လျက်...

ပိတ်ထားသောခြံ၏ သံတံခါးကြီး ရှိရာသို့ မရောက်မီ ဦးဦး တို့သားအဖ ကားဆီသို့ ပြေးလိုက်၍ မိသွားခဲ့သည်။

ကားထဲသို့ ဝင်ကြည့်ပြီး ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့ ဘာပြောနေကြ သည် မသိ။

ခဏအတွင်းမှာပင် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ ဒေါသသံကျယ်ကြီး ကို ပိုး အတိုင်းသား ကြားရတော့သည်။

“ဟေ့... ပရိုက်ဗိတ်တက်(က်)စီဒရိုင်ဘာ၊ မင်းပါ ဇုကွ မရောက်ချင်ရင် ပြန်မောင်းခဲ့စမ်း”

မြတ်သူမောင်ကလည်း...

“ရှေ့ဆက်မောင်းလို့လည်း ခင်ဗျား ထွက်သွားလို့မှ မရတာ သံတံခါးသော့က တိုက်ထဲမှာဗျ”

ဖယ်မလီယာကားမောင်းသူသည် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ချလိုက်သလိုပင် ကားကို ဝငယ်တွေ့ ကွေ့ကာ ပိုးတို့နေထိုင်ရာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့ သားအဖကလည်း ပြန်ပြေးလိုက်ကြဆဲ မှာ...

“ကိုကိုတ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ပိုးခေါ်တာ ဘာလို့မလာတာထဲ”

“မေမေ့ကိစ္စနဲ့ အပြင်ခဏပါ။ အခု ဦးဦးတို့က ဘာလို့ပြန် ခေါ်တာလဲဟင်”

“ပိုး ဘယ်သိမလဲ”

ကိုကိုမျက်နှာသည် ညှိုးလွန်းလှချေ၏။

“ပိုး... ပိုးရယ်၊ အန်တီနွဲ့တို့ သွားပါရစေ၊ သွားဖို့ ပြော ပေးပါ။ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ။ သွား... သွားပါရစေ၊ သွားပါရစေ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဖိုးသည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ ကယောင်ကတမ်း အော်ပြောနေသူတစ်ယောက်လို သူ့စကားသံများပင် မပီမသ။

မေ့လဲသွားတော့မလို မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဖြူးရော်လို့၊ ကိုကိုတတော့ ပိုးကို ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်နေရှာသည်။

ပိုး၏ နှလုံးသားမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုမှ မသိရွာသေးဘဲလေ။

ပိုးနဲ့ ကိုကိုတို့အတွက် အလွန်အမင်း အရေးကြီးနေချိန်မျိုး မှာမှ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။

ပိုးက စိတ်မရွည်နိုင်သလို ကားနား၌ရပ်နေဆဲမှာ ဦးရွှေ မောင်ဝင့်တို့သားအဖ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာပြီး...

“မနွဲ့တို့သားအဖမိ တားပေါ်က ဆင်းကြစမ်း”

“အို”

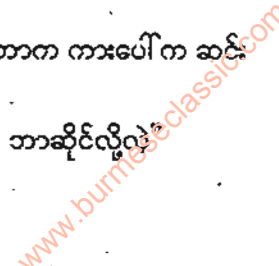
“ဟေ့... ဒရိုင်ဘာ၊ မင်းလည်း ထွက်စမ်း”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်က အရက်ရွိန်၊ ဒေါသရွိန်များနှင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီမြန်းနေသည်။

ကိုပြည့်ဝန်းနှင့် အငှားကားဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်က ဆင်း လိုက်ကြဆဲမှာ...

“အို... ဘာလို့ဆင်းကြတာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကားထဲမှာ ရှာစရာရှိလို့”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားလည်း ဆင်းလေ မနွဲ့”

“သွားစရာအရေးကြီးလွန်းလို့ပါ။ ရွှေမောင်ဝင့်နော်၊ ငါ့ကို မတရားမလုပ်နဲ့၊ ဟဲ့... တက်ကြ... ပြန်တက်ကြလေ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး အသံကုန်ဟစ်နေစဉ်မှာ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ကားထဲမှ သော့အိမ်၌ တပ်ထားဆဲ ကားသော့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကားနောက်ဘက်သို့ ကွေ့သွား၍ သော့ခတ်ဖွင့်လိုက်သည်။

နောက်ခန်း မှန်တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် နောက်ခန်းထဲမှ သေတ္တာနှစ်လုံးကို သားအဖနှစ်ယောက်က ဆွဲချကြသည်။

“ဘာလုပ်ကြတာလဲဟင်”

“ဘာဆိုင်လို့ ငါ့သေတ္တာကို ကိုင်ကြတာလဲဟဲ့”

တံခါးနှစ်ပေါက်ကားမို့ နောက်ခန်းမှ ထွက်မရသော ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး တအားအော်နေချိန်မှာ ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့က ခရီးဆောင် သားရေပျော့ အိတ်နှစ်လုံးမှ ဇစ်များကို ဆွဲဖွင့်နေကြ၏။

ဝိုးမှာ ဘာတွေဖြစ်၍ ဘာတွေလုပ်နေကြသည်ကို နား မလည်နိုင်စွာဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“ဟော... တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာတွေ့ပြီ ဖေဖေ”

မြတ်သူမောင်က သူ့ဖွင့်သော အိတ်တွင်းမှ ထွက်လာသည့် ကြေးသေတ္တာလေးကို မြှောက်ပြပြီး အော်လိုက်သည်။

“ဝိုး”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်က အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက် ပြီး...

“ဒါ... ဝိုး ဟိုရေတွင်းပျက်ဘေးမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာ သေတ္တာ မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦး... အဲ... အဲဒါ... ဘယ်... ဘယ်က တွေ့တာလဲဟင်”

“ဘယ်ကတွေ့ရမလဲ၊ သူတို့သားအမိ တူးယူပြီး အခုပဲ ထွက် ပြေးကြတော့မလို့လေ”

“ဟာ”

“လက်မတင်ကလေး မိတာ၊ အခု ရဲတွေ ခေါ်ထားပြီ”
ဝိုးသည် မြှောက်ထားသော လက်ကလေးကိုပင် ပြန်မချ ဖြစ်။ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် တိုကိုကို လန့်ထိတ် လွန်းစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုပြည့်ဝန်းက ဝိုးကို မကြည့်။ သူမိခင်ရုံရာသို့ တိုးသွား ပြီး...

“မေမေ လုပ်ရက်လှချည်လားဗျာ”

“နုလုံးကွဲသံတိုးတိုးကို ဝိုး အသေအချာ ကြားလိုက်ရပါသည်။
“သား... သားရယ်၊ မေမေ့ကို ကယ်ပါ သားရဲ့”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီးအော်၍ ငိုပါလေ တော့သည်။

ကိုကို၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ သွေးများကို တမုဟုတ်ချင်း ထုတ်သွန် ထုလိုက်သည်သို့ပင် ကိုကိုနှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွေးသွတ် သွားပြီး ရတနာသေတ္တာလေး ရွေ့လျားရာသို့ မျက်ဝန်းအစိုင်းသား နှင့်သာ လိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

ပိုးမှာလည်း...

တကယ့်ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးကို ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့၏ ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ပိုး၏ ရင်နုနုလေး ပွင့်ကွဲထွက် သွားပြီ ထင်သည်။

နှလုံးသားသည် လှိုက်လှိုက်ခုန်လာ၏။

ပိုး မလှုပ်ရဲ။

လှုပ်လိုက်လျှင် တွင်းနက်ကြီးထဲ လိမ့်ကျသွားတော့မလိုလို

ပိုး ကြောက်လှုပ်ပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဇောခွေးများပျံလာပြီး ရေလောင်း ထားသလို ခွေးတို့ဖြင့် နစ်သွား၏။

ငယ်စဉ်က ထာဝရ ခံစားခဲ့ရဖူးသော 'အားငယ်ခြင်း' စိတ် တို့သည် ပိုးထံသို့ အင်အားကြီးစွာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ . .

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ဒေါ်လှထယ် တိုက်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာပြီး မေး လိုက်တော့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ကြေးသေတ္တာငယ်ကို မြှောက်ပြပြီး . .

“ဒီမှာလေ... မေမေ့ရဲ့ ရတနာသေတ္တာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဒေါ်လှထယ်က ရင်ဘတ်နှိပ်ရုံနှင့် မပြီးသေး။ ပိုးဘက်သို့ လှည့်ပြီး . .

“မိုက်လှချည်လားဟင် မိပိုး”

ဒေါ်လှထယ်၏ ဒေါသသံက အဟုန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲပွင့် ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ ပိုး မိုက်တယ်၊ မေမေက ပိုးကို တိတ် တိတ်ပေး၊ ပိုးကို ဟိုကောင်က အသုံးသွင်းပြီး သေတ္တာကို ခိုးယူ... ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

ကိုကို၏ တအားအော်သံကို ကြားရချိန်မှာ ပိုးက သံတံခါး ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ ပိုး၏အမြင်တို့ ဝေဝေးလာခဲ့ပြီ။ . .

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင် သေတ္တာကို မြှုပ်တယ်၊ ပြန်ဖော်

တယ်၊ အခု သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဒါကိုခိုးပြီး လစ်ပြေးကြတော့ မလို့”

ဘာစကားမှ ချက်ချင်းမပြောနိုင်အောင် ဆွံ့အသလို ဖြစ် သွားသော ဒေါ်လှထယ်ကိုလည်း သူ့ဆရာမက ဖေးမထားရသည်။

“သူ... သူတို့ ဒီလိုလုပ်ရအောင် ငါ ကောင်းကောင်းမွန် မွန် ထားရက်နဲ့”

ဒေါ်လှထယ်သည်လည်း သူ့စကားလုံးများ ဆက်မိအောင် မနည်းအားယူ၍ . . .

“ငါ့မြေး... ငါ့မြေးကြီး ပြည့်ဝန်းတိုယ်တိုင်က ခိုးတာ

မဟုတ်လား”

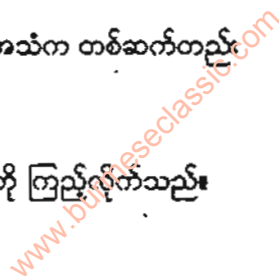
“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး”

“သား... သားကြီးရဲ့”

ကိုပြည့်ဝန်းနှင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးတို့၏အသံက တစ်ဆက်တည်း လို ဟိန်းသွားကြသည်။

“မေမေ”

ဒေါ်လှထယ်က ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရောက်လာမည်ဆိုသော ကိုစွမ်းထက်ကလည်း ခြံတံခါးထိပ်မှာ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှာ အပြာရောင် လဲန(ဒ်)ရိဟာ ရဲကားတစ်စီးပါ ပါလာ၏။ ခြံစောင့်ကို သော့ပေး၍ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကားနှစ်စီးလုံး ဝင်လာပြီး ချိန်မှာ တံခါးကို ချက်ချင်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒီကောင် ပြည့်ဝန်းဟာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာရဲ့ မျိုးဆက်သွေး မဟုတ်ဘူး၊ မေမေမြေး မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး ဘုရား... ဘုရား”

“ဒီကောင်ဟာ ကိုကိုရဲ့ မယားပါသား၊ မနွဲ့ရဲ့သား၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမတော်ဘူး”

ကိုပြည့်ဝန်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားလိုက်ရရှာသည်။ သူ ဘာမှမပြောသား၊ ပြောစရာစကားလည်း မရှိပြီ။

“ဒါကြောင့် ပိုးကိုလည်းရအောင်၊ ဒီပစ္စည်းတွေလည်းပိုင်အောင် ကြံနေကြတာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အားလုံးစုံစမ်းပြီးပြီ မေမေ ဟော... ရဲမှူး ကြွပါခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိကို ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုလိုက်ချိန်မှာ စွမ်းက ပိုး၏အနားသို့ ပြေးတပ်လာသည်။

ပိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဇောခွေးတို့ပြင်နှစ်လျက် အေးစက်ပျော့နွဲ့နေသည်။

“အခုလို ကျွန်တော့်သားက ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ အဆင်သင့်စောင့်နေပြီး အမြန်ရောက်လာတာကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါ

တယ်ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီရဲကားနာသေတ္တာကို ခိုးထုတ်သွားကြမလို့ ဒီသားအမိကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိပါပြီ၊ သူတို့ကို ဖမ်းပြီး တရားဥပဒေအရ အရေးယူပေးဖို့ပါပဲ ခင်ဗျာ”

“သူက ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဖိုး မဟုတ်လား၊ ဦးရွှေမောင်ဝင့်က ခင်ဗျားကို စုံထောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ခုမှ ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့အတူ ဖမ်းရတာ”
ရဲအရာရှိသည် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဖိုးကို ပြောနေရာမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ကိုပြည့်ဝန်း ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုလည်း လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တော့လေကွာ”

ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ပိုး၏နှလုံးသားသည် ရင်ထဲမှ ပွင့်ကျသွားပြီထင်၏။ ငယ်စဉ်က ဖြစ်ဖူးသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင်ထဲက အောင့်လာသည်။

သည်ပြဿနာအားလုံးအတွက် အဓိကအကျဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပိုးပဲ မဟုတ်လား။

မျက်တောင်သုံးလေးချက် ခတ်လိုက်ပြီးမှ အားယူ၍ ပိုးကိုကိုတို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လတ်နှစ်ဘက်ပူးယက်၍ ရှေ့သို့ ထုတ်ပေးနေခိုက် ရဲသားက လက်ထိပ်ခတ်နေ၏။

ကိုကိုမျက်နှာသည် သေဆုံးနှင့်ပြီးသား လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တို့ ဝေနေ၏။ ဤမျက်ဝန်းဖြင့် တောင်းပန်နေခြင်းလား၊ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းလား၊ အရှက်ကြီး ရှက်နေခြင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးထို့ ပြိုင်တူခံစားနေရခြင်းများလား။

၃၃၂ * ကလျာ (ပိဏ္ဍ-သိပ္ပံ)

“ကိုကို”

“လက်ထိပ်”

“ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး”

“ရတနာသေတ္တာ”

“မေမေကြီး ဒေါ်လှထယ်”

“အားလုံးကို သိသွားပြီဖြစ်သော ဦးဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့ သား

အဖ”

သူ့အချစ်ကို ငြင်းဆန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသူ စွမ်း...

ရဲအရာရှိ... ရဲသားများ... ရဲကား...

အားလုံးသော အားလုံးသည် ပိုး၏ဝန်းကျင်မှာ ဝိုင်းလှည့် အော်ဟစ်ကာ ပိုးကို အပြိုးကြီးစွာ လက်ညှိုးထိုးကုန်ကြပြီ။

“အို... ပိုး ကြောက်တယ်”

“ပိုး ကြောက်တယ်”

“အားလုံးကို ပိုး ကြောက်လိုက်တာရှင်”

အေးစက်နှမ်းညှိုးနေသော ပိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ရပ် နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ညွတ်ခွေပုံလဲကျသွားခဲ့ရပါပြီ။

ပိုး ဘာမှမသိတော့။

ပိုး၏ဝန်းကျင်အားလုံး မှောင်အတိ။

အခန်း(၃၄)

“သားရယ်၊ မိဘကို ကျေးဇူးဆပ်တာ တခြားနည်းနဲ့လည်း ဆပ်လို့ရပါတယ်၊ သားရဲ့ဘဝနဲ့ မရင်းပါနဲ့”

ဦးသက်မော်သည် သူ၏ချစ်လှစွာသော သားကြီး မောင်ပြည့် ဝန်းကို မကြည့်ရက် မမြင်ရက်နိုင်အောင် ရှိနေချပြီ။

“ကိုယ့်ဘဝနဲ့ရင်းပြီး လုပ်ဖေတယ်ဆိုတာ မိဘဘက်ကသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ဖေဖေ ကျွမ်းကျွန်ပြီး ပြောပုံပါတယ်၊ သားကြီးဘဝနဲ့ ဖေဖေဘဝ အခုနေ လဲပေးလို့ရရင် လဲပါတယ်”

ကိုပြည့်ဝန်းထံမှ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာ၊ ထွင်း ဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော အုတ်ထရံချပ်ကြီးကိုသာ သူ ဖေကြည့် နေသည်။

“မနွဲ့ဟာ အင်မတန်မှ အလိုဆန္ဒကြီးမားတဲ့မိန်းမ၊ ဘာတို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တပ်မက်တယ်၊ အခုလည်း သူ့ငွေးကြီးအိမ်မှာ အမွေဆိုင် ခွေးမအဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး နေသင့်ပါပြီ”

ဦးသက်မော်၏ရင်ထဲ၌ စကားများတ မဆုံးသေး။ စကား လုံးကို တစ်ဝက်နှင့် ရုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ သားကို သူ့အဖေအကြောင်း ပြောရက်၊ ပြော၍မထွက်နိုင်။

သင်္ဘောသား သူရိန်ထွန်းနှင့် သူ၏တတိယဘဝကို ထူထောင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ဘယ်တော့သေမှန်းမသိသော အဘွားကြီးထံမှ အမွေရရန် သူ မျှော်မနေချင်တော့။

သူ့ချောင်းကြည့်နေရာမှ ပြည့်နှင့် ပိုးတို့နှစ်ယောက် မြှုပ်နှံထားကြသော ပစ္စည်းကို သူ တိတ်တိတ်တူးဖော်ကြည့်ခဲ့သည်။ မယုံနိုင်အောင် များပြားသော စိန်ရွှေများကို တွေ့သည်နှင့် ဒါလောက်ပဲ ယူ၍ ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာမှ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သားကြီးပြည့်က ဦးနှင့်အောင် သိသွားခဲ့သဖြင့် သူ့အစီအစဉ်ပျက်မလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသေးသည်။

နောက်တော့မှ ချိန်းပြီးသား အငှားတားဖြင့် ခရီးကို သွားဖြစ်အောင် သွားရမည်။ သားကို ထားခဲ့၍မဖြစ်။ 'ပြည့်' ကျန်နေလျှင် ရတနာသေတ္တာ မရှိတော့ကြောင်း ပိုး သိသွားပြီး ချက်ချင်းပြဿနာတက်လာနိုင်သည်။

ဤအတွက် သူငှားထားသော ဖယ်မလီယာကားနှင့် မောင်ပြည့်ဝန်းကိုပါ အတင်းခေါ်ခဲ့ရာမှ ရတနာသေတ္တာ ခိုးယူသူ သားအမိအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးလည်း ယခု အချုပ်ထဲမှာပင်။

သူ၏ တတိယဘဝကိုစုရန် ရည်ရွယ်ထားသော သူရိန်ထွန်းသည်လည်း ဤသတင်းကြားသည့်နေ့မှစ၍ . . .

“မန္တလေးသွားတယ်၊ ဘယ်မှာတည်းမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်

တော့ပြန်လာမယ်မှန်းလဲ မသိဘူး”

ဆိုသောအပြောနှင့် သူ့ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ ဤအကြောင်းများ အားလုံးကိုလည်း ဦးသက်မော် သိပြီးခဲ့ပြီ။

“သား”

“သားကြီး မောင်ပြည့်ဝန်း”

ဦးသက်မော်က သား၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ခေါ်သော်လည်း ကိုပြည့်ဝန်းက နံရံသို့သာ ကြည့်နေဆဲ။ ခံစားမှုများအားလုံး ကင်းမဲ့နေလေပြီလား။

ကိုပြည့်ဝန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အဆုံးစွန်အထိ ခံစားပြီး၍ ခံစားမှုများအားလုံး ကင်းမဲ့နေလေပြီလား။

“သားအတွက် အကောင်းဆုံးရွှေနေ ဖေဖေ ငှားထားတယ်၊ ဒီအချုပ်ရက် ရမန်တစ်ပတ်ပြီးရင်လည်း သား အာမခံရဖို့ အတွက် ဖေဖေ လိုက်ထားပါတယ် သား”

ကိုပြည့်ဝန်းက ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းလျက် . . .

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးပါနဲ့”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာဘဲ၊ သားကလည်း”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်ဟာ လောကကြီးမှာ ဆက်လက်နေဖို့လောင်လို့အပ်တော့ဘူး”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ၊ သားငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ”

ဘာလို့ အားလျော့ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအပြစ်က သားကျွေးလွန်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ပိုး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်းပြရမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ပိုးကိုလည်း ရှင်းပြရမယ်၊ တရား ဥပဒေကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမှာပဲ”

ကိုပြည့်ဝန်း အားလျော့စွာ ခေါင်းခါ၍ပြသည်။

“ပိုး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ဒါပဲထပ်ပြော၏။

“မနွဲ့ကိုလည်း ဝန်ခံခိုင်းရမှာပေါ့၊ ဥပဒေကလည်း သားမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးရင် ပိုး ဘာမယုံစရာရှိလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲ သား”

“ဒီကိစ္စက သူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသိတာ၊ ပြီး တော့ ကျွန်တော် စီးထွက်မယ့်ကားထဲမှာ ဒီသေတ္တာ ပါလာတဲ့ အတွက် ပိုး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သားရယ်”

ဦးသက်မော်က အနုပညာသမားပီပီ နူးညံ့ညင်သာလွန်းသော အသံဖြင့်... .

“ပိုး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စွဲလန်းမှုကြီးကို သားရင် ထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါ၊ ပိုးကလည်း သားကို သိပ်ချစ်တော့ သား ခံစားနေရသလို သူလည်း ခံစားနေရတာပါတယ် သား”

“ဟင်... ဒါ... ဒါကို ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဖေဖေ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ သား”

“ဟာ”

ကိုပြည့်ဝန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ယခုမှပင် လှုပ်ရှားနိုင်မှုစွမ်း အားများ ဖြည့်ထည့်ပေးလိုက်သလို သူ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ပိုး... ပိုး... နဲ့ တွေ့ခဲ့သလားဟင် ဖေဖေ”

ဦးသက်မော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့... .

“အို... ဖေဖေ ပိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ပိုး... ပိုး နေကောင်းရဲ့လားဟင် ဖေဖေ၊ ဟိုနေ့က ပိုး မေ့လဲသွားတယ်၊ ပိုး မေ့လဲကျသွားတယ် ဖေဖေရဲ့”

“အင်း... ခုတော့ နေကောင်းသွားပါပြီ”

“တကယ်လား ဖေဖေ”

“တကယ်ပါ၊ ပိုးပဲ ဖေဖေတို့ ထိုင်စကားပြောပြီး ဧည့်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ပိုးက ဖေဖေကို ဘာတွေပြောလိုက်သလဲဟင်၊ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖေဖေ ဆိုတာရော ပိုး သိလား”

“ပြောပြရတာပေါ့၊ ပိုး၊ ပြောပြလည်လည်ပါပဲ၊ ဒေါ်လှထယ်နဲ့ ဦးရွှေမောင်ဝင့်ကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ အပြစ်တကယ်မလုပ်ဘဲ နဲ့တော့ အပြစ်မရစေချင်ပါဘူးတဲ့၊ ဦးသက်မော်ရဲ့သားကိစ္စကို လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်တဲ့”

ပိုး နေကောင်းပါသည်ဆိုသော စကားလေးတစ်ခွန်းအတွက် ကိုပြည့်ဝန်း၏ နှလုံးသားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး အေးမြချမ်းငြိမ်းသွားလိုက် ဝါခါကွယ်။

“အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး၊ ဖေဖေ ပြန်မယ် သား”

“မေမေ့ကိုရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“သူ့အတွက်တော့ မလိုအပ်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖေဖေသားအတွက်ပဲ ဖေဖေ အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပါရစေတော့ လေ”

ဖခင်ကြီး ဦးသက်မော် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီးသည်အထိ ကိုပြည့်ဝန်း နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်လိုက်တော့ပါ။

“ဖခင်”

အသက်နှင့်နီးဝါးအမျှ တွေ့ခွင့်မရခဲ့သော ဖခင်သည် ယခုလို ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ရချိန်မှာ ဖခင်၏မေတ္တာရည် အပြည့်နှင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကူညီပေးနေရှာသော ဦးသက်မော်။

မိခင် ဒေါ်ခွဲခွဲ နိုးသည်မှ မောင်ပြည့်ဝန်း၏ ဘဝကို ဖန်တီး လာခဲ့သူပါ။

သူ့ဟာသူ အိမ်ထောင်ဆက်များခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ ဖောက်ပြန်ခြင်းများ ရှိခဲ့သော်လည်း ကိုပြည့်ဝန်းအပေါ်မှာဖြင့် ထာဝရ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။

“သားကြီးပြည့်အတွက်”

“သားကြီးပြည့်ဖို့”

ဆိုသော ဖြည့်ဆည်းမှုများက လိုလေသေးမရှိ။ အဝတ် အစား၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးတို့အတွက် တစ်သက်လုံး ဦးဆောင် ကာ စီစဉ်ပေးခဲ့သူက မေမေ။

အမှန်တရားဘက်က သူ ရပ်တည်လိုက်သည်နှင့် အပြစ်

အလုံးစုံသည် မိခင်ကြီးအပေါ်သို့ ပုံ၍ကျရောက်လေတော့မည်။

ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်များကို သူခံယူလိုက်ခြင်းဖြင့် မိခင်၏ ကျေးဇူးတရားကို တုံ့ပြန်ပေးရကောင်းမလား။

အချစ်ဆုံး ပိုးက ယုံကြည်စွာ အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းများ ကို သူနိုးပါသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အချစ်ဆုံး၏ အမှန်းဆုံး အဖြစ်ကို ခံယူရမလား။

သူရင်နှင့် မဆန့်သော အချစ်၊ သူ့အသက်ထက်ပိုသော

မြတ်နိုးမှု၊ ဘယ်သူနှင့်မှ မယှဉ်နိုင်သော အတုမဲ့အကြင်နာတရားများ။

နှလုံးသား၏ ခံစားမှု အလှတရားများကို တစ်စစီ ဖွဲ့ခြွေရုံ တေ... .

မိမိဘဝ၏ သစ္စာ၊ သိက္ခာ၊ မိုးသားမှု စသည်အပေါင်းကို

ချခင်း၍ မိခင်ကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရမလား။

အချစ်ဆုံးပိုးအတွက်ပဲ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောသင့်ပါ သလား။

“ပိုးရယ်... ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မေမေရေ တျွန်တော် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲဗျာ”

အခန်း(၃၅)

“ဆေးရုံတင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဒေါက်တာရယ် ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အိမ်မှာပဲ ကုပါရအောင် အန်တီကလည်း မသွားနိုင် မလာနိုင်၊ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သူ မရှိလို့ပါ”

“ဒါတော့ အန်တီတို့ သဘောပါပဲ”

“ဖိုးရိမ်စရာများ ရှိသလား”

“အင်း... သိပ်တော့ပြောလို့မရဘူး၊ သူ့ရဲ့ နှလုံးရောဂါကလည်း ရင့်နေပြီ၊ ပြီးတော့ အခုအချိန်မှာ သူ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အားငယ်စိတ်ကလည်း ရှိခဲ့တော့ ဒီပရက်ရှင်(Depression)ဆိုတဲ့ စိတ်ကျရောဂါ ပါဝင်နေတယ်”

“အို”

“အဲဒီအားငယ်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ ပင်ထိုင် နှလုံးရောဂါဟာလည်း ပိုဆိုးလာနိုင်ပါတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ လူနာကို သက်သက်သာသာ နားနေစေဖို့နဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ပါပဲ”

ဆရာဝန်က နားကြပ်ကိုဖြုတ်ပြီး သူ့ဆေးအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်နေသည်။ ဒေါ်လှထယ်သည် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မြေးမလေး ‘ပိုး’ ၏ အိပ်ခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်နှင့် မြတ်သူမောင်တို့က ခုတင်တစ်ဘက် ထစ်ချက်စီမှာ ဂရုတစိုက် ရပ်၍စောင့်နေကြသည်။

ပိုး၏ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ အောက်ဆီဂျင် နှိုတ်သွင်းနိုင်ရန် နှာခေါင်းမှာ ပိုက်တပ်လျက်... .

ပိုးက ငြိမ်သက်စွာ မိန်းမနေသော်လည်း ပိုး၏ရင်သည် မြင့်လာလိုက် နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်ဖြင့် အသက်ကို ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရှူနှိုတ်နေရရှာသည်။

အခန်းတွင်းမှာ အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရ။

အခန်းကလည်း ပိုး သုံးနှစ်သမီးလောက်မှစ၍ အပျိုဖြစ်သည်အထိ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသော အောက်ထပ်စတိုခန်းသေးမှ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ထိုက်တန်သော မေတ္တာနှင့် ဩဇာယုယမှုများ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဤအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ဆါးများစွာ နေခဲ့ရချိန်မှစ၍ ရခဲ့သော နှလုံးရောဂါနှင့် စိတ်ကျရောဂါသည်... .

ကိုကိုဆိုသော သူ့အချစ်ဆုံးအစ်ကိုနှင့် တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ငယ်လျှိုးနေခဲ့သည်။ ညှိုးနေသော ပန်းပွင့်လေး မေတ္တာရေစင်ထိချိန်မှာ လန်းလာသည်သို့ပါ။

ယခုတော့ သူ့နှလုံးသားနုလေးနှင့် မတန်မျှအောင် ကြုံတွေ့

လိုက်ရသော အဖြစ်ဆိုးများကြောင့် ပြင်းထန်သော နှလုံးရောဂါတစ်
ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့...

ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်ဘတ်အောင့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘယ်
သူကမှ ရဂူတစိုက် ကုသမပေးခဲ့ကြ၍ ပိုး၌ 'နှလုံးရောဂါ' ရှိနေမှန်း
ဘယ်သူမှ မသိကြ။ ပိုးကိုယ်တိုင်လည်း မသိရှိခဲ့။

“မြေးလေး အိပ်နေသလား”

“အိပ်ဆေးထိုးထားတယ်”

“အင်း”

“နှလုံးရောဂါကျတော့ အိပ်နိုင်မှ အနားရမယ်၊ ဒီရောဂါ
နှစ်ခုမှ ယှဉ်တွဲဖြစ်ရတယ်လို့ တူမလေးရယ်”

ဦးရွှေမောင်ဝင့်တို့သည် လေတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောကြရင်း
အိပ်နေရှာသော ပိုး၏မျက်နှာ ချောချောလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး
ကရုဏာကြီးစွာသက်နေရှာသည်။

“မမပိုး သနားပါတယ်နော် ဖေဖေ”

“အင်း... ဟုတ်တယ် သားရယ်၊ ငယ်စိတ်နဲ့တုန်းက ဒီ
ကလေးအပေါ် ဖေဖေ အပြိုးကြီးခဲ့မိတယ်”

နောင်တစိတ်သည် ဦးရွှေမောင်ဝင့်၏ ရင်တွင်းသို့ အဟုန်
ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဒေါ်လှထယ်သည်လည်း ပိုး၏အိပ်ခန်းကျင်းလေးကို ကြည့်
ပြီး ရင်နှင့်သွားမိသည်။

ဒီကလေးကြောင့် သားငယ်တို့မိသားစု ဒီလိုဖြစ်ရတာဆို
သောစိတ်ဖြင့် အပြစ်မဲ့ မြေးမလေးအပေါ် မေတ္တာအပြည့်အဝ မပေး
အပ်ခဲ့မိ။

ဧည့်သည်လာလျှင်လည်း ပိုးမှာ အခန်းတွင်း ဝင်နေတော့
သည်။

ပိုး၏ဘဝက ကြာလေ ကျဉ်းမြောင်းလာလေ၊ မေတ္တာစေ့
လေ မေတ္တာငတ်မွတ်တောင့်တလေပင်။

ကိုပြည့်ဝန်း ရောက်လာချိန်မှစ၍ ပိုး၏ဘဝလေး စိမ့်ပြည်
လာခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူ့မျှော်လင့်ချက်များအားလုံး ဆုံးရှုံးကာ သူ၏
မူလနေရာဟောင်းလေးမှာ သူ့ဆန္ဒအရ ပြောင်းရွှေ့ပေးထားရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ပိုးကို ဆရာဝန်က ဆေးရုံတင်စေချင်တယ်တဲ့”

“မေမေက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဪ... ဆေးရုံဆိုတာ လူနာအတွက် အကောင်းဆုံး
နေရာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်တော့
ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါမယ် မေမေ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံမှာ မမပိုးကို သွားစောင့်ပေးပါ
မယ် မေမေကြီး”

“အေးလေ... ဒီလိုတူညီကြမယ်ဆိုရင်လည်း တင်ဖို့စဉ်
ကြတာပေါ့၊ နတ်ဖြန်မှပဲ အထူးသူနာပြုတွေ ဘာတွေငှားပြီး တင်ရ
အောင်”

“တောင်းပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် ပိုးရဲ့ကြွေးတွေကို
ပြန်ဆပ်မယ်”

“ဟင်. . . ဘာပြောစာယ် သား”

“ပိုးအပေါ်မှာ အမုန်းပွားခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့ကို ပြန်ပြီးပြုစုပေးပါမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ သား”

“ပိုးဟာ ဒီဝင့်ထယ်ဝေဟာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သွေး မိန်းကလေး ဖြစ်ပါတယ် မေမေ၊ ဒါကြောင့် မေမေရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းအားလုံး ပေးလိုက်ပါ၊ အဖွဲ့ပြီးရင်လည်း သေတ္တာပြန်ရတော့မှာပဲလေ”

“အို. . . သားရယ်”

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်သား ‘သူသူ’ ကိုလည်း ပြောပြီးပါပြီ သူလည်း မကြာခင် နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာပဲ”

ဒေါ်လှထယ်က ငြိမ်တွေ့နေသည်။

“တိုက်တွေ၊ ခြံမြေနဲ့ လုပ်ငန်းတွေသာ သူတို့မောင်နှမ တစ်ဝက်စီပေါ့”

“မျိုးဆက်သစ်က သူသူနဲ့ ပိုးပဲ ကျန်ရစ်တော့မယ်လေ၊ သားပဲ ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ၊ အင်း. . . သင်္ခါရ သင်္ခါရ ဘာမှမမြဲဘူး၊ ဘာမှစီစဉ်မျှော်လင့်လို့မရတဲ့ အနတ္တလောကကြီးပါလား”

အဘတ်ကကြီး ရောဂါကမ်းစီးသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ သေမည်ဟုထင်ကာ လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ပြီး ပိုးကို ပစ္စည်းတိတ်တိတ်ပေးခဲ့ကာမှ. . .

လျှို့ဝှက်မှုက ပေါ်လား၊ သေမယ်ထင်ရတဲ့သူက ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီး လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်တည်ကာစ လှပနုသစ်သော အရွယ်

လေး ပိုးမှာ နှလုံးရောဂါတဲ့၊ စိတ်ကျရောဂါတဲ့။

“ဪ. . . ဒါကြောင့် သံသရာလည်ရမှာကို သူ့ထော်တောင်းများ ကြောက်ကြတာကို၊ နေရတဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းတို့တို့လေးအတွင်းမှာ လူတွေဟာ စုတုပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံတတ်လှချည်လား”

“ဒါတောင် တရားမရနိုင်ကြဘဲ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး အပြူးတွေထားကြ၊ ကောက်ကျစ်ကြ၊ မုန်းတီးကြ၊ ဝန်တိုကြနဲ့ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“လူ့ဘဝမှာ ခဏလေး လာရောက်ဆုံဆည်းကြခိုက်မှာ အယုတ်စိတ်ထားတွေရွှောင်ပြီး မေတ္တာထားနိုင်ကြပါစေ၊ မေတ္တာပွားနိုင်ကြပါစေ”

“ငါလည်း ပိုးဘဝကို မဖန်တီးလိုတော့ပါဘူး၊ သူ့ကျန်းမာလာမှပဲ မောင်စွမ်းထက်ကို မေတ္တာရှိရင်လည်း ယူပစေ၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်ပြည့်ဝန်းကိုပဲ မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုရင်လည်း ငါ ပေးစားလိုက်ရုံပဲ”

“ငါ့ဘဝငါ့ဟောင်း မဖန်တီးနိုင်တာ၊ ငါ့မြေးလေးဘဝလည်း သူ့တံအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာမယ့်ဘဝကိုပဲ သူ့ကြိုက်အလို ထူထောင်ပါစေတော့လေ”

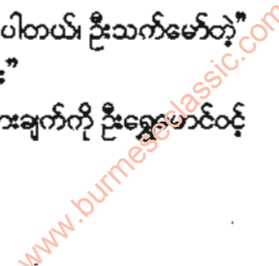
လောကကို တရားရှုထောင့်မှ ကြည့်ပြန်တော့လည်း အားလုံးချောပြေသိမ်မွေ့လို့ပါလား။

“မေမေကြီး ဧည့်သည် ရောက်နေပါတယ်၊ ဦးသက်မော်တဲ့”

“ဪ. . . ဒီလူ လာပြန်ပြီလား”

အိမ်ဖော်မလေး၏ အကြောင်းကြားချက်ကို ဦးရွှေမောင်ဝင့်

တုံ့ပြန်ပြီးချိန်မှာ ဒေါ်လှထယ်က. . .

“ဟိုနေ့ကလို့ပဲ တောင်းတောင်းမွန်မွန် ရှင်းပြလိုက်ပါ သားရယ်၊ သူ ပိုးကို ဝင်ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်ပါစေ”

ဦးရွှေမောင်ဝင့် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ကိုပြည့်ဝန်း၏ ဖခင်ရင်း ဦးသက်မော် ပိုး၏အခန်းတွင်းသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ပိုး၏အခြေအနေကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခွင့်ရပြီးမှ စိတ်လျှော့ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“နက်ဖြန် သားကို စစ်တော့မှာမို့ပါ ဦးရွှေမောင်ဝင့်”

“ဪ... ”

“ပိုးက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စာရရင် သူ့အဖြစ်မှန်ကို ပြောမယ်တဲ့၊ ပိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း သူ့ထောင်ထဲမှာ နေရတာက သူ့အတွက် ပိုတောင်းပါသတဲ့ဗျာ”

ဦးသက်မော် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ သူ့သားအတွက် သောကမီးသည် သူ့ရင်ကို ကျွမ်းမြည့်အောင် လောင်မြိုက်နေကြောင်း သူ့ရုပ်သွင်ကို မြင်ရုံနှင့် သိသာနေပါပြီ။

“အခြေအနေကတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆေးတောင်တင်ဖို့ စီစဉ်နေရတယ်”

“ကျွန်တော့်သားသာ သိရင်တော့ ရင်ကွဲတော့မှာပဲ၊ သူ့ပိုးအတွက် သိပ်ခံစားနေရတယ်ဗျာ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ အရင်တစ်ခါလို့ပဲ ပိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပိုး နေကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး သားညာပြောရတော့မှာပဲ”

တိုက်ဝအထိ ဦးသက်မော်ကို ဦးရွှေမောင်ဝင့် လိုက်ပို့လိုက်ပါသေးသည်။ ‘ဖခင်’ ဆိုသော ခံစားမှုရင်တို့ တူညီစွာဖြင့် ကိုယ်တိုင် စာတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဦးရွှေမောင်ဝင့်မှာ ပိုးအပေါ်၌ အငြိုးဖွဲ့ခဲ့မိခြင်းနှင့် ဦးစိန်မောင်ဝင့် သူတာဝန်မကင်းစွာ သေဆုံးရခြင်းအတွက် နောင်တကြီးစွာရခဲ့ပါပြီ။ အရွယ်ကလည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အရွယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီမို့ သူ့အပြစ် များစွာအတွက် ပိုးကို ပြုစုပေးခြင်းဖြင့် အစားထိုးနေပါပြီဟု ဦးရွှေမောင်ဝင့် ခံယူထားပါ၏။

ဦးသက်မော်သည်မူ နက်ဖြန်တရားခွင်မှာ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် သူ့သားချစ်အတွက် သောကမီး တောက်လောင်စွာဖြင့် ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရရှာလေပြီ။

အခန်း(၃၆)

‘ပိုးထံမှ သားအတွက် စာယူခဲ့မည်’ ဆိုသော ဖေဖေ ဦးသက်မော်သည် တရားရုံးအတွင်းမှာ ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်နေသည်။
 ပိုးက သူ့ထံ စာလေးတောင် မရေးတော့ပါဟု သိနေပါ သော်လည်း တရားရုံးအတွင်းရောက် လူများကို ကိုပြည့်ဝန်း ဝဲလှည့် ကြည့်ရင်း အချစ်ဆုံးလေးကို ရွာဖွေနေမိသည်။
 မလာဘူးဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် မျှော်လင့်စွာ ရွာမိပါသေး သည်။
 ပိုးကို တွေ့ရလျှင် သို့မဟုတ်...
 ပိုးဆီက အဆက်အသွယ် ရခဲ့လျှင် သူ့ဘဝသည် မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိပါဦးမည်။
 ယခုတော့ အချစ်ဆုံး၏ အယုံကြည်ဆုံးဘဝမှနေ၍ အယုံ ကြည်ကင်းမဲ့စရာ အမှန်းဆုံး လူအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။
 တရားခံများ ရှိရာဘက်မှာလည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီး။
 “တရားခံ ပြည့်ဝန်း၊ အဘ ဦးသက်မော်”

ဟူသော ခေါ်သံလိုလို ကြားမိသည်။ ဝက်ခြံလေးအတွင်း သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ ငှားထားပေးသော လွှတ်တော်ရှေ့နေတ လာရောက်အားပေးသည် ဆိုသည်များကို ယခုလက်ငင်း ဖြစ်ရပ်များ မဟုတ်သလိုလို။ ဝေးလံသော အတိတ်ဆီမှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုလို ကိုပြည့် ဝန်း၏ အမြင်၊ အကြား၊ အထိအတွေ့များအားလုံး ဝေဝါးနေ၏။
 “မေးနေပြီ၊ ဖြေတော့လေ”
 ဆိုသော အကြားအသံ ဝင်လာပြီးချိန်မှာ မိခင် ဂေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျွန်တော် အမှန်ကို ဖွင့်ပြောပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”
 အားလုံး၏ အာရုံတ ကိုပြည့်ဝန်းထံမှာ...
 “အခု တရားရုံးမှာ ရှိနေတဲ့ ရတနာသေတ္တာကို ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို အပ်တာပါ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့် မေမေလည်း မသိပါဘူး”
 “အဲဒီသေတ္တာကို ကျွန်တော် လိုချင်လို့ ခိုးယူခဲ့တာ မှန်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်မိခင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”
 ကိုပြည့်ဝန်း၏ ဖြောင့်ချက်ကြောင့် ဦးသက်မော်သည် လှုပ် လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ထ၍အော်ဟစ် ကန့်ကွက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ သော်လည်း တကယ်တမ်း လှုပ်ရှားလိုက်သူက ဂေါ်နွဲ့နွဲ့စိုး။
 “မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးရှင်”
 “ကျွန်မသားလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”
 “ကျွန်မ ခိုးတာပါ”
 “ကျွန်မ ခိုးခဲ့တာပါ”

“မှန်ရာကို ကျွန်မ အစစ်ခံပါတော့မယ်”

“ကျွန်မသားကြီးပြည့်ကို လွတ်လိုက်ကြပါ။ လွတ်လိုက်ကြပါ

ရှင်”

“ဒီပစ္စည်း ကျွန်မ ခိုးတာပါ”

“ကျွန်မ ခိုးတာပါ”

“ကျွန်မ ခိုး... တာ... ပါ”

ဤသို့သော မိခင်တစ်ယောက်၏ အတုမဲ့မေတ္တာတရားကို

ကိုပြည့်ဝန်း ခံယူနေရချိန်မှာ...

ဝင့်ထယ်ဝေဟာကြီးအတွင်း၌ အမိမဲ့ အဖမဲ့ဘဝဖြင့် နာ

မကျန်းစွာ ရှိနေရှာသော ပိုးမှာ...

အိမ်ရှေ့၌ လူနာတင်ယာဉ် ကားဆိုက်ထားပြီး ဆရာဝန် ဆေးသွင်းနေသည်ကို သူနာပြုဆရာမက ကူညီ၍ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

“ဘာ... ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

ပိုး၏လေသံ တိုးတိုးလေး။

“ပိုး... ပိုး ပိုပြီးနေကောင်းအောင် စွမ်းတို့ ဆေးရုံမှာ သွား

တုကြမလို့လေ။ ပိုးကို စွမ်း ပွေ့ထူမယ်နော်”

“ဟင်... ဟင်အင်း”

ပိုးက ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းရမ်းပြရာသည်။

စွမ်းထက်သည် ပိုးကို မကြည့်ရက်သလို မကိုင်ရက် ဖော်

ရက်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ချောက်ချားနေရှာသည်။

“ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးခေါ်သွားမှာ ဖြစ်တော့မယ် ဦးရွှေ မောင်ဝင့်”

မိသားစုဆရာဝန်က ပိုးရိမ်တကြီးလေသံနှင့် ဦးရွှေမောင်ဝင့် ၏နားနားသို့ကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မ... သွားပါရစေနဲ့”

“မော... လွန်း... လို့”

“နေကြပါဦး”

“ဦးထံမှ စကားလုံးလေးတစ်လုံး ထွက်လာဖို့ ပိုးမှာ ပန်းလျ ထုချေသလို”

“ပိုးရယ်”

မျက်ရည်အဝေသားနှင့် စွမ်းထက် အနားမှာ ရှိနေပါလျက် ဦးသည် လှိုက်ခုပ်စွာ မောဟိုက်နေရင်းမှ...

“ကို... ကိုကို”

အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။ ပိုး၏ဆန္ဒကို ဘယ်သူမှ ဖြည့် ဆည်းမပေးနိုင်ကြ။

“ကို... ကိုကိုကို ခေါ်ပေး... ကြ... ပါ”

“မြေးလေးပိုး ဆေးရုံရောက်တော့ ခေါ်ပေးမယ်နော်”

“ဟင်... ဟင်အင်း”

“ကိုကိုကို တွေ့ပါရစေ”

“ကိုကိုကို... ခေါ်... ခေါ်ပေး... ကြ... ပါ”

နောက်ဆုံးစကားသံများက မပီသတော့။

ပိုးမျက်နှာလေး တစ်ချက်ရွံ့သွားပြီး ဝေဒနာကို အံကြိတ် ခံစားလိုက်ရကြောင်း ဆရာဝန်က မြင်သည်နှင့် နားကြပ်ဖြင့် ချစ် ချင်းစမ်းပြီး . .

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံအမြန်ဆုံးပို့မှ၊ ကဲ. . . မောင်စွမ်း ထက် ပွေ့ပါ၊ မြန်မြန်လုပီး ကားပေါ်တင်ရအောင်”

ဆရာဝန်က ရှေးကြီးသုတ်ပြာ ဖြစ်နေသော်လည်း စွမ်း သည် မောနေသော သူ့အချစ်ဆုံးလေးကို ဖြည်းညင်းသိမ်မွေ့စွာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲရောက်သည်အထိ ပိုး အသက်ရှူနေဆဲ။

စွမ်း ပွေ့ယူထားဆဲမှာ ပိုး၏မျက်နှာလေး သူ့ရင်ခွင်ဘက်သို့ လည်ကျလာသဖြင့်. . .

“ဟာ. . . ဆရာ. . . ဆရာ”

ဆရာဝန်က နားကြပ်နှင့် ထပ်စမ်းပြီးသည်နှင့် နှလုံးနိုး အောင် နှိုးသော်လည်း. . .

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပြင်းပြစွာ ခံစားရရှာသော ပိုး၏နှလုံး သားလေးမှာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ။

အလုံးစုံသော ခံစားမှုအပေါင်းကို ပယ်စွန့်ကာ ပိုး၏ဒဏ်ရာရ နှလုံးသားလေးမှာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိ ရှာတော့ပါတကား။

“ပိုး. . . ပိုးရယ်”

“စွမ်းရဲ့ ပိုးလေးရဲ့”

လှလွန်းသော ပိုး၏မျက်နှာလေးပေါ်သို့ စွမ်းထက်၏ မျက်

ရည်စက်များ ကျဆင်းလာတော့သည်။

“စွမ်းရင်ခွင်ထဲကနေပြီး ပိုးရဲ့ ကိုကိုကို နောက်ဆုံးတမ်းတ သွားပေမယ့် စွမ်း ကျေနပ်ပါတယ် ချစ်ရယ်”

“ချစ် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် စွမ်း စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ်”

“စွမ်းထက်ရယ်၊ မင်း ကိုပြည့်ဝန်းပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့၊ ပိုး တွေ့ချင်လွန်းရှာတဲ့ ကိုပြည့်ဝန်းပဲ ဖြစ်ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ”

“ပိုးရယ်၊ ပိုးက မချစ်ပေမယ့် စွမ်း သိပ်ချစ်လိုက်ရတာကိုပဲ တော့နပ်ပါပြီ”

“ပိုး သိပ်တွေ့ချင်ရှာတဲ့ ပိုးရဲ့ကိုကိုကို ခေါ်မပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းကို ပိုး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်”

“ပိုး ကိုကိုကို ပိုး သိပ်ချစ်သလို ပိုးကို စွမ်း သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ပိုး. . . ပိုးရယ်”

“ပိုး လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရတာ စောလွန်းလှပါတယ်

“ဟ”

“စောလွန်းလှပါတယ်၊ ပိုးရယ်”

“စောလွန်းလှပါတယ်”

“စောလွန်းလှပါတယ်”

အခန်း(၃၇)

ဘတ်(စ်)ကားလမ်းမနှင့် ထေလှသော်လည်း လျှောက်ရသော ခြေလှမ်းများက သွတ်လက်လွန်းလှချေသည်။

ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးနားနီးလေ ကိုပြည့်ဝန်း၏ နှလုံးခုန်နှုန်းက တိုးမြှင့်လာလေ။

“ဟာ... ခြံထဲမှာ ကားတွေ များလှချည်လား”

“အို... ပိုး... ပိုးနဲ့ စွမ်းထက်တို့ရဲ့ ဓနုစပ်ပွဲများ လုပ်နေသလား”

ထိတ်သောရင်ဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခြေလှမ်းများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းနေရသည်။

နှလုံးသည်းပွတ်ထက်ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးရသူ ပိုးသာ ရှိမနေဘူးဆိုပါလျှင် ကိုပြည့်ဝန်းအနေနှင့် ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာကို လာဝံ့စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူ့မျက်နှာတိုလည်း မပြေချင်ပါ။

ယခုတော့ အချစ်ဆုံးအတွက်မို့ ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာသည် ဟိမဝန္တာတောင်တွတ်ပေါ်မှာ ရှိစေဦး၊ သမုဒ္ဒရာ၏ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းမှာ ရှိစေဦး ကိုပြည့်ဝန်း ရောက်အောင်သွားမည်။ အချစ်ဆုံးကို တွေ့အောင် ကြိုးစားမည်။ ညီမချစ်လေးကို မတွေ့ရဘဲ မပြန်။

လူတွေက သူ့အလုပ်နှင့်သူ ချုပ်နေကြပါလား။ ဓနုစပ်ပွဲဆိုလျှင်လည်း ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှာပဲ ဖြစ်မည်မို့ ခပ်သွက်သွတ်လှမ်းပြီး ဧည့်ခန်းကို ကြည့်လိုက်တော့... .

လူတစ်စု ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ... .

“ဟာ... ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူ သေတာလဲ”

အလွန်လှပစွာ ပန်းများနှင့် ခြံရံထားသော အလောင်းစင်မို့ ကိုပြည့်ဝန်း လန့်ထိတ်စွာ ပြေးကြည့်လိုက်တော့... .

ပန်းတို့အလယ်မှာ ငြိမ်သက်နေသော ပိုး၏ အသက်မဲ့မျက်နှာ။

“အမယ်လေးဗျာ”

“ပိုး”

“ပိုး”

အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ပြီး အုပ်ထားသော ဇာပဝါကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပိုး... ပိုး... ညီမလေး”

သူ ကြိုးအော်ပြီး ပိုး၏ အေးစက်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို ကြာမြင့်စွာ ကိုင်ဖက်ထားပြီးမှ... .

“ကိုကို ပြန်လာပြီ ညီမလေးရယ်”

“ပိုး မသေရဘူး”

“ပိုး မသေရဘူး”

“ကိုကိုကို သူခိုးကြီး၊ လူယုတ်မာကြီးလို့ ထင်သွားပြီလား ပိုးရယ် ဟင်”

ကိုပြည့်ဝန်း၏အသံကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ အိမ်မိသားစုများကလည်း အကြောင်းစုံ သိကြပြီးမို့ မျက်စည်မဆည်နိုင်ကြ။

“အို... အို... သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

ကိုပြည့်ဝန်းသည် သူ့နေထိုင်ခဲ့ရာ လက်ယာဘက် တိုက်နောက်ဘက်သို့ ဖိနပ်မပါဘဲ အားကုန်ပြေးလာခဲ့ပြီး...

“ပိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညီမလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦး ထာဝရထိုင်နေကျ ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးအောက်မှာ သူ အားရပါးရ ရှိက်ငိုမိပါပြီ။

ပြီးတော့ နှိုးတံနီနီနှင့် ဆိပ်ဖလူးပွင့်ကြွေများကို သူ တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်နေသည်။ လက်တစ်ခုပိတ်စာပြည့်တော့ သူ တိုက်ကြီးဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။ ကိုပြည့်ဝန်း၏ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားတို့သည်လည်း ပုံမှန်မဟုတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်စချင်း လွှင့်ကြွေလေပြီလား။

ပိုး၏အလောင်းနားရောက်တော့ သူ့ခြေလှမ်းများ နှေးတော့လာ၏။

ဆိပ်ဖလူးပွင့်ကြွေများကို ပိုး၏ ငြိမ်သက်နေသော နှလုံးသားရှိရာ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ သူ ဖြန့်ကြဲလိုက်ပြီး...

“ပိုး... ညီမလေးရဲ့”

ရေကြည်ခမ်း၍ ပန်းလေးတွေ ညှိုးသလို ကိုကိုမေတ္တာရေမရလို ပိုးလေး ညှိုးခဲ့ပြီ။ ထာဝရညှိုးခဲ့ပြီ။

“ညှိုးပွင့်လေး ပိုးရယ်၊ ကိုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြေမလှဘူး”

“တစ်သက်လုံး ရင်ကွဲနေမယ်”

“တစ်သက်လုံး ငိုနေမယ်”

“ကိုကိုအချစ်ဆုံး ညီမလေးရေ၊ ကိုကိုလေ... ကိုကို”

ဖူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆိပ်ဖလူးပွင့်ကြွေများပေါ်သို့ သူ မျက်နှာကို မှောက်ချပစ်လိုက်သည်။

ကိုပြည့်ဝန်း၏မျက်နှာသည် သူ့အချစ်ဆုံး၏ ငြိမ်သက်နေသော နှလုံးသားရှိရာ ရင်ခွင်ပေါ်မှ ပြန်၍ မော့မလာနိုင်စွာတော့ပါ။

ပြီးပါပြီ။

တလျှာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၃ ရက်။